2 70
I SVERIGE
3:75 moms

JERMU

AIKAMIESTEN LEHTI

n:o 12
1973

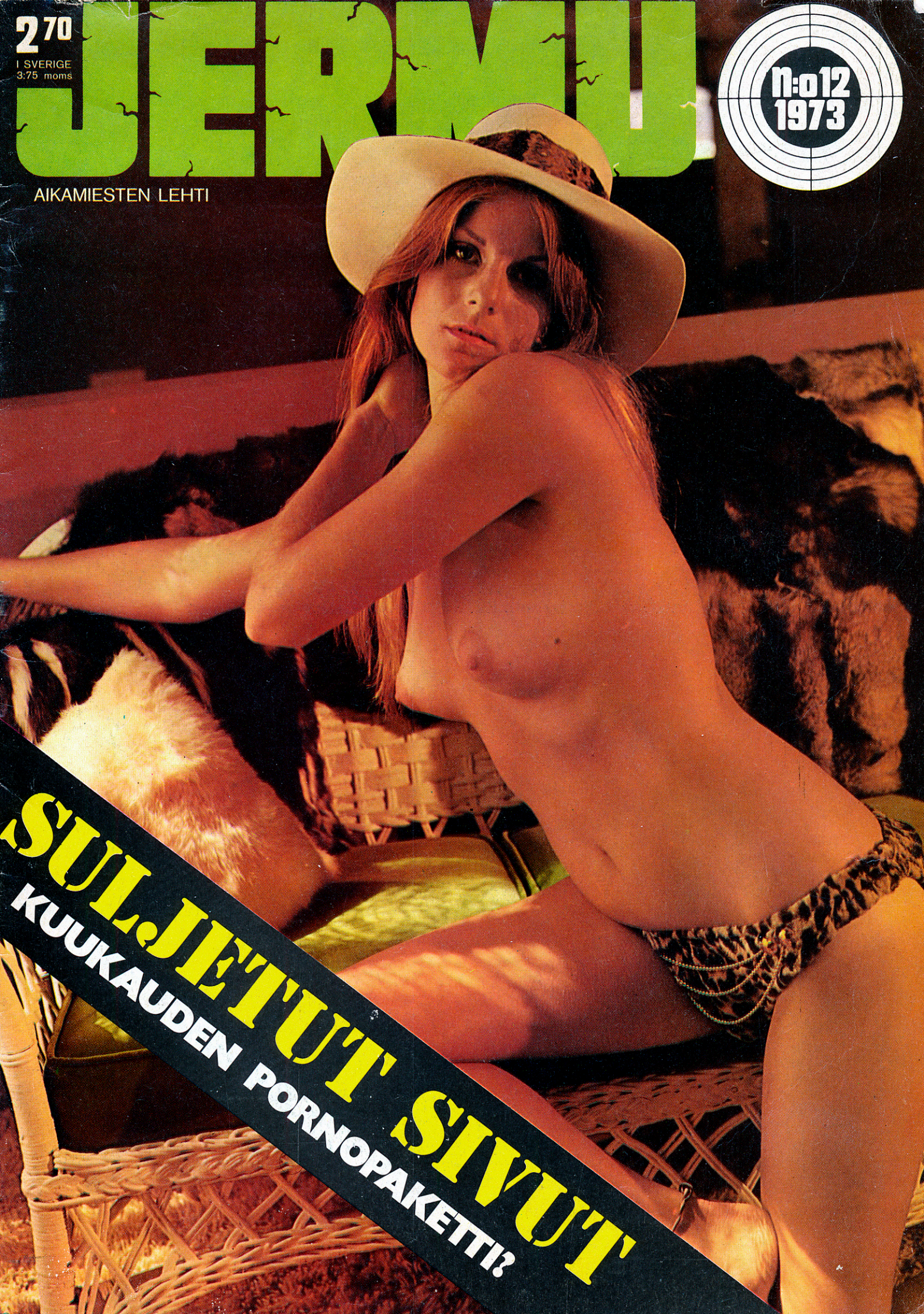

SULJETUT SIVUT

KUUKAUDEN PORNOPAKETTI?

JAAKKO JÄÄPÄÄ

OLI VÄÄRÄ MIES VARTIOSSA

SA-KUVA

» . . . LAUKKANEN on kaikessa toiminnassaan näyttänyt henkilökohtaista esimerkkiä ja osoittanut esimerkillistä urhoollisuutta. Hyökättäessä on hänellä ollut tapana edetä joukkueensa edessä, jolloin hän omalla toiminnallaan on kannustanut miehensä tuloksellisiin tekoihin vihollisen lujia asemia murskattaessa. Hänen vastuualttiuttaan osoittaa mm. se, että hän kerran, upseerien kaaduttua, otti johtoonsa taisteluosastot ja vei ne menestykselliseen sisäänmurtoon.»

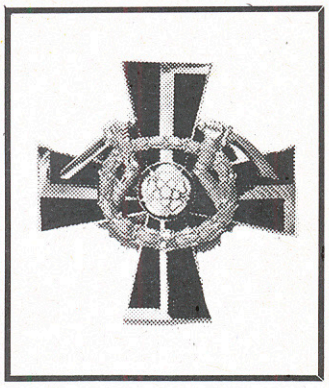

●●● Viipurin ja Käkisalmen välissä, suunnilleen puolessa matkassa on Räisälä, tämän ritarimme kotikylä. Sinne se jäi, toistasadan kilometrin taakse peltoineen ja mantuineen. Aarno Karimo on näitä seutuja kuvaillut teoksessaan *Kumpujen yöstä*, jossa mainittu Tiurin linna on osa Räisälän historiaa.

Tämä linna oli aikanaan kaikesta päättäen tärkein linnoitettu kauppapaikka Karjalassa. Silloin se oli saari, mutta sitten toinen virran haaroista kuivui. Jo kauan ennen meidän aikaamme menetti linna merkityksensä. Noin 1100-luvulla siellä oli vilkasta — sitä kesti aina keskiajan lopuille asti — ja linna oli tärkeä etappi idän ja lännen kauppateiden varressa.

Tämän linnan varusväki otettiin jonkinlaisen aluejärjestelmän mukaan ympäröivien karjalaiskylien miehistä. Saman tapainen menetelmä oli Suomessa käytössä sittemmin, itsenäisyytemme alkuaikoina 30-luvulla erityisesti. Tämän uuden ajan aluejärjestelmän mukaan joutui kertomuksemme henkilö Hugo Laukkanen suorittamaan asevelvollisuuttaan Laatokan saarelle, jolla on suomalaista korvaa huvittava nimi Konevitsa. Nimi on käytössä muotoutunut slaavilaisesta, mutta huvitti aikoinaan monta koulupoikaa omalaatuisuudellaan.

Saarella oli tällöin komea ja matkailijoiden suosima kreikkalaiskatolinen luostari — se on nykyään Heinävedellä — mutta oli muitakin rakennuksia. Oli sodan jumalalle pystytettyjä laitoksia, rannikkotykistön betonivalleja ja holveja. Niiden keskellä törröttivät 6-tuumaiset Canet-tykit, joita karjalaispojat uutterasti harjoittelivat käyttämään ja joiden parissa monta hikitippaa ihosta irtosi. Jynssäysvuorolla varsinkin.

RT 3:n ensimmäisen patteriston mainitsee Laukkanen olleen kotinsa tuolloin. Sai tietysti perusteellisen ärtee-koulutuksen, mutta silloisen tavan mukaan unohdettiin erikoisaselajin miehille antaa jalkaväen täydellinen koulutus. Niinpä, kun sota puhkesi syksyllä 1939, sai Laukkanen komennuksen jalkaväkeen — linnake oli talvisaikaan käyttökelvoton, eli suoritti vain jäällä partioivien vartiointia laivamaalien puuttuessa. Ja mainittua asiallista koulutusta vailla olevana hänet määrättiin — hevosmieheksi. Alikersanttimies!

Talvisota meni Laukkaselta hevosta ajellen ja pommittajia väistellen arvokkaiden kuormien kanssa. Kun kotipaikka meni ja kun siviilitointa ei ollut tiedossa, tarjosi puolustuslaitos hänelle vakinaisen paikan. Laukkanen jäi kantahenkilökuntaan kuuluvana rulliin, jossa pysyi aina maaliskuulle 1941.

Ero oli oikeastaan turha, sillä kolmen kuukauden kuluttua oli jälleen vedettävä sarkaiset ylle, kuten muistetaan. Kesäkuun 18. päivänä kun miehiä alkoi jo tepastella valtion saappaissa ja kun Laukkaselle ei käskyä kuulunut, hän soitti tuttavalleen sotaherralle kysellen, josko pääsisi mukaan.

— Sen kun tulet. Kyllä täällä kersantteja tarvitaan, etkä enää tarvitse joutua hevosten kanssa pelaamaan.

Karijoelta lähti porukka, Laukkanen joukkueen varajohtajana. Kiteeltä mentiin yli rajan. Miehet olivat Etelä-Pohjanmaalta kotoisin (JR 58) ja Laukkanen oli päässyt tähän siksi, että koti oli evakuoitu Pohjanmaalle. Kannas, kova paikka oli tavoite.

Tällä matkalla joutui luutnantti Mäkelän komppania, jossa Laukkanen palveli, tilanteeseen, jossa siltä otettiin kaikki upseerit. Osa kaatui, osa haavoittui, niin Mäkelä itsekin. Taisi olla Kekoselkä-niminen kukkula, jonka valtaamisen komppania oli saanut tehtäväkseen. Ylitettävä oli aukea ja sellainen aina vaatii hyökkääjältä raskaan veron. Vihollinen paahtoi eniten kranaatinheittimillä, niistä oli suurin kiusa. Lopulta hyökkäyksessä menivät komppaniain rajat sekaisin ja Laukkasen porukkaan siirtyi miehiä rinnakkaisistakin komppanioista, joissa oli koettu vastaavanlainen upseeripula.

Mutta tavoite saavutettiin. Laukkanen oli ensimmäisenä kukkulalla aseenaan vain pistooli. Tässä kahinassa muuten toinenkin tuleva Mannerheimristin ritari, joukkueenjohtajana toiminut Ahola suoritti hurjia tekoja, mutta haavoittui ja joutui pois pelistä ennen sen päättymistä. Hänet ammuttiin keuhkoista läpi juuri kukkulalle noustessa.

Taistelu oli pitkä ja sitkeä, se kesti ympyriäisen vuorokauden eikä sinä aikana päästy monta sataa metriä eteenpäin. Tämä kukkula vaati raskaat uhrit. Laukkasella oli enää muutama mies mukana päästessään näiden kanssa vaihdossa le-

Laatokan rannalla olevaa Lumisuota sanottiin syystä sodan märimmäksi paikaksi. Tänne pysähtyi eteneminen ja alkoi toista vuotta kestänyt asemasota.

SA-KUVA

poon. Taistelu sattui jokseenkin heinäkuun puoliväliin. Sen jälkeen Kannaksella saavutti joukon päiväkäsky, jossa -11 syntyneet määrättiin kotiutettaviksi ikänsä perusteella. Laukkanen on syntynyt -12, joten sota jatkui hänen kohdallaan.

Seuraava porukka oli merkinnältään JR 16 ja osoite Lumisuo Laatokan rannalla. Sitä sanottiin sodan märimmäksi paikaksi, sillä suo oli nimensä veroinen. Tälle suolle eteneminen pysähtyi ja siinä oltiin toista vuotta.

Mutta Lumisuo teki tehtävänsä Laukkasenkin suhteen. Keuhkokuume vei miehen sairaalaan ja sen jälkeen sotasairaalasta koulutuskeskukseen tavallaan toipumaan. Jostakin syystä oli ylikersantin natsa jäänyt väliin, miestä hyppyytettiin kaksi rappusta kerrallaan, eli vääpeliksi näihin aikoihin. Mainittakoon, että hän yleni vänrikiksi vielä sodan aikana ja on nyt reservin luutnantti.

Mannerheimristin sai koko tästä divisioonasta kaksi miestä, Laukkanen ja Moisander. Aikaisemmin mainittu Ahola sai sen sotasairaalassa ja oli muuten joutunut muuttamaan divisioonaakin tähän mennessä. Laukkanen oli viimeisiä jotka saivat vastaanottaa ristinsä »työpaikalla», linjassa. Myöhemmin saaneet kutsuttiin Marsalkan eteen ja saivat tunnustuksen hänen kädestään, kuten jo mainittu Moisanderkin.

Mutta nuorten miesten kouluttaminen Lappeenrannassa koulutuskeskuksessa ei miellyttänyt rintamajermua. Hän anoi pois ja pääsi. Rukajärvellä entinen heimosotureista koottu poppoo oli muuttanut nimensä ja samalla sille annettiin täydennystä. Tietysti Karjalan pojat olivat siihen kuin oikeutettuja ja saatiin oikaistua nurinkurinen tilanne, jonka mukaan vanhoista sotureista kootun joukkueen kokoonpanoon saattoi kuulua 30 vääpeliä!

Aluksi oli asemasotaa ohjelmassa, mutta sitten perustettiin osasto Partinen, tuo kuuluisa partio-Partinen, jonka tehtävänä osaltaan oli Ilomantsissa läpi tunkeutuneen vihollisen saartaminen. Laukkanen pyysi ja pääsi tähän porukkaan mukaan. Hän pääsi Os. Partisen partiojoukkueen johtajaksi ja matka vei metsiä pitkin Ilomantsiin. Kehittyi taistelu, joka tunnetaan sotahistoriassa viimeisenä, jonka suomalaiset voittivat. Silloin tuhoutui viholliselta kaksi divisioonaa renkaaseen. Sen muodostivat Suomesta työntyvät osastot lännestä ja tämä Partisen Rukajärveltä vihollisen selkään iskenyt joukko.

Mottia purettaessa suoritti vihollinen läpimurron, millään ei sitä olisikaan voinut pitää kurissa sen pyrkiessä kiireisenä epäonnistuttuaan kotia kohti. Kannaksella oli jo peräännytty pitkälti — elettiin elokuuta 1944 — mutta tämä vihollisen yritys Suomen katkaisemiseksi kahteen osaan onnistuttiin siitäkin huolimatta torjumaan.

Tässä taistelussa oli Laukkanen vänrikki — 'väkisintehty', kuten hän itse sanoo — ja joukkueessaan viitisenkymmentä miestä enimmäkseen nostoväkeä määrätty tukkimaan juuri vihollisen paluutie muutaman kukkulan yli. Alue oli pari kilometriä leveä ja tällä miesmäärällä sitä sitten piti vartioida niin, ettei yksikään valiojoukkoihin kuuluva vierasmaalainen sissi pääsisi yli.

Nyt oli kuitenkin Laukkasen hetki lyönyt. Tähän saakka hän oli taitavuutensa ansiosta säästynyt hurjimmissakin taisteluissa saamatta siipeensä, nyt sekin 'puute' korjautui.

Aamuyöstä puoli viiden aikoihin Laukkanen meni tarkastamaan miehitystään. Hän huomasi yllättäen yhden miehistä poistuneen poterostaan. Mies oli mennyt tapaamaan lähintä naapuria viereiseen kuoppaan, joita oli tosin hyvin harvassa. Sillä aikaa oli uusi miehittäjä asettunut paikalle, mutta kivääri valmiina, väärään suuntaan suomalaisten meininkejä ajatellen.

Kun Laukkanen lähestyi, pamahti kuopasta kiväärin laukaus, ja luoti lävisti nilkan. Hetkistä aikaisemmin oli Laukkanen muistaen miehen nimen, jonka paikalla tuli olla, huutanut tälle nimeltä. Mies — tuo vieras — ei vastannut silloin, mutta muutaman askelen jälkeen antoi aseensa vastata puolestaan.

Laukkanen joutui olemaan haavoittuneena vielä vuorokauden korvessa ja samoilla olosijoilla, sillä vihollisen ollessa aivan nenän edessä ja suomenmatkan tiellä, ei häntä eikä monia muitakaan haavoittuneita päästy kuljettamaan hoitoon. Myöhemmin tilanteen selvittyä sekin järjestyi ja nyt on jalko jo polkenut Suomen kamaraa täysin käyttökelpoisena lähes kolme vuosikymmentä. □

MAFIAN ERIKOIS-TAPPAJA

Roland Empey

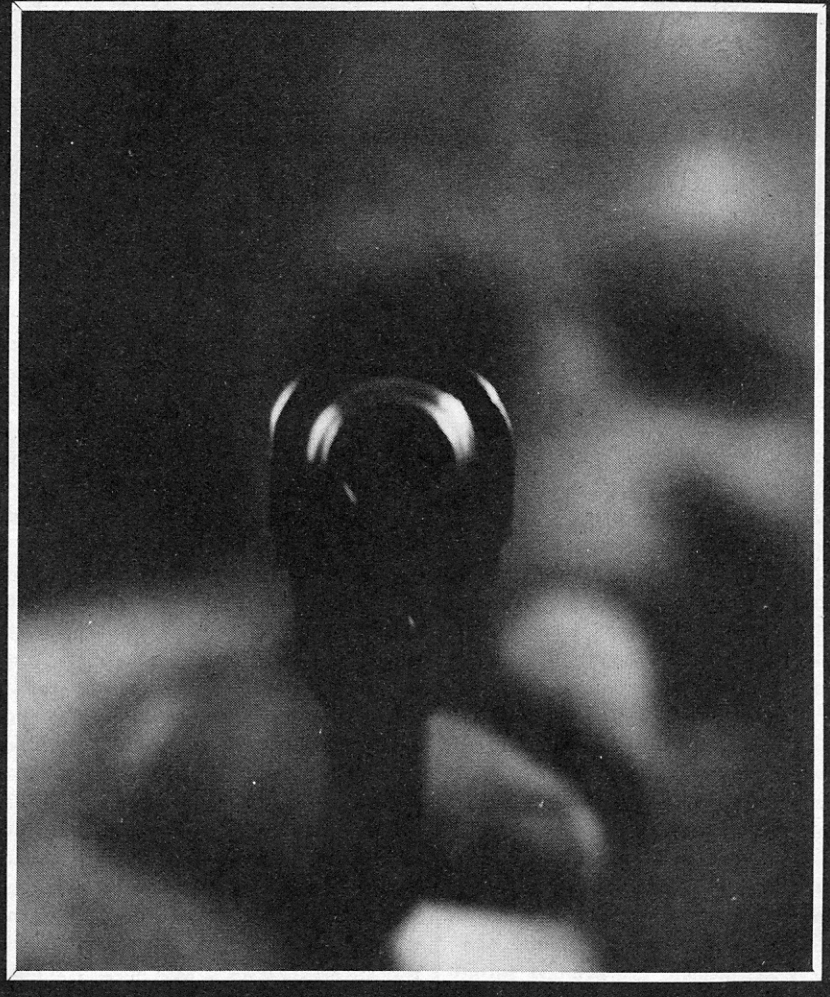

50000 dollaria vuodessa...
kylmäverinen...
pelätty... aina yksin...

Hän oli alansa huippumies 20 vuoden ajan. Mutta täydellisyyteen pyrkivä "Hymy-Georgie" eli peläten joka hetki, että hänen loppunsa olisi sama kuin hänen omien uhriensa...

●●● HEINÄKUUSSA vuonna 1972 löydettiin Brooklynin Brownsvillesta kuollut mies, joka oli kätketty auton tavarasäiliöön. Hänen kätensä ja jalkansa oli sidottu kiinni. Hänet oli kastroitu. Hänen rintansa, vatsansa, päänsä ja jalkansa olivat puhalluslampun jättämiä jälkiä täynnä. Ruumis oli Kingsin piirikunnan ruumishuoneella neljä päivää, jona aikana New Yorkin eri osista saapuneet poliisit ja etsivät yrittivät tunnistaa sitä. Mutta kukaan heistä ei ollut nähnyt miestä aiemmin.

Neljännen päivän iltana ruumishuoneelle saapui manhattanilainen etsivä Dick Sullivan. Hän sanoi heti ruumiin nähtyään: — Sehän on Truckman, Georgie Truckman. Sullivanin ääni kuulosti tyytymättömältä. Hän selitti: — Olen yrittänyt saada häntä käpälälautaan jo yhdeksän vuotta, ja nyt on joku muu ehtinyt ennen minua, Truckman oli todellinen erikoismies — Tuntematon Murhaaja, tappaja — ehkä paras alallaan. Tiedän varmasti hänen tappaneen ainakin 60 ihmistä, mutta en pystynyt mitenkään todistamaan niistä ainuttakaan hänen tekemäkseen. Häntä sanottiin Hymy-Georgieksi. Hymy-Georgie Truckman. Tunteeton tappaja. Olisi ottanut hengiltä oman perheensä, jos hinta olisi ollut tarpeeksi suuri. Mutta täytyy sanoa, että hänellä oli kykyä. Omassa hommassaan Hymy-Georgie oli ehkä kaikkien aikojen paras.

Louis »Lepke» Buchalter, Pittsburghin Phil Strauss, Abe »Kid Twist» Reles — nämä Murha Oy:n hurjat tappajat laskettiin hautaan jo neljännesvuosisata sitten, ja heidän haudoillaan eri puolilla Brooklynia kasvaa nykyisin kukkia. Sellaiset aiemmin kaikkien tuntemat nimet kuin Petey »Nelivarvas» Halzo, Arnie »Tikari» Schwartz, Jerry »Roskis» Roncax ja Frankie Fish kuulostavat tänään yhtä kaukaisilta kuin Billy the Kid ja Jesse James.

Murha Oy! Sen gangsterit olivat oikeastaan pikkutekijöitä verrattuna nykyisiin koko maailman kattaviin huumausaineliigoihin. Ja entisaikojen murhiin liittyi tietynlaista näytelmällisyyttä, jota nykyajan huipputehokkaat teloittajat pitäisivät typeränä. Murha Oy:n piirissä kehitettiin kuitenkin »Tuntemattoman Tappajan» periaate, ja tämä menetelmä on ollut erottamaton osa alamaailman taisteluissa siitä pitäen.

Periaate on seuraavanlainen: Olettakaamme, että henkilö A haluaa tappaa henkilön B. Jos hän tekee niin, poliisi pääsee siitä pian selville. Motiivi johtaa heidät A:n luo. Tämän välttääkseen A saattaa pyytää ystäväänsä C:tä hoitamaan asian hänen puolestaan. Mutta tässäkin tapauksessa poliisi tavoittaa A:n. He tietävät A:n halunneen tappaa B:n ja tietävät, että A ja C ovat ystäviä. Sitten jutussa tarvitaan vain yhteenlaskutaitoa. Tämän pulman selvittämiseksi Lepke Buchalter kehitti Murha Oy:n toimitavat. Murhaajan oli oltava tuntematon sekä tapettavalle että maksajalle. Murhaaja oli yksin toimiva ammattimies. Hänet palkataan »kymmenen prosentin» välittäjän kautta, joka ei ole koskaan nähnyt murhan suorittajaa ja tuntee vain hänen puhelinnumeronsa. Niin B kuolee, ja A:lla oli hyvä syy suorittaa murha. Mutta on mahdotonta yhdistää häntä ja Tuntematonta Murhaajaa millään tavoin. Poliisi ei pääse eteenpäin.

Vaikka Truckmania yleisesti pidettiin tyypillisenä Brooklynin kasvattina, hän oli todellisuudessa kotoisin Columbuksesta Ohiosta. (Tämän on vahvistanut Dick Sullivan, joka yhdessä Evie Winterin kanssa on pääasiallisin lähteemme seuraavan aineiston suhteen.) Hänen elämästään ennen vuotta 1951 ei tiedetä paljonkaan. Mainittuna vuonna hän pestautui armeijaan ja joutui Korean sotaan. Koreassa hän keksi Tuntemattoman Murhaajan idean, jonka hän sittemmin kehitti lähes taiteeksi.

Muutamia päiviä Koreaan tulonsa jälkeen Truckman istui yksin kanttiinissa juoden olutta ja kuunnellen kahden viereisen pöydän sotamiehen tarinointia. Toinen heistä — josta hänen ystävänsä käytti nimeä Fats — sanoi parhaillaan: — Se vinosilmäinen pesijä taitaa olla paksuna ja aikoo mennä valittamaan lutille. Fats kirosi, istui hetken hiljaa ja sanoi sitten kiivaasti: — Joudun pirunmoisiin ikävyyksiin. Ottaisin hengiltä sen naisen jos selviäisin kiinni joutumatta. Ihan totta. Ottaisin sen hengiltä.

Hetkistä myöhemmin Truckman nousi pöydästään ja meni ulkopuolella olevaan puhelinkioskiin. Hän soitti sieltä kanttiiniin. — Siellä on yksi vaalea Fats-niminen kaveri Coca-Cola-automaatin vieressä. Voisitteko pyytää hänet puhelimeen.

Fats tuli. — Siitä vinosilmäisestä pesijästä, Truckman aloitti. — Hoitelen asian viidestäkymme-

Vaikka monet alamaailman tappajat suunnittelevat mielellään mitä monimutkaisimpia murhajuonia . . .

. . . oli "Hymy-Georgien" tavaramerkkinä nopea, yksinkertainen murha — luoti takaraivoon, kurkku auki.

- Hänen hymynsä ei kohdistunut kehenkään erityisesti. Hän vain hymyili. Jos hänelle kertoi jotakin, hän hymyili, mutta saattoi huomata, ettei hän hymyillyt sille mitä hänelle oli kertonut...

nestä dollarista. Lopullisesti. Kaikki pulmasi ratkeavat. Mitäs tuumit?

Fats nielaisi. — Tarkoitatko tosiaan mitä minä olen käsittävinäni sinun tarkoittavan? hän kysyi varovaisesti.

Truckman nauroi. — Juuri sitä. Kuvaile vain hänet ja kerro mistä hänet löytää. Itse sinun on parasta pysytellä seuraavan vuorokauden ajan tiukasti muiden lähettyvillä. Niin sinulla on alibi jos sinua aletaan epäillä. Yksinkertainen juttu, vai mitä? Sinä et tunne minua, minä en tunne sinua. Kukaan ei osaa epäillä mitään.

Varhain seuraavana aamuna Truckman meni poukamaan, jossa oli muutamia korealaisia naisia pesemässä sotilaiden vaatteita. Fatsin kuvaama nainen oli heidän joukossaan, hän oli tanakka ja hymyilevä, suu täynnä kultahampaita. Truckman meni heidän luokseen, istuutui kantapäidensä varaan ja veti esiin viiden dollarin setelin. Naiset alkoivat tirskua. Truckman virnisti ja vastasi naisten kysyviin eleisiin näyttämällä hymyilevää, kultahampaista tyttöä. Tyttö nyökkäsi myöntävästi. Truckman riisui kenkänsä ja sitoi ne nauhoista kaulansa ympäri. Hän kahlasi virtaan ja alkoi kulkea yhdessä tytön kanssa ylävirtaan. He kulkivat käsi kädessä. Kohta he saapuivat joenmutkaan, jonka takaa muut naiset eivät voineet nähdä heitä. Truckman otti esiin jälleen viiden dollarin setelin ja taputti jalkoväliään. Tyttö nauraa tirskahteli ja laskeutui polvilleen veteen. Truckman odotti kunnes tyttö oli valmiina paikallaan. Sitten hän otti tikarinsa esiin ja iski sen tytön niskaan. Samalla hän painoi tytön joen pohjalle. Ei kestänyt kauankaan kun tyttö lakkasi liikkumasta. Truckman kahlasi rantaan, pesi tikarinsa, pisti kengät jalkaansa ja palasi komppaniaansa.

Kun naisen ruumis löydettiin, suoritettiin asian johdosta tutkimus. Muut pesijät eivät osanneet auttaa jutun selvittämisessä. He eivät muistaneet näkemästään miehestä muuta, kuin että hän oli ollut sotilas. Tutkimuksessa keskityttiin pian Floridan Sarasotasta kotoisin olevaan sotamieheen nimeltä Avery »Fats» Murdock. Mutta hänellä oli täysin vedenpitävä alibi. Koska syyllistä ei näkynyt löydettävän, armeija päätti haudata jutun mahdollisimman hiljaisesti. Sinä päivänä kun jutusta luovuttiin, Fats Murdock sai puhelun. Tuttu ääni ei vaivautunut turhaan jutusteluun. — Pistä rahat B-komppanian käymälän takana olevan litteän kiven alle.

Fats Murdock lupasi tehdä niin. Hän oli hermostunut ja kiireinen. Ennen kuin hän ennätti lopettaa puhelun, kysyi mies: — Tunnetko muita samanlaista palvelua haluavia? Samat taksat. Viisikymmentä dollaria ongelmien lopullisesta ratkaisusta. Ilmoita vain heidän nimensä ja komppaniansa, niin minä soitan.

Fats Murdock arveli tietävänsä kaksi miestä, jotka tarvitsivat Truckmanin murhapalvelua. Seuraavien yhdeksäntoista kuukauden aikana monet muutkin huomasivat tarvitsevansa Truckmania.

Dick Sullivanin mukaan hän oli armeijasta lähtönsä aikoihin tappanut ainakin kahdeksan korealaista naista, mahdollisesti jopa neljätoista. — Hän ei ollut koskaan tavannut ketään heistä ennen kuin juuri ennen murhaa. Hän oli sukupuoliyhteydessä muutamien kanssa. Tappoi heidät kesken kaiken. Sellainen mies oli Georgie Truckman.

— Hän ei ollut kovinkaan kiihkeä seksiasioissa. Evie Winter on nykyisin Rike's Islandin huumeasemalla hoidossa. Hän on ollut siellä jo ennenkin. Olkapäitään kohauttaen hän sanoo joutuvansa sinne vielä myöhemminkin. Evie Winter on rapistuneen näköinen, iho läikikäs, silmät verestävät, kädet vapisevat. Kun häntä katsoo tarkasti, voi kuitenkin havaita, että hän on kerran ollut kaunis. Hänen tukkansa on kaunis vieläkin, pitkä, pehmeä, syvän punainen. Evie sormeilee tukkaansa tämän tästä, kuin muistuttaakseen itseään, että hänellä on vielä ainakin se. Hän kertoo: — Truckmanilta saattoi mennä viikkojakin ilman että hän tarvitsi minua. Hän katseli televisiota. Ja pelasi pasianssia. Sitä hän pelasi melkein alituisesti. Äkkiä hän saattoi päättää, että halusi minut. Ja minun oli toteltava heti. Ihan siinä silmänräpäyksessä. Ryömittävä korttipöydän alle kuin koira ja tehtävä mitä hän halusi.

Evie Winter asui Truckmanin kanssa New Yorkissa muutamia kuukausia sen jälkeen kun Truckman oli päässyt armeijasta. Heillä oli asunto 55. kadun varrella lähellä Hudson-jokea. Kadun toisella puolella oli autoasema, ja Evie hankki rahaa makaamalla kuljettajien kanssa asunnossa. Truckman meni toiseen huoneeseen, kun Eviellä oli asiakkaita, mutta tyttö tiesi hänen katselevan avaimenreiästä. — Toimin aina niin että Truckman saattoi nähdä meidät. Se tuotti hänelle nautintoa ja mitäpä minä siitä. Hän ei ollut ilkeä minulle, hän ei kertakaikkiaan välittänyt sinne eikä tänne koko jutusta. Ja hän oli aika komea, kaunis hymy.

Truckman yritti tänä aikana päästä vauhtiin valitsemallaan uralla. Hänellä ei ollut minkäänlaisia suhteita armeijasta päästessään. Hän ei tuntenut ketään, joka halusi tappaa jonkun. Hän oli luultavasti sisimmässään hiukan levoton, mutta päällepäin hän ei näyttänyt mitään. Kaikki jotka tunsivat hänet sanoivat hänen olleen aina miellyttävä, hyväntahtoinen ja hymyilevä. — Hänellä oli valoisat kasvot, Evie Winter muistelee. — Hänen hymynsä ei kohdistunut kehenkään erityisesti. Hän vain hymyili. Jos hänelle kertoi jotakin, hän hymyili, mutta saattoi huomata, ettei hän hymyillyt sille mitä hänelle oli kertonut.

Evie Winter joutui kuljettajien kanssa asioidessaan tekemisiin myös kiristäjän kanssa, Willie Loven. Alempi East Side 14. Kadun ja Houston Streetin välillä oli Loven aluetta. Hän kiristi rahaa alueen vähittäiskauppiailta. Jolleivat he maksaneet, hän kävi joko kauppiaiden itsensä kimppuun tai aiheutti vahinkoa kaupassa. Love joutui kuitenkin kerran perääntymään kiinalaisesta pesulasta, jonka omisti Anh Luke -niminen mies. Paikalle oli samaan aikaan osunut myös kaksi poliisia, jotka katselivat vieressä. — Willie on raivoissaan, Evie kertoi Truckmanille. — Hän tahtoo tappaa sen saparopään, mutta eihän hän voi tehdä mitään. Poliisit olivat aivan vieressä.

— Ikävä juttu hänelle, Truckman sanoi myötätuntoisesti.

Seuraavana aamuna Truckman meni Anh Luken luo. Hän sanoi hukanneensa kuittinsa, mutta ilmoitti numeron ja sai Anh Luken etsimään hänen pyykkiään. Kiinalainen joutui kääntämään hänelle selkänsä, ja Truckman veti esiin äänenvaimentimella varustetun pistoolinsa ja ampui häntä useita kertoja päähän. Äänet eivät kuuluneet liikkeen ulkopuolelle. Truckman poistui pesulasta ja soitti myöhemmin samana päivänä Lovelle tupakkakauppaan, jota tämä käytti toimiensa suojaverhona. — Ette tunne minua, enkä minä tunne teitä, Truckman sanoi. — Kukaan ei tunne minua. Eikä tule tuntemaankaan. Tapoin juuri saparopään lahjana teille — ei mitään kuluja. Haluaisin teidän vain pistävän sanan kiertämään. Soittelen huomenna uudestaan, hankkikaa te minulle joku, joka tarvitsee samanlaista palvelusta. Nyt menee jo rahaakin, sadasta kahteen ja puoleen.

Truckman lopetti puhelun ja palasi asuntoonsa. Evie kertoi hänelle »hullun» tarinan. — Joku on tappanut sen kiinalaisen ja soittanut Willielle, että se oli lahja. Olisitpa kuullut kuinka tyytyväinen Willie oli. Hänellä oli koko ajan ihmisiä kaupassa, niin ettei häntä voida syyttää mistään.

Truckman sanoi: — Sehän kävi oikein mukavasti. Sitten hän pisti kätensä tytön puvun etumukseen ja alkoi raastaa pukua tytön päältä. Evie oli ihmeissään. Hän ei ymmärtänyt, miksi Truckman teki niin. Hänhän saattoi saada mitä halusi. — Hän halusi raiskata minut, Evie muistelee nyt. — Vaikka hänen ei tarvinnutkaan, hän halusi raiskata minut. Mies parka. Yritin auttaa häntä, mutta siitä ei tullut mitään. Teimme sen sitten lopulta ainoalla mahdollisella tavalla — hän istui tuolissa kasvot käsiin peitettyinä, minä olin polvillani hänen edessään.

Evie huokaa. Sairaanhoitaja saapuu noutamaan häntä. Haastattelu

on ohitse. — Hän olisi voinut jäädä minun luokseni, mutta hän oli liian häpeissään. Hän lähti samana päivänä, enkä ole nähnyt häntä sen jälkeen. Ja uskokaa tai älkää, mutta vasta tänään sain ensi kerran selville, että hän oli tappaja. Nyt vasta kuulin, että hän oli tappanut sen saparopään.

Truckman sai Willie Loven välityksellä useita tehtäviä. Ne puolestaan johtivat uusiin, ja hänen palveluksensa pysyivät jatkuvasti haluttuina. Hänen menestyksensä perustui ehdottomaan tuntemattomuuteen. Hän hoiti kaikki yhteydet puhelimitse. Uhreistaan hän aina näytti aivan tavalliselta ja harmittomalta mieheltä. Hän oli nopea ja tehokas. Hän ylpeili ammattitaidostaan. Hän ei kiduttanut uhrejaan tai esitellyt mitään erikoistemppuja, kaikki kävi kuin minkä hyvänsä alan huippuasiantuntijalta.

Raha oli tietysti tarpeen hänelle, mutta hän ei ollut mikään tuhlari. Suurimman osan rahoista hän kulutti porttoloissa. Tytöt muistavat hänet »kaveri parkana», »pikku raukkana». Hän ilmeisesti yritti yrittämistään, mutta tulokset eivät olleet varsin tyydyttäviä. Se päätyi aina samaan entiseen temppuun. Muutoin hän katseli nuhruisessa hotellihuoneessaan televisiota tai pelasi pasianssia.

Huolimatta yrityksistään pysyä täysin tuntemattomana ei Truckman ajan mittaan voinut jäädä nimettömäksi. Hän oli tehnyt liian monta onnistunutta palvelusta, soittanut liian monta puhelinsoittoa, ja lisäksi hänen toimialueensa oli ollut varsin pieni. Häneen otettiin lopulta yhteyttä, jotta hän liittyisi erääseen joukkioon tappajaksi. Kysymyksessä oli Lusk-Sordon porukka Itä-Bronxista. He halusivat hänet ilmeisesti kahdestakin syystä: hän oli ensiksikin hyvä tehtävissä, joita heillä oli paljon, ja toiseksi hänellä oli »hullun koiran» maine. Oli parempi, että hullu koira oli omalla puolella, kuin että se olisi ehkä vastapuolen palveluksessa.

Lusk-Sordon tappajana Truckmanilla oli 250 dollarin viikkopalkka ja bonuksena tuhat dollaria kustakin hoidetusta tehtävästä. Vuodessa hänellä oli keskimäärin neljä viisi murhaa suoritettavanaan. Hän ansaitsi nyt koko joukon enemmän kuin yksin toimiessaan, mutta silti hänellä oli vähemmän tehtävää. Hänen aikansa alkoi käydä pitkäksi. Hän oli kuitenkin hyvin imarreltu siitä, että Lusk-Sordo oli valinnut hänet tappajakseen. Hänestä oli tullut menestyvä mies.

Lusk-Sordo hoiteli vain huumausainepuuhia, kertoo Dick Sullivan, joka oli saanut vihiä Truckmanin »tehtävistä» jo ennen kuin tämä liittyi joukkioon.— Heidän päämajansa sijaitsi Itä-Bronxissa, mutta he toimivat koko New Yorkin alueella ja osittain myös New Jerseyssä ja Connecticutissa. Se on raakaa ja kovaa touhua, taistelua markkinoista. Sikäli kuin poliisin tietoon on tullut, ei Lusk-Sordolla ollut koskaan vaikeuksia heroiinin hankkimisessa. Ongelmana oli kilpailijoiden pitäminen poissa. Ja kilpailua piisasi. Tiedämme ainakin kahdeksan muuta porukkaa, jotka kilpailivat samoista markkinoista. Ja niitä on varmaan ollut vielä muitakin. Niinpä koko touhu oli myös ainaista tappamista. Joskus yhdestä joskus toisesta porukasta otettiin miehiä hengiltä lähes säännölliseen tahtiin. Se oli muodostunut elämäntehtäväksi.

Hän alkoi kiduttaa uhrejaan ja silpoa heitä. Hän piiskasi erään Henley-nimisen miehen kuoliaaksi polkupyörän kettingillä. Aiemmin hän olisi luultavasti ampunut miehen ja jättänyt jutun siihen . . .

Dick Sullivanin mukaan Truckman muutti tyyliään liittyessään Lusk-Sordoon. Hän oli aikaisemmin hoitanut murhat yksinkertaisesti ja nopeasti, mutta nyt hän alkoi keksiä kaikenlaisia monimutkaisia juonia. Yhtenä syynä oli luultavasti se, ettei hänellä ollut tarpeeksi tekemistä, ja niin hän otti tavakseen suunnitella kutakin tehtävää pitempään ja huolellisemmin. Toisena syynä oli kaiketi se, että hänestä oli ollut hienoa päästä joukkioon mukaan. Hän tahtoi nyt suorittaa hommansa mahdollisimman näyttävästi.

Hän alkoi kiduttaa uhrejaan ja silpoa heitä. Hän piiskasi erään Henley-nimisen miehen kuoliaaksi polkupyörän kettingillä. Aiemmin hän olisi luultavasti ampunut miehen ja jättänyt jutun siihen. Truckman alkoi myös juoda, ei tosin runsaasti, mutta hän ei ollut aikaisemmin juonut lainkaan. Hän kertoili kavereilleen Koreassa tappamistaan naisista ja Anh Lukesta ja muista. Truckman oli alkanut kadottaa itsekuriaan, joka oli ollut hänen suurin valttinsa. Hän yritti raiskata Bonnie Bates -nimisen prostituoidun, kuten oli yrittänyt raiskata Evie Winterin kauan aikaisemmin. Kun nainen nauroi hänelle, hän hakkasi tämän pistoolillaan niin, että nainen jäi loppuiäkseen huonokuuloiseksi, silmäpuoleksi ja ja rammaksi.

— Voi kai sanoa, että hän oli tulossa hulluksi, on Dick Sullivanin mielipide.— Mutta kai sitä voisi sanoa, että hän oli hullu koko ajan.

Vuoden 1972 alussa Lusk-Sordon jäsenille alkoi selvitä, että heidän järjestönsä oli vaarassa joutua pyyhkäistyksi syrjään. Syytä tähän ei tarvinnut hakea kaukaa. Joukkion johtajat Lusk ja Sordo suhtautuivat toisiinsa epäluuloisesti ja kilpailivat keskenään. Heidän välinsä eivät olleet vielä poikki, mutta kumpikin hankki taakseen miehiä edessä olevaan taisteluun. Kumpikaan ei yrittänyt houkutella puolelleen Truckmania. Hän oli mennyt paljon alaspäin. Hän joi liikaa, puhui liikaa. Häneen ei voinut enää luottaa, ja hänestä oli muodostumassa oikea kiusankappale. Hän oli ennen pysytellyt itsekseen, mutta nyt hän oli aina pyytelemässä muita ryyppäämään, lähtemään huorataloon, kuuntelemaan hänen juttujaan korealaisista naisista.

Truckman ei luultavasti ollut kovinkaan teräväjärkinen. Kesti hyvän aikaa, ennen kuin hän havaitsi mitä oli tekeillä. Sitten hänen mieleensä juolahti, että jos porukka oli jakautumassa kahtia, eikä kumpikaan puoli halunnut häntä puolelleen, oli hän huonossa jamassa. Kumpikin luulisi hänen olevan toisella puolella, ja hän joutuisi kummankin maalitauluksi. Hänen ainoa mahdollisuutensa olisi lyöttäytyä jonkun kolmannen osapuolen leipiin. Sen täytyisi olla niin iso järjestö, että Lusk-Sordon kumpikin puoli pysyisi erillään hänestä.

Niinpä Truckman ilmaantui eräänä päivänä heinäkuussa 1972 Tiny Poppan baariin hymyillen hyväntahtoista hymyään, josta oli tullut eräänlainen tavaramerkki hänelle. Kerrottiin hänen hymyilevän leveimmin juuri silloin kun tappoi jonkun. Vaikka hän tällä kertaa hymyilikin, oli hänellä kuitenkin muuta asiaa. Tiny Poppan baari oli Heine Mullerin porukan kokoontumispaikka. Truckman oli tullut puhumaan liittymisestä tähän Itä-Bronxin uusimpaan huumausainekoplaan.

— Etsin Heinea, Truckman sanoi. Hän seisoi aivan oven vieressä hymyillen leveästi baarissa oleville miehille. Nämä seisoskelivat katsellen epävarmasti ja jännittyneesti toisiaan. He tunsivat hänen maineensa. Truckman hymyili miehestä toiseen ja sanoi jälleen: — Etsin Heinea. Baarissa olevat miehet ja Truckman itse ymmärsivät nämä sanat aivan eri tavoin. — Etsin . . . Tällä hetkellä baariin astui muuan Mullerin koplaan kuuluva mies. Hän arvioi tilanteen nopeasti ja veti esiin aseensa. — No niin, typerys. Alahan painua alakertaan.

Koplalla oli alakerrassa huone, jota he nimittivät »Voimailusaliksi». Sen käyttötarkoitukset olivat monenlaiset. Truckmanin tapauksessa he viipyivät siellä puolisen tuntia. Heillä ei pitänyt olla mitään erityistä syytä Truckmanin kiduttamiseen. Ehkä heistä kuitenkin oli hauskaa kiduttaa häntä. Kun oli tullut turvallisen pimeää, he laittoivat hänet varastamansa auton tavarasäiliöön ja ajoivat auton Brooklyniin.

Auto oli tässä paikassa kaksi päivää, ennen kuin poliisi kutsuttiin katsomaan sitä. Ruumis lepäsi kaksi päivää Kingsin piirikunnan ruumishuoneella. Sitten tuli Dick Sullivan, tarkasteli ruumista ja ilmoitti: — Georgie Truckman . . . todellinen erikoismies . . . ehkä alan paras. □

SEKSI-KLUBI
PI 134, H:ki 20

Neil Turnbull

Nuoren sotaveteraanin omatekoinen tarramiina ehkä pelastaisi perheen murhamiesten käsistä – jos hän välttäisi alligaattorit ja mokkasiinikäärmeet eikä räjäyttäisi itseään . . .

Roy hyppäsi asuntoveneen katolta potkaisten rintaan vankikarkuria, joka suistui yli laidan . . .

PIRULLINEN MATKA

POMMIN PÄÄLLÄ KAUHUJEN RÄMEELLE

Jos alligaattori nappaa minut, joku toinen joutuu jatkamaan hommaa. Kun olette käyttäneet kaikki omaiseni, joudutte menemään itse...

●●● ROY FURNESS lekotteli asuntoveneen katolla sammaleisen jättiläissypressin lehvien lomitse siivilöityvässä auringonpaisteessa vaistotessaan äkkiä vaaraa. Tuntui melkein samalta kuin joskus Vietnamissa, hänen ohjaillessaan USA:n laivaston partiovenettä Mekongin suiston kapeissa väylissä. Linnut vaikenivat äkkiä, jopa hyönteisten ininä tuntui vaimenevan.

Hän kohottautui kyynärpäänsä varaan ja kurkisti kannelle. Kaikki vaikutti rauhalliselta. Hänen isänsä — Cliff Furness, kiinteistömyyjä, Atlanta, Georgia, USA — istui vuokratun asuntoveneen alakannella sitoen kalastusperhoja. Hänen 14-vuotias Jean-sisarensa oli keulassa ongella. Kattilat ja pannut kalahtelivat keittiössä hänen äitinsä tiskatessa lounaan jälkeen.

Taidan käydä säikyksi, Roy tuumi hymähtäen. Eihän Vietkong sentään hyökkäile Okefenokeessa! Alligaattori varmaan säikäytti linnut . . .

Lomaileva perhe oli kahden päivän ajan tutkinut Georgiasta Floridan puolelle ulottuvan laajan rämealueen laitamia. Oli ollut oikein mukavaa ja rauhallista.

Roy sulki uudelleen silmänsä. Mutta levottomuus ei kaikonnut. Sitten hän kuuli kahinaa ruo'ikosta läheltä sitä paikkaa, jossa asuntovene oli rantatörmään kiinnitettynä. Hermot kiristyen hän kurkisti uudelleen.

Kaksi hahmoa kahlasi matalassa vedessä. Lähempänä oleva oli kaljupäinen, tukeva, päivettynyt, raa'an näköinen heppu. Perässä tuleva oli hoikempi, ja hänen kasvonsa olivat kylmät ja rottamaisen vaanivat. Kummallakin oli haalistuneet farmarit ja maatyöläisten tapaan hihattomaksi leikattu paita. Ja kummallakin oli kädessään revolveri!

Ennenkuin Roy ehti hievahtaakaan, miehet nousivat kannelle. Royn isä käännähti ällistyneenä. Hän iski kaljupäistä miestä, joka ei ollut vielä päässyt ihan kokonaan partaan yli. Miehet takertuivat toisiinsa hurjasti kamppaillen. Cliff Furness koetti epätoivoisesti vääntää aseen vastustajansa kädestä. Toinen vieras kääntyi ja ojensi aseensa kohti Jeania, joka käännähti huudahtaen kauhuissaan.

Roy Furness loikkasi katolta jalat edellä. Hänen saappaansa osuivat jälkimmäisen miehen rintaan. Mies kaatui pudottaen aseensa keikahtaessaan partaan yli mutaiseen veteen. Ase putosi partaan sisäpuolelle, ja Roy sieppasi sen ja käännähti kohti miestä, joka kamppaili hänen isänsä kanssa. Liian myöhään.

Tukeva miekkonen oli saanut vasemman käsivartensa Cliff Furnessin kaulan ympärille ja painoi revolverinsuuta tämän ohimoa vasten. — Koetahan ampua, poika, niin pamautan tältä paskiaiselta aivot kannelle!

Rachel Furness oli rynnännyt keittiöstä ja kietonut käsivartensa suojelevasti tyttärensä ympärille. — Tee niin kuin hän sanoo, Roy! nainen huusi.

Kauttaaltaan vapisten Roy pudotti revolverin kannelle. — Te taidatte olla ne vankikarkurit, joista kaupungissa puhuttiin, hän sanoi.

— Niin taidamme, tukeva mies murahti. — Autahan nyt kaverini vedestä. Hän ei osaa uida kovin hyvin . . .

Furnessin perheen retki Okefenokeen rämeille oli ollut jokavuotinen tapa Royn lapsuudesta asti. Hänen isänsä oli syntyisin tienoolta ja palasi usein kalastelemaan ja metsästämään rämeikköiseen erämaahan, josta laajat alueet ovat yhä tutkimatta.

Mutta tämän loman alkaessa kesäkuun 3. päivän aamuna 1972 Royn edellisestä retkestä rämeille oli yli neljä vuotta. Hän oli kolme viikkoa aikaisemmin saanut eron laivastosta suoritettuaan kaksi palveluskautta partioveneen konekivääriampujana Mekongin suistossa. — Suoraan sanoen en ollut nyt kovinkaan innostunut lähtemään tälle retkelle, hän kertoi myöhemmin eräälle reportterille. — Kas, Vietnamin jälkeen ei oikein kaipaa viidakkoa. Mutta isä oli niin innoissaan, enkä halunnut loukata hänen tunteitaan.

Perhe vuokrasi tapansa mukaan asuntoveneen rämeikön laidalla olevasta Jasonin liikkeestä, jossa myytiin ruokatavaraa, vaatteita, rautatavaraa, bensiiniä ja ihan kaikkea muutakin, mitä paikkakunnan maanviljelijät tarvitsivat. Heidän lastatessaan tarvikkeitaan Harold Jason kertoi heille kahdesta vangista, jotka olivat karanneet eräältä vankilatilalta kolme viikkoa aikaisemmin. — Ne hölmöt painuivat suoraan rämeille, hän sanoi. — Niin käy usein. Ne kuvittelevat olevansa siellä mainiosti piilossa, mutta siellähän alligaattorit, mokkasiinikäärmeet ja sääsket syövät ihmisen elävältä! Molemmat ovat kai jo kuolleet, mutta pitäkää silti silmänne auki. Kuuluvat olleen vaarallisia heppuja. Melkein tappoivat pari vartijaa ja ottivat heidän aseensa.

Kaupan seinällä oli karkulaisista etsintäkuulutukset. Kaljupäinen, äreän näköinen, litteänenäinen heppu oli Walter Jaggett, tuomittu elinkautiseen murhasta. Toinen konna, Cole Deems, oli saanut 15—30 vuotta raa'asta ryöstösarjasta, jossa toistakymmentä huoltoasemamiestä oli joutunut sairaalapotilaiksi. — Tämä Jaggett tappoi parhaan ystävänsä tappelussa, Jason lisäsi. — Se toinen on kuulemma vieläkin keljumpi. Nauttii ihmisten hakkaamisesta. Mutta kai he ovat nyt joutuneet alligaattoreiden muonaksi. Ei siinä maailma mitään menettänyt.

Kauppias erehtyi. Kaksi päivää myöhemmin nuo vankikarkurit valtasivat Furnessien asuntoveneen . . .

Jaggettin käskystä Royn kyynelehtivä äiti ja sisar auttoivat hänet hyttiin. Siellä Jaggett hellitti otteensa Cliff Furnessin kaulasta ja komensi hänet muiden luo. — Cole, tutki tämän hassun paatin moottori, Jaggett sanoi. — Katso, minkä verran bensaa on.

— Mitä haluatte meistä? Rachel Furness huohotti, kun koko perhe oli hytissä Jaggettin revolverin edessä.

— Eipä paljoakaan, Jaggett sanoi. — Vain kyydin rämeikön poikki. Meillä on ystäviä odottamassa Brycevillessä Floridan puolella. Kun pääsemme sinne, päästämme teidät menemään.

Cliff Furness tuijotti rikollista tyrmistyneenä. — Vaaditte mahdottomia! Meidän täytyisi ajella Amerikan pahimpiin kuuluvan rämeikön halki! Tämä asuntovene ei ole sopiva sellaiseen matkaan!

— Eihän se kartan mukaan ole kuin kolkytviis mailia, Jaggett tuhahti.

— Niin kai . . . linnuntietä! Siihen ei pysty kukaan. Siinä joutuisi harhailemaan ainakin kaksi- tai kolmesataa mailia mutkittelevia väyliä myöten . . . mikäli tietä löytyisi lainkaan!

— Bensatankki on vain puolillaan, Cole Deems ilmoitti astuen hyttiin. — Löysin kiväärin ja haulikon. Lukitsin ne lokeroon.

Walter Jaggett murahti hyväksyvästi ja käänsi kylmän katseensa Roy Furnessiin. — Miten kauan kestäisi ajaa lähimmälle kaupalle tuolla perään sidotulla tasapohjaisella?

— Noin kaksi tuntia sinne ja takaisin. Mitä sitten?

— Tarvitaan paljon bensaa, ruokaa ja muuta. Saat tasan kaksi tuntia aikaa hakea. Jos viivyt minuutinkin kauemmin . . . tai tuletkin poliisien kanssa, näiltä muilta lentää pää hemmettiin! Uskotko, poika?

Roy Furness nyökkäsi.

Ajaessaan tasapohjaisella perämoottoriruuhella mutkaista väylää kohti Jasonin kauppaa Roy mietti epätoivoisesti keinoa kotiväkensä pelastamiseksi. Hän oli varma siitä, että Jaggett oli säästänyt heidät siksi, että ei oikein hallinnut veneilyä. Mutta heidän tultuaan rämeikön toiselle puolelle hän melko varmasti murhaisi panttivankinsa — sillä kuolleet eivät voisi kertoa poliisille, että karkulaiset eivät olleetkaan menehtyneet rämeille.

Kello oli melkein 14, kun hän kiinnitti veneen Jasonin laituriin ja astui kauppaan, jossa ei ollut muita asiakkaita. Ostaessaan puoli tusinaa jerrykannullista bensiiniä hän katseli kaipaavasti Jasonin metsästyskiväärivalikoimaa. Hän ei uskaltanut ostaa asetta. Jason voisi ruveta epäilemään ja hälyttää poliisin tutkimaan asuntoveneen, jolloin Furnessin perhe saisi surmansa.

— On siinä bensaa lomaretkelle, Jason huomautti.

— Isä tuumailee lähteä Suwanee-joelle, Roy valehteli, — ja pitää lomaa viikon ylimääräistä.

Äkkiä hän tiesi, mitä piti tehdä. Hän muisti, miten Vietkong oli tuhonnut eräänä yönä rahtidzonkin neljänsadan metrin päässä. Partioveneen ehtiessä paikalle jäljellä ei ollut juuri muuta kuin hiiltynyt hylky.

— Ai, tosiaan, hän sanoi koettaen pitää äänensä tyynenä, — sitten tarvitaan vielä rulla kumiteippiä ja käärö öljykangasta.

Jasonin piti käydä takavarastossa hakemassa öljykangas. Sillä aikaa Roy livahti rautatavaratiskin taakse ja sieppasi kolme pötköä dynamiittia, joka oli maanviljelijäin usein tarvitsemaa tavaraa.

Päästyään pois näkyvistä Roy käänsi ruuhen pienen saaren rantaan ja kävi kuumeisella kiireellä työhön. Hänen saatuaan puuhansa valmiiksi yksi bensiinikanistereista

ja siihen kiinnitetyt dynamiittipötköt olivat öljykankaaseen käärittyinä lujasti ruuhen pohjan alle teipattuina. Hän lähti ajamaan täyttä vauhtia takaisin asuntovenettä kohti . . .

Määräajasta oli enää kaksi minuuttia jäljellä hänen sitoessaan ruuhen isomman veneen perään. Jaggett ja Deems olivat kannella, kummallakin revolveri housunreunan alla.

Kun lasti oli siirretty ruuhesta, Deems laskeutui siihen ja tutki sen perusteellisesti etsien aseita tai muuta koiruutta. Roy seisoi kannella Jaggettin vartioimana, toivoen hartaasti, ettei roisto älyäisi kurkistaa myös pohjan alle.

— Puhdas on, Deems ilmoitti viimein.

— Missä perheeni on? Roy kysyi.

— Lukittuina hyttiin, Jaggett vastasi. — Ja siellä sinäkin saat olla, kunnes päästään matkaan.

Roy helpottui nähdessään omaisensa vahingoittumattomina. Hänen sisarensa nukkui toisella kaksoisvuoteella kyynelten jäljet kalpeilla kasvoillaan.

— Mitä teemme? Rachel Furness kysyi hiljaa.

— Kun pääsisi aselokerolle, Cliff Furness mutisi.

— Ei, Roy tokaisi. — Me teemme kaiken, mitä käsketään. Se on ainoa keino.

Hänen äitinsä vilkaisi levottomana Jeania. — Eivät kai he vain . . . koske häneen?

Roy pudisti päätään. — En usko. He näyttävät karskia naamaa, mutta pelkäävät kumpikin. Eikä ihmekään, oltuaan kolme viikkoa rämeellä. Sanoisin, että tytöt ovat laitimmainen asia, joka juolahtaisi heidän mieleensä.

Furnessit olivat hyttiin teljettyinä koko illan omissa oloissaan, paitsi Cole Deemsin tuodessa heille illalliseksi kahvia ja voileipiä. Aamulla varhain Royn isä käskettiin ulos ja pakotettiin ohjaamaan vene yhä syvemmälle rämeikköön osavaltion matkailukartan opastuksella. Karkulaiset eivät suostuneet kuuntelemaan hänen selityksiään, että kartta oli luotettava vain rämeikön laitaseutujen osalta.

Neljä tuntia myöhemmin Roy vaihdettiin ohjaamaan. Siitä tulikin vakiotapa, ja näin vain yksi perheestä oli kulloinkin hytin ulkopuolella. Illalla laskettiin ankkuri. Toisena aamuna Roy sai ensimmäisen ohjausvuoron ja huomasi heti, että edessä oli vaikeuksia. Hän ei ollut koskaan ennen käynyt näin kaukana. Tutut väylät olivat kaukana takana, ja vene ui ahtaissa ja sankan kasvillisuuden reunustamissa väylissä. Niiden yli kurottuvien puiden oksat olivat niin espanjansammalen ja loistoköynnösten peitossa, että päivänvaloa pääsi toisinaan läpi tuskin lainkaan.

— Tämä on ihan hullua, Roy sanoi, kun Jaggett ajoi hänet takaisin hyttiin. — Ettekö tajua, miten tässä voi käydä? Entäpä, jos joudumme niin kapeaan väylään, ettei venettä mahdu kääntämään? Voimme joutua toivottomasti ansaan ja kuolla nälkään, ennen kuin meidät löydetään!

— Onhan kartta pitänyt paikkansa tähän asti, Jaggett sanoi kylmästi. — Etenemme kaakkoon, kuten pitääkin.

Roy pudisti päätään. — Kartta on kymmenen vuotta vanha. Tällä alueella mikään ei ole pysyvää. Paikat muuttuvat koko ajan. Hitto, jotkut noista kartan »saarista» eivät edes ole oikeita saaria, vaan ajelehtivia mättäitä!

— Tee vain niin kuin käsketään, Jaggett sanoi tönäisten häntä selkään aseellaan.

Roy tiesi, että väitteleminen oli toivotonta. Yöllä äidin ja sisaren nukkuessa hän kertoi isälleen omatekoisesta pommistaan.

— Se on ainoa toivomme, hän kuiskasi. — Minun täytyy keksiä keino siirtää se veneen runkoon ja laukaista se . . . ja järjestää niin, että nuo nartunpojat ovat silloin juuri sen kohdalla!

— Mutta miten? Cliff Furness kysyi. — Eiväthän he anna meidän hievahtaakaan vartioimatta. Miten saat paukun pois ruuhen alta, saati asetat sen jonnekin muualle?

— Mietin keinon, Roy sanoi koettaen torjua kasvavaa epätoivoaan . . .

Hän pani toimeksi kolmantena päivänä. Sinä iltapäivänä hänen ennustuksensa Jaggettille näytti käyvän toteen. He olivat kääntyneet leveään, selvään väylään. Jyrkän mutkan takana se äkkiä kapeni. Edessä oli ajelehtiva sammal- ja lummelautta. Hänen ensimmäinen ajatuksensa oli sammuttaa moottori ja keplotella vene pois tästä umpikujasta. Mutta sitten hän ajoikin tahallaan suoraan kasvillisuuteen. Vene pysähtyi, potkurinlavat sotkeentuivat ruohoon.

— Miten hiidessä me pääsemme irti tästä? Cole Deems ihmetteli.

Jaggett mulkoili Royta. — Onko ideoita?

— Ei.

— No, minulla on. Sinä menet laidan yli, poika. Revit ruohot pois käsin!

Roy oli tahallaan aiheuttanut tämän tilanteen, mutta silti häntä hirvitti, kun hän katsoi mustaan veteen. Hän tiesi kuoleman vaanivan tyynen pinnan alla. — Ei kai tässä muukaan auta, hän myönsi. — Mutta omaksi parhaaksenne teidän on paras suojata minua hyvin. Jos alligaattori nappaa minut, joku toinen joutuu jatkamaan hommaa. Ja kun olette käyttäneet kaikki omaiseni, joudutte menemään itse.

— Tuossa on asiaa, Jaggett sanoi naurahtaen. — Cole, otahan esiin kivääri ja haulikko.

Seuraava puolituntinen oli Roy Furnessin elämän hirvittävin. Hän riisui liiat vaatteensa ja laskeutui laivan yli veneen peräpuolelle. Yhä uudelleen hän sukelsi sameaan veteen ja repi vesikasveja pois veneen potkurinlavoista. Kolmannella sukelluksella myrkyllisen mokkasiinikäärmeen kolkko hahmo sivuutti hänen kasvonsa vain vaaksan päästä. Vankikarkurit ammuskelivat tunnollisesti väylän rannoilla vaanivia alligaattoreita kohti.

Sitten Roy teki uhkarohkean temppunsa. Hän ui ruuhen alle, kiskaisi irti öljykangaskäärön ja sukelsi pintaan asuntoveneen perän alla.

— Alkaako olla valmista? Jaggett kysyi.

— Koetan parastani, Roy vastasi. Hän avasi käärön kulman saaden yhden kantopommin sytytyslangan. Kuin ihmeen avulla märkä kumiteippi tarttui veneen runkoon sen verran, että jaksoi kannatella vedessä kelluvaa jerrykannua. Mutta vielä oli jäljellä pulma, miten saisi tulen sytytyslankaan.

— Päästäkää minut kannelle! hän huusi. — Täytyy levätä välillä.

— Tee työ loppuun! Cole Deems ärähti.

— Ei kai pari minuuttia sinne tai tänne mitään merkitse, Jaggett arveli. — Enkä minä ainakaan halua sukellella tuolla, jos kaveri hukkuu. Kiipeä ylös vain, poika.

Roy kiskoi itsensä kannelle ja jäi puuskuttamaan. Viimein hän nousi istumaan ja sipaisi märät hiukset silmiltään. — Olisiko tupakkaa? hän kysyi.

Jaggett kaivoi taskustaan savukkeen ja ojensi sen Roylle. — Polttele se, mutta sitten takaisin töihin.

Roy imi muutaman savun. Sitten hän luisui takaisin veteen palava natsa yhä suussaan ja tunsi pohjaliejun liukkauden jaloissaan. Hän painoi huolellisesti natsan palavan pään sytytyslankaan ja näki sen sylkäisevän.

Ollen jatkavinaan työtään Roy painautui pinnan alle ja ui kaikin voimin kohti vastapäistä rantaa. Kun keuhkot olivat pakahtumaisillaan, hän käväisi pinnassa ja kuuli haulikon paukahtavan. Cole Deemsin laukaus ei osunut ihan kohdalle, mutta pari haulia sivalsi häntä selkään.

Roy sukelsi uudestaan, ja samassa ankara jyrähdys vavahdutti vettä. Hän nosti päänsä pintaan ja katsoi. Asuntoveneen peräosa oli tiessään, ja savupatsas kohosi kosteaan ilmaan. Hän ui takaisin ja kiipesi palavaan, uppoavaan veneeseen. Cole Deems oli nähtävästi kumartunut partaan yli räjähdyksen tapahtuessa. Hänen ruumiinsa retkotti kummallisessa asennossa, ja pää muistutti raapaistun tulitikun päätä. Jaggettia ei näkynyt.

Roy haki kiireesti keittiöstä lihakirveen ja rikkoi sillä hytin oven lukon päästäen omaisensa ulos. — Sukkelaan! hän huusi tukien sisartaan. — Äkkiä pois, ennen kuin tuli ehtii moottoriin!

Ruuhi kellui köytensä päässä muutaman metrin etäisyydellä vaurioituneesta asuntoveneestä. Perhe siirtyi kiireesti siihen. Roy kokeili perämoottoria ja henkäisi helpotuksesta, kun se lähti käyntiin. Hetkistä myöhemmin asuntovene räjähti heidän takanaan . . .

Roy ajoi takaisin tuloreittiä. Jonkin matkan päässä hän huomasi vedessä ihmisen pään ja tajusi, että siellä oli Walter Jaggett. Vankikarkuri oli paiskautunut veteen räjähdyksessä ja koetti nyt uida ruuhta kiinni. Hetken ajan Royn mielessä viivähti ajatus jättää roisto alligaattoreiden muonaksi, mutta sitten hän käänsi ruuhen, Cliff Furness kiskoi uupuneen roiston vedestä, tarkisti, että Jaggett oli elossa ja tolkussaan, ja vetäisi sitten lujaa turpiin.

Vajaan tunnin kuluttua Furnessit pysähtymään kapealle saarekkeelle, sytyttivät merkkitulen ja pitivät sen palamassa koko päivän. Juuri ennen auringonlaskua Kansallispuistopalvelun helikopteri huomasi tulen ja laskeutui noukkimaan talteen perheen sekä sidotun Jaggettin.

— Oli siitä sodastakin sentään jotakin hyötyä, Roy Furness sanoi myöhemmin. — Opin tekemään sellaisen pommin. Tosin minä tuskin joudun enää toiste sitä taitoa käyttämään. Tai kukaan muukaan perheestäni. Isä sanoo aikovansa tästä lähtien viettää kaikki lomansa ilmastoidussa hotellissa Miami Beachissa. □

”Olipa hauskaa uittaa luti ja lotta!”

Eräille sota ei ollut vain raakaa leikkiä, vaan he osasivat ottaa siitä myös ilon irti — kuten rauhanaikaisestakin elämästään. Isokourainen ja leveäselkäinen muurari oli tuolloin hennonpuoleinen nuorukainen, mutta elämänhalu ja suorastaan pirullinen keppostelu tekivät hänestä pioneeriporukan suosituimman miehen.

Martti Munter

●●● NAAPURIT ja tuttavat kaihtavat hänen kädenpuristustaan. Terveh tivät vain ohimennen, noin päätään nyökäyttäen. Muutamat ovat joskus puristaneet, usea heistä kulkenut sen jälkeen viikon kämmenluut hellänä ja muuan sai poiketa lääkärillä, joka määräsi käden viikoksi lastaan.

Ei hän mikään hullumpi mies ole, voimaa vaan niin penteleesti ja usein hän unohtaa sen olemassaolon. Ottaa kiinni kuin lankunpätkästä rakennuksilla ja sillä mallilla, että nyt pysyt.

Rakennuksilla hän on voimansa koonnutkin. Vartta on vähää vaille kaksi metriä, hartiat kuin ökytalon navetanovi ja silmäkulmassa ikuinen pieni piru, joka miettii kepposta joka käänteessä. Ne ovat jääneet jo suurimmaksi osaksi vain mietteiksi, mutta . . . selvästi vieläkin mieli tekisi.

Sain houkuteltua hänet kertomaan miehen tiestä Syvärille, pohjoisen sotaan ja takaisin.

Erkki Koivula joutui pioneereihin. Määräpaikka oli Utti tuolloin, huhtikuussa 1943 ja joku koulutuskeskus siellä. Koivula onnistui heti pääsemään esimiesten 'suosioon' kun jokaiselta kysyttiin henkilötiedot. Nimi, syntymäaika ja muut menivät hyvin, mutta kun ammattia tiukattiin Koivulalta hän vastasi:

— Mitä hemmetin ammattia tässä vielä, — äiti oli saattamassa ja vei asemalta tutin kotiin . . .

Heti kärkeen tuli 10 kierrosta parakin ympäri ja siitä se alkoi.

Armeijan kamppeita ei ollut alkuun kellään, vapaaehtoisia eri tehtäviin ei tahtonut löytyä millään — kuka nyt omia vaatteitaan kuluttamaan — kunnes varustilanne parani ja porukka siirrettiin pioneerien kehtoon Korialle. Siellä käytiin joitakin kurssin tapaisia ja palattiin Uttiin, jossa tapeltiin saksalaisten kanssa. Sikäläisissä kuppiloissa oli tapana, että kun saksmanneja tuli sisään ja jos ei paikkaa ollut, tyhjennettiin herrakansan edustajille joku pöytä, johon sitten kannettiin kuumat vedet sun muut. Totia varten.

— Kolme kuppilaa oli. Yhden, kahden ja kolmen pillun kuppilat. Muuanna lauantaiehtoona tultiin sellaisesta ja portailla saksalainen tuli vastaan. Kaveri — sanotaan vaikka Vierulaiseksi — pyysi tupakkaa. Sai ja kysyi mitä maksaa. Viittäkymmentä senaikuista markkaa vaati mies ja sai — päin muotoaan. Vierulainen suuttui toki moisesta kiskonnasta ja sakemanni, vääpeli, lensi päistikkaa portaita tantereelle. Vierulainen perästä ja hän kiskaisi vääpelin tikarimaisen pistimen tupestaan. Viilsi sillä olkaimet arvomerkkeineen irti ja sitten mentiin.

Tietysti tapauksesta nousi juttu. Koko pataljoona komennettiin kentälle tarkastukseen, mutta asianomainen ei tunnistanut ketään. Vierulainen oli onnekseen komenuksella jossain, mutta sitten muuan kiipijäkorpraali kavalsi hänen nimensä. Vierulainen joutui 8 vuorokaudeksi putkaan ja häneltä — jo samana yönä — tikarin ja olkaimet ostanut aseveikko sai 4 vrk kovennettua.

Pitkään ei pioneereja lellitelty; hätäkoulutuksen jälkeen heidät kuormattiin härkävaunuihin ja kylkeen naulattiin osoitelappu »RINTAMALLE».

Jokaiseen vaunuun annettiin tavallinen 'kuudentuuman' kynttilä valaistukseksi, mutta kauankos sellainen kesti. Ennen Lappeenrantaa olivat vaunut pimeinä ja pokerinpeluu ei luonnistanut. Omatoimisiin tarvikehankintoihin opetetut pioneerit sovelsivat oppia; Lappeenrannan ratapihan vaihteista hävisivät öljylamput heti kun juna pysähtyi hetkeksi. Niitä etsivät sitten sotapoliisit joka vaunusta ja jokunen saatiinkin palautettua, mutta ei kaikkia. Ei niitä, jotka pojat olivat yksinkertaisesti nostaneet tavaravaunun pienestä luukkuikkunasta vaunun katolle. Sammuksissa tietysti. Sinne ei sotapoliisien äly yltänyt.

Matka vei Mäkrialle, siitä kuorma-autoilla Pion P. 22. sijoituspaikkaan. Koivula joutui kolmanteen komppaniaan, ja edelleen komennukselle rakentamaan sairaalaa. Sen valmistuttua hänestä itsestään tuli ensimmäinen potilas. Utissa harjoituksissa räjähtäneen signaalipommin sirpaleet poistettiin kädestä.

Koivula teki tepposia sairaalan porvoolaisille hoitajalotille, viihtyi hyvin ja passitettiin aikanaan komppaniaan 'vapaa palveluksesta' merkinnällä kortissaan. Se muuttui myöhemmin vup (vapaa ulkopalveluksesta) merkiksi, ja silloin aliupseerit keksivät hommaa herttaisesti laiskotelleelle pioneerille, Siivousta ja jynssäystä, kylmää vettä — ja sormi tulehtui.

Lääkäri näki tämän tietysti tarkastuksen yhteydessä, herrat aliupseerit saivat ojennuksen ja opetuksen sopivan työn valitsemisesta, mutta asia jäi kaivelemaan. Kun Koivulan käsi parani käyttökuntoon, hän sai aina ja jatkuvasti 'erikoistehtäviä'. Tottui niihin jo niin, että kun tuli säännönmukaisesta palveluksesta, kiiruhti itse tiedustelemaan josko olisi taas jotain tehtävää . . .

— Kun jäi 5—15 minuuttia aikaa aina ennen ruokailua tai vastaavaa.

Pääsiäisenä 1945 Koivula oli ruokajonossa taas, kuten kaikkialla, viimeisenä. Näki, että viiden litran hinkki jäi täyteen lihapullia sen jälkeen kun miehille oli jaettu. Näki myös, että keittiömiehet kiikuttivat hinkin omaan telttaansa. Keittiömiehillä oli vielä padan pesu kesken ja sillä aikaa Koivula hiipi telttaan, etsi ja lopulta löysi huolellisesti piilotetun lihapullahinkin. Sai sen kuljetettua kenenkään huomaamatta omaan telttaan ja joukkue söi sitten runsaasti liharuokaa.

Mutta kukaan ei kysellyt mitään, ei myöhemminkään, vaikka hän oli vienyt tyhjän hinkin yön pimeydessä keittiömiesten teltanaukolle.

Porukka muutti sitten Syvärin voimalaitoksen ja Jandebajoen suiden väliin, jossa rakennettiin jotain. Täällä Koivula sai komennuksen syöksyvenekursseille ja tästä mainiosta aluksesta ja eritoten sen moottorista tuli hänen sotilasuransa huippu.

Mutta samaan aikaan oli julistettu eräänlainen keräys. Syvärin kaupungissa sai kerätä nauloja — palaneista rakennuksista pääasiassa — ja jos kokosi niitä 3 kiloa, oikoi ja toimitti oikeille herroille, sai vuorokauden lomaa. Kuitenkin 9 kiloa oli suurin yhdeltä mieheltä vastaanotettava määrä ja siis 3 vrk lomaa seurasi sitä.

Koivula ja moni muu pioneeri keräsi ensin omat 9 kiloansa ja sitten vielä kävi kannattavaa kauppaa ylimääräisillä. Moni oli halukas ostamaan lomanauloja. Yli nelituumaiset eivät kelvanneet, mutta pioneereilla oli lankasaksia käytössään, joten sekin järjestyi.

Mutta käyttämättä jäi Koivulan oma loma. Tuli ylimääräinen varustarkastus, petin alla oli ylimääräinen saapaspari — »jossain pokassa sen parin voitin» — ja lomavuoro siirtyi rangaistukseksi 10 vuorokauden päähän. Mutta siihen väliin mahtui juuri parahiksi se hetki, jolloin peräntyminen alkoi. Kaikki lomat peruutettiin.

Peräänty vä armeija oli saanut käskyn kiiruhtaa siltojen yli eräänä yönä ennen kello 24, jolloin — täsmälleen — ne räjäytettäisiin. Syöksyvenepioneeri Koivula ja pari muuta viimeisiä kuljetuksia varten komennettua istuskeli veden täyttämän pommikuopan vaiheilla melko lähellä räjäytettävää rautatiesiltaa. Mielessä oli komean näytelmän seuraaminen, mutta ei siitä paljon muistikuvaa jäänyt, kun ensimmäisen panoksen jyrähtäessä kaksi mahtavaa rautapalkkia ujelsi heitä kohti.

— Ne vihelsivät kuin päreet, sen muistan ja sitten oltiin pommikuopassa. Vedessä kurkkua myöten. Itsesäilytysvaisto vai ilmanpaine, en tiedä kumpaa kiittää.

Seuraava osoite oli monen mutkan takainen Hämekoski, jossa 1. Siltakomppania sai vahvistukseksen tusinan näitä -25 syntyneitä jermuja. He viettivät aikaansa liikennettä tien varressa seuraillen, kun paikalle osui kaksi sotapoliisia. Tiukkasivat nimiä. Mitäs niistä, komppania oli lähellä ja kai siellä nimet selviäisivät. Sotapoliisit komensivat porukan metsäpolulle, jota talsittaessa joku mainitsi kuuluvasti, että »kas kun uskalsivat meidän kanssa mettään». Silloin kuului konepistoolien latausääni takaa, kun sotapoliisit vetivät vireeseen. Otti kai hermoihin.

Sotapoliisin kanssa oli aina kahnausta. Niinpä kerran oli näiden ratsia käynnissä maantiellä ja se tiedettiin etukäteen. Pioneerit sopivat etukäteen, että jos kuormaauton lavalta koputetaan nyrkillä ohjaamon kattoon, on pellit aukaistava ja ajettava täydellä. Auton jouduttua tarkastettavaksi joku lavalla olijoista virnuili sotapoliisille ihmetellen mitä tämä tekee ranteessaan olevalla kompassilla. Toinen vastasi:

— Ne pelkää eksyvänsä maantiellä.

Tietysti sotapoliisi kuuli tämän ja kuultavaksi se oli tarkoitettukin. Alkoi suunsoitto poliisin kimmastuttua ja silloin kolahti nyrkki kattoon. Toinen — taisi olla Koivula — tärähti sotapoliisin leukaperiin ja sitten mentiin.

Myöhemmin muutama sotapoliisi istuskeli majoituspaikan rappusilla seuraten pioneeri Koivulan touhuja tämän kaataessa moottoripyörämiehen pyytämää bensiiniä — kenkälaatikkoon, jolla sitten siirsi kalliin aineen pyörän tankkiin. Tietysti siinä meni tippa jos toinenkin maahan ja sotapoliiseista joku lohkaisi:

— Pitäs antaa linnaa tommoselle, kun tuhlaa valtion tavaraa.

— Kuulkaas kaverit. Siinä onkii varottavia äijiä rappusilla, ne uhkaa panna linnaan, mutisi Koivula.

Koivula sai heti käskyn tulla puhuteltavaksi ja häneltä kysyttiin mikä mies hän oikein on. Mutta kun sotapoliisit istuskelivat siinä paitasillaan ja ilman arvonsa merkkejä, sopi vastata:

— Mitäs siviilimies tollaisia kyselee?

Yksi näistä hyppäsi sisälle ja palasi samassa vänrikin asetakki yllään.

— Joko tulee vastaus?

— Taidat olla lainavehkeissä, kun ei ole vyötä eikä rähinäremiäkään, vastaili Koivula ja alkoi hivuttautua sivummalle. Onnistuikin hipsimään eikä jälkeen päin kuulunut mitään.

Niissä maisemissa hän korjaili syöksyveneiden moottoreita kokeillen Akkalammen tyynellä pinnalla veneiden menoa. Tuli muuan luutnantti V. lotan kanssa ja kyseli pääsisikö ajelemaan. Pioneeri oli heti valmis ja ajettuaan pariskunnan kanssa keskelle lampea keikautti koko vehkeen nurin.

— Oli vaan hauskaa uittaa luti ja lotta, vaikka menee tässä nyt koko päivä moottoria kuivatellessa, tuumi tyytyväisenä jälkeen päin.

Näihin aikoihin loppui sota ja solmittiin välirauha Neuvostoliiton kanssa. Lomia alkoi taas saada ja Koivulaa kehoitettiin sellaista anomaan, — olihan hän 'erinäisistä seikoista johtuen' joutunut olemaan lomatta toista vuotta.

— En mie sellaista ano. Niitä on tullut tarpeeks anottua ja kaikki on tyssänneet, murjotti mies ja käveli ulos. Palattuaan hänen eteensä työnnettiin valmiiksi täytetty anomus, johon ei tarvittu muuta kuin nimi alle.

Jo kelpasi. Huhtikuusta 1943 syyskuuhun 1944 olikin vierähtänyt osin lomakiellossa, osin milloin mistäkin syystä lomaa saamatta. Nyt kävi 8 vuorokauden

Kaikesta päättäen tämä pioneeri on ollut muuan niitä esimiesten kauhuja, jotka levossa ollessaan käyttivät kaiken aikansa kujeiden keksimiseen, mutta jotka toden tullen täyttivät paikkansa toisia paremmin...

viuhka ja palattua oli evakuointi käynnissä. Pioneerit joutuivat Punkasalmelle, jossa Koivulan kortteeri oli muutaman suuren ladon päässä. Kaverinsa kanssa hän sai vikiteltyä pari lottaa mukaansa ja 'katsomaan' tuota mainittua lokeroa. Perillä kuitenkin lotat pääsivät silmäämään ladon isoon osaan ja totesivat sen olevan ruumisarkkuja täynnä.

— Siinä harmaat hameet hulmusivat tyttöjen juostessa — ties mihin. Ja ties vaikka vieläkin juoksevat.

Sitten jouduttiin Aholahteen Savonlinnan lähelle, josta taas edelleen lähdettäessä asemalla sattui tapaus. Kuormauksen aikana kuului junien takaa hitonmoista huutoa ja joku kerjäsi ääneen apua. Miehet menivät katsomaan ja totesivat luutnantti V:n olevan hätää kärsimässä päihtyneen pioneerin ahdistellessa häntä puukko kourassa. Oli pojalla kai kalavelkoja maksettavana.

Puukko otettiin pois; eihän upseeria sopinut tappaa nyt, kun niitä muutenkin oli mennyt paljon ja pioneeri pantiin tasatakapuolisena auton lavalle. Muutama mies häntä saattamaan ja osoite päävartio. Lavalla hän kuitenkin yritti yhtä ja toista, eniten suunsoittoa, josta muuan alikessu suuttui ja tempaisi leukaan seurauksella, että luita hajosi.

Perille tultua sisukas pioneeri kuitenkin osasi selittää päävartion miehille niin näppärästi asiat risasta leuastaan huolimatta, että nämä aikoivat ensin panna saattajat putkaan ja päästää pioneerin pois. Asia selvisi kuitenkin oikein päin.

Ja mistä olivat pioneerit — monikin aina — päissään?

'Telaketjua', 'Rommelin viskiä', alkoholilla sekoitetusta bensiinistä erotettua alkoholia silloin juotiin. Tislausmenetelmä oli yksinkertainen: vettä vaan joukkoon. Alkoholi yhtyy halukkaasti veteen, mutta vesi ja bensa eivät tunnetusti yhdy. Alkoholin ja bensiinin ominaispainot (a = 0,794, b = 0,68 ja 0,78 välillä vaihdellen) ovat lähellä toisiaan, joten ne sekoittuivat helposti. Kuitenkin, kun joukkoon kaadetaan vettä, jonka ominaispaino on tunnetusti 1,0, se yhtyessään alkoholiin aiheuttaa painon lisäyksen ja valmis grogi laskeutuu astian pohjalle. Lasiastiassa raja suorastaan näkyy ja on helppoa kumiletkulla lapposysteemiä noudattaen juoksuttaa se sieltä täysin puhtaana pois. Valmiina nautittavaksi.

(Huom! Nykyään ei — ikävä kyllä — ole saatavissa tällaista bensiiniä!)

Koivulan porukan matka kävi pohjoista ja sotaa kohti — saksalaisia vastaanhan taisteltiin vielä. Matkalla pysähdyttiin Kajaanin yläpuolella Ristijärvelle, jossa Koivulan ainoa tehtävä oli toimittaa päivittäin litra maitoa komppanianpäällikölle. Jostakin, mistä tahansa kunhan tuli. Kaksi viikkoa Koivula vietti tällä tavoin mukavasti vapaa-aikansa talontytärlotan kanssa sipulia nostaen.

Mutta tuli käsky edelleen, Pudasjärvelle. Komppania lähti ja — Koivula jäi. Hän oli saanut määräyksen talon töissä auttamisessa siellä, mistä maitokin tuli, mutta lähtiessä oli komppania unohtanut hänet. Oli jo totuttu Koivulan poissaoloon niin, että häntä ei osattu kaivata. Vielä kaksi viikkoa hän sai oleilla rauhassa, kunnes joku pahus keksi hänen olevan yhä komppanian kirjoissa. Hänet haettiin pois...

Pudasjärveltä matka jatkui Ranualle, Narkaukseen, Rovaniemen saarenkylään, jossa majoituttiin Liukon taloon. Alkoi taas syöksyveneiden moottorien korjaus ja koeajot. Bensaa kului pääasiassa telaketjun tekemiseen. Rahaa ei saanut hävitettyä, mitään ostamista ei ollut ja niin alkoi omalaatuinen leikki: kaikki palvelukset sun muut maksettiin kavereille selvässä rahassa. Aamuisin, ennen telaketjuannosta, rahat taas tasattiin ja kaikki oli ennallaan.

Sitten keksi kersantti M. kannattavan liiketoimen. Hän itse tiesi saavansa lähiaikoina lomaa ja alkoi hullutella kärräämällä kavereita kottikärryillä saunaan, jossa riisui, pesi selän, puki ja kärräsi miehet takaisin. Hinta saunareissusta oli 300 silloista markkaa. Tulot kuitenkin tavan mukaan tasattaisiin aamulla.

Mutta sitten hän eräänä iltana yllättäen korotti taksan 500 markkaan ja kärräsi sinä iltana parikymmentä telaketjuntäyteistä miestä saunaan ja pois. Aamulla rahaintasauksen aikaan häntä etsittiin turhaan, oli painunut lomille ja vietti varmaan hauskoja päiviä asevelikassan turvin... Mutta olihan hän ne tienannut kovalla työllä.

Tuli sitten toimen ajat, telaketjuttaminen lopetettiin ja muuan Veerti sattui joutumaan samaan aikaan sairaalaan. Komppaniassa sanottiin, että Veerti — kova ryyppymies — on mennyt teettämään puukaasuttimen kun bensa loppuu. Veertin palattua sairaalasta Koivula sovitti hänen selkäänsä vanhan repun, sijoitti siihen reijitetyn ämpärin ja siihen sammalta, jonka sytytti tuleen. Ja savusihan se, kuin häkäpönttö ainakin. Tällaisena Veerti meni ilmoittautumaan komppanian päällikölle sairaalasta palanneeksi: — Herra kapteeni, sotamies Veerti palannut sairaalasta. Ja nyt on Veertillä puukaasutin... Kapteeni nauroi. Hän tunsi tarinan.

Rovaniemellä kers. V. oli saanut määräyksen noutaa varastolta 10 päivän muonat 10 miehelle, mutta jotenkin oli määräykseen tullut virhe. Muonaa tilattiinkin 100 miehelle. Tietysti se otettiin vastaan ja kun lihaa oli runsaasti, se syötiin. Sokerinpaljoudesta päätettiin valmistaa kansallisjuomaa kiljua, mutta hiiva puuttui.

Kersantti V. innostui jälleen puuhaan. Hän soitti 5. Autokomppaniaan ja mainitsi olevansa everstiluutnantti V., jonka auto oli mennyt rikki. Tarvittiin uusi ja äkkiä, oli käytävä Kemissä. Muuan pioneeri sai kauluslaattoihinsa everstiluutnantin tähdet, kers. V. itse ylensi itsensä luutnantiksi ollen everstin adjutantti ja herrat matkasivat Kemiin. Hiivaa hakemaan.

Matkan varrella oli kotiutettavia joukkoja, joista usean porukan 'everstiluutnantti' tavoitti ryyppäämässä saksalaiskonjakkia. Hän takavarikoi pullot esimiehen oikeudella ja he saivat lisää toimintatarmoa niistä itse. Saapuivat Kemiin, jossa sulkivat koko sotilaskodin pitäen kotitarkastuksen siellä. Löysivätkin etsimänsä, pari isoa pakettia hiivaa ja sitten palattiin Rovaniemelle. Kilju valmistui aikanaan, mutta se oli ensin kuljetettava seuraavaan sijoituspaikkaan Sodankylään.

Matkalla he sattuivat paikalle kun muuan vartiomies jätti kivääränsä ulkopuolelle mennessään lisäämään puita teltan kamiinaan. Kers. V. nappasi sen siitä ja läksi tallustelemaan muina miehinä. Onneton vartiomies saavutti heidät pian ja tiedusteli hädissään, josko hänen kivääränsä oli sattunut joutumaan väärään seuraan.

— Älä hiivatissa tommosia. Tää on mun ja numero on 35492449. Katto itte, ellet usko.

Kersantti oli kovin totista poikaa, mutta silloin tuli Koivula väliin.

— Kuule kessu, anna sinä sun oma kivääris sille. Ethän sinä sitä enää tartte. Joutuu mies muuten pissaan.

Ja jaloluontoinen kessu lahjoitti 'omansa' vartiomiehelle, joka ikiihastuneena kiitteli reilua kersanttia. Olisihan hän muuten joutunut kivääri hukkaamisesta vartiomiehenä hirmuiseen rangaistukseen.

Mutta matka jatkui. Ivalossa Koivula joutui sairaalaan ja sieltä siviiliin vasta sitten, kun sota oli jo saksalaisiakin vastaan sodittu loppuun.

Kaikesta päättäen tämä pioneeri on ollut muuan niitä esimiesten kauhuja, jotka levossa ollessaan käyttivät kaiken aikansa kujeiden keksimiseen, mutta jotka toden tullen täyttivät paikkansa toisia paremmin. Ja joiden mieliala ei koskaan laskenut, muistissahan väikkyvät kaikenlaisten kolttosten kuvat. Kuten se maidonhaku Hämekoskella 1944, jolloin käpykaartilaisten pyydystämistouhun takia oli mahdotonta liikkua maanteillä ilman komentotodistusta. Autollekaan ei onnistuttu saamaan ajomääräystä, joten pioneerit ottivat tiekarhun, ajoivat sillä evakkokaravaanin luo maitoa hakemaan ja palasivat taas kenenkään estämättä tiekarhun terä pintaa vain kevyesti raapien.

Tai kun elettiin luuta-aikaa, jolloin jokaisesta rikkeestä määrättiin tekemään joku rikkomuksen laatua vastaava luutamäärä. Koivula teki kerran tarvittavat 20 luutaa ja toiset 20 varastoon, jotka sijoitti sänkynsä alle. Vastaisten rikkeiden sovitukseksi kuin pankkiin... □

ARMY

MAAN SUURIN YLIJÄÄMÄVARASTO

MYYNTI:

EERIKINKATU 33
HELSINKI

PUHELINTILAUKSET:

90 – 602180

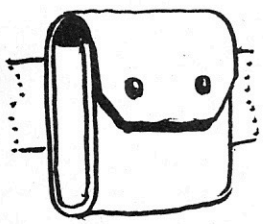

NAHKATASKU

Ruskea tai musta.
10:-

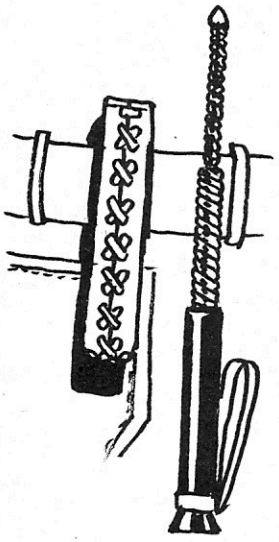

JOUSIPAMPPU JA VYÖKOTELO

Kotelo aitoa nahkaa 10:-
Teräsjousipamppu 18:-
Yhteishinta 25:-

UK KENTTÄTAKKI

Engl. oliivinvihreä, vuorattu. Puolipitkä, 2 sivutaskua. Edessä napit ja vetoketju.
Koot: 46 - 50. 40:-

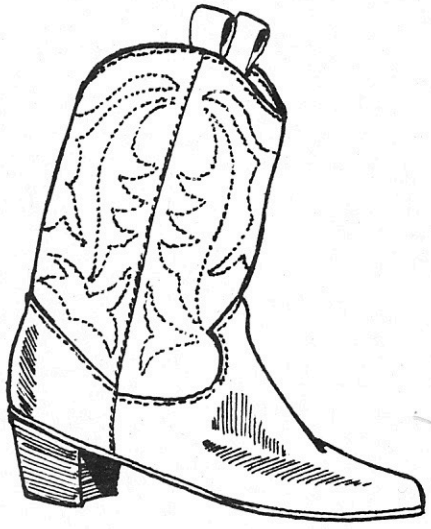

COWBOYSAAPPAAT

Mustaa nahkaa, varsissa koristetikkaukset, nahkavuori.
Koot: 40 - 45. 120:-

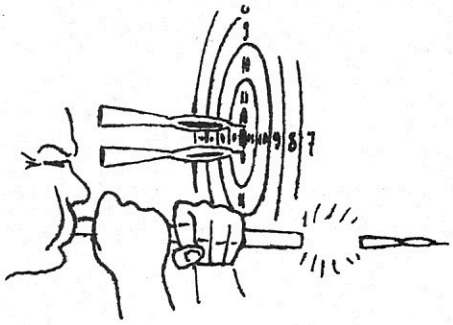

FINN - ZULU

Puhalluspillisarja. Pakkaus sisältää puhalluspillin, 5 suukappaletta, 5 nuolta ja maalitaulun. 8:-

UPSEERITAKKI 2076B

Engl. armeijan, rusk. sarkaa. 2 sivu- ja 2 rintataskua.
Koot: 46 ja 48. 40:-

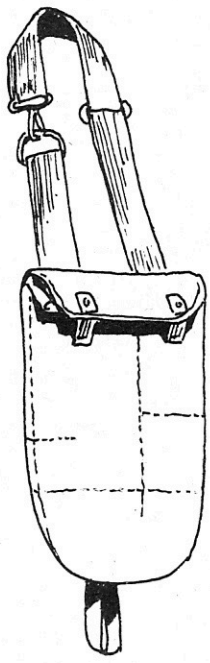

US OLKALAUKKU

Kankainen, vihreä. Käyt. 10:-

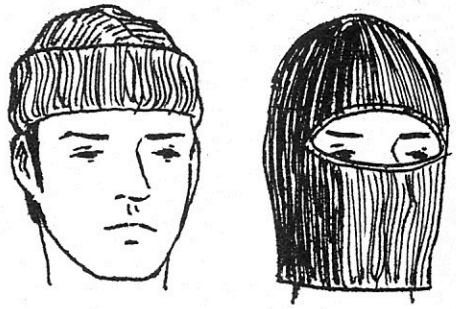

COMMANDOPIPO 2045B

U.S. Army, mustansininen, 100% villaa. 12:-

Postimyyntiosoite: GRÖNLUND
Box 112, 00171 HELSINKI 17

Tavara

Nimi:

Lähiosoite:

Posti:

JEJ

SULJETUT SIVUT

Älä avaa seuraavia sivuja ennen kuin olet harkinnut, haluatko katsella sukupuoliyhdyntää esittäviä kuvia. Jermun mielestä jokaisella suomalaisella miehellä - ja tietysti naisellakin - on oikeus nähdä eroottista realismia jos niin haluaa. Emme kuitenkaan tyrkytä seksiä niille jotka siitä närkästyvät. Valinta on siis sinun kädessäsi.

Ruotsalaisen kotiopettajattaren päiväkirja

”Eihän se tavara käytöstä kulu”

CHRISTINA R.

Nuori, aistillinen ja houkutteleva. Tyttö, joka tietää tarkoin missä, milloin, miten ja miksi. Tämä on ruotsitar Christina, joka päätti soveltaa kykyjään rapakontakaisilla markkinoilla...

●●● TÄMÄ ON tositarina siitä tapahtumien ketjusta, joka toi minut pienestä ja hiljaisesta ruotsalaiskylästä Yhdysvaltoihin, tarkemmin sanoen Dixieen, sen syvään etelään. Ja siellä plantaasille Mississipissä, korpirojun keittäjien leiriin Louisianan takametsissä, pikkubordelliin Alabamassa . . .

En yritä säästellä itseäni kertomalla kaiken kuten se tapahtui. Se on minusta ainoa tapa, jolla asioista kannattaa kertoa. En pyydä anteeksi mitään keneltäkään, sillä olen siinä onnellisessa asemassa, että tiedän mitä ja kuka olen. Jos uskon johonkin niin siihen, ettei ole hyvä teeskennellä jotakin muuta kuin mitä on.

Olen ehkä tyypillisen ruotsalaistytön näköinen, sillä pituutta minulla riittää 170 senttiin saakka, ihoni on persikan vaalea, hiukseni vieläkin vaaleammat, sääreni ja reiteni muodostavat melko pitkänsolakan kokonaisuuden ja poveni on muuhun olemukseeni ehkä aavistuksen liiankin kehittynyt. Mutta siitä olen vain ylpeä, sillä mieluummin pidän — silloin kun joskus harvoin niin teen — pituuteeni nähden paria numeroa liian kookkaita rintaliivejä kuin saman verran liian pieniä.

Suurin heikkouteni ovat miehet. Pidän heistä ihan liikaa. En luule liioittelevani jos sanon, että annan heille liian pian liian paljon ja sitten tapaan unohtaa heidät — liian pian. Ja ennen kaikkea annan heille anteeksi liian paljon. Annoin anteeksi jopa Arthur Willistonelle, joka yritti raiskata minut vaimonsa 31. syntymäpäivänä.

Se tapahtui saavuttuani Yhdysvaltoihin, jossa olin haaveillut alkavani uuden ja paremman elämän. Mutta ennenkuin voin kertoa siitä enemmän, minun on syytä palata kaiken alkulähteille kotikylääni Ruotsiin ja . . . Gustaviin.

Minun piti mennä naimisiin Gustavin kanssa. Hän oli juuri sellainen kaveri, jonka kaikki kylän tytöt olisivat kilpaa naineet. Nuori ja komea, varakas ja miellyttävä. Olin vakaasti päättänyt olla hänelle kunnon vaimo, joka suhteessa. Jo silloin kun avioliittomme oli enää aamenta vaille tiesin, että sängyssä hänellä ei minun suhteeni ollut toivomisen varaa. Pikemminkin olin ylittänyt kaikki hänen toiveensa. Tiesin, että avioliitto ilman kunnollista seksielämää ei ollut mikään avioliitto ja kun se puoli meidän osaltamme oli reilassa, minulla ei ollut mitään syytä uskoa etteikö kaikki olisi onnistunut oikein hienosti.

Mutta sitten kaikki menikin pieleen yhdessä hujauksessa. Gustav peruutti häämme melkein niiden aattona. Hänen selityksensä äkkipäätökselle olivat ontuvia ja minusta täysin järjettömiä. Ei ihme jos olin raivoissani. Kuitenkaan minusta ei ollut vihaamaan Gustavia, olinhan hänen ensirakkautensa. Hänen ensimmäinen seksipartnerinsa.

Kun totuus oli selvinnyt minulle kaikessa alastomuudessaan, päätin itse katsoa alastonta totuutta peilistä. Riisuuduin huoneeni kokovartalopeilin edessä ja tuijotin kuvaani pitkään. En voinut käsittää miksi Gustav oli hylännyt minut kaiken sen jälkeen mitä olin hänelle tehnyt. Annoin sormieni viivähtää reisieni välissä tunnustellen sen lämpimän kosteaa värinää ja ihmettelin vieläkin enemmän.

En ollut enää neitsyt, johon asiaintilaan Gustavilla ei tosin ollut osaa eikä arpaa. Tutustuin Gustaviin hänen rikkaan ja melkoiseksi häntäheikiksi mainitun setänsä Tage Falldinin kautta. Tage palkkasi minut Gustaville eräänlaiseksi kotiopettajattareksi vaikka se olikin jonkin verran hassua kun olin vain vuoden Gustavia vanhempi.

Kun saavuin ensi kerran taloon ja jouduin Tagen puhutteluun, minulta oli vähällä mennä sisu kaulaan. Hän ilmoitti papereihini edes vilkaisematta, että minut valittiin hakijoiden joukosta koska olin nuori ja hyvännäköinen, minulla oli upea vartalo ja koska en ollut sen näköinen, että minulla olisi enää haittaa neitsyyteni taakasta kävelyelimieni taitekohdassa. Luulin jo, että joutuisin palkkani edestä makaamaan sen vanhan pukin kanssa, mutta se oli onneksi harhaluulo.

Olin silti varautunut kaikkeen, sillä halusin saada paikan ja ennen kaikkea siitä maksetun palkan. Koskaan en sitäpaitsi ole ollut turhan tarkka tekemisieni suhteen, sillä työhön olen enimmäkseen pystynyt suhtautumaan työnä oli se mitä tahansa. Tage selitti minulle hieman myös Gustavin taustaa eikä se ollutkaan mitään hauskaa kuultavaa.

Kaveri oli elänyt tyrannimaisen äitinsä komennossa, joka oli tehnyt parhaansa kasvattaakseen pojasta pelokkaan ja ihmisiä vierastavan yksilön. Ja ennen kaikkea äiti oli opettanut pojan suhtautumaan seksiin kuin kuolemansyntiin.

— Gustavin suhteen on pakko tehdä jotakin, sillä olisi sukumme miesten joukossa ennenkuulumatonta, että joku kantaa poikuutensa mukanaan hautaan. Ja Gustav on sillä tiellä jo aivan liian pitkällä, Tage esitelmöi. — Hänet on saatava unohtamaan äitinsä hurskastelevat opetukset ja katsomaan tyttöihin sillä silmällä kuin hänen ikäiselleen nuorelle miehelle kuuluu. Ja mikäli huomasin oikein, poika tuijottikin lupaavasti suu auki keikkuvaa peppuasi kun astelit äsken sisään . . .

— Ja minun siis pitäisi työkseni rohkaista häntä miehistymään vai ymmärsinkö oikein?

— Täsmälleen . . . Eikä sitten mitään rajoituksia, tyttöseni . . .

Vanhan Tagen työmääräys ei loppujen lopuksi ollut kovin vaikea täyttää, sillä Gustav oli oikein komea ja sitäpaitsi kartanon ainoa varteenotettava viihdyttäjä yksinäisiä iltoja ajatellen. Minä en sattumoisin mielelläni viettänyt iltojani ilman seuraa.

Gustav osoittautui innokkaaksi oppilaaksi siinä aineessa, jonka hän valitsi pääharrasteekseen. Rakastelemisen taidossa. Ensimmäinen iltamme yhdessä oli hänelle hieman vaivalloinen, sillä hänellä oli todellakin poikuus tallella. Sellaista en vakavissani ollut uskonut edes mahdolliseksi parikymmentä kesää nähneellä miehenpuolella. Hän oli sentään suurin piirtein selvillä suunnista ja osasi kiivetä päälleni kun asetuin alasti hänen vuoteelleen ja levitin kutsuvasti reiteni. Hänen harvinaisen komeaa miehuuttaan jouduin ohjailemaan omin käsin, sillä sen vastakappaleen tarkkaa sijaintia Gustav ei tiennyt. Kaveri älähti kun kosketin miehuuteen sormin ja luulin ensin, että olin kynsilläni satuttanut häntä. Sitten selvisi, ettei siihen vehkeeseen todellakaan ollut tytön sormi ennen koskenut ja siitä parahdus.

Seksiteknillisesti tuo ensimmäinen kerta ei ollut mikään huippusuoritus, mutta koskapa se sitä olisi. Poika laukesi kuin tykki jo kolmannella survaisullaan ja minusta tuntui siltä, että hän oli tuota kertaa varten säästänyt aineet kaikkien poikavuosiensa varrelta. Olin varma, että tuolla laukaisulla olisi tehty kaikki maailman naiset raskaiksi, sillä tunsin aineet sisälläni vielä seuraavanakin päivänä.

Opettajatar-oppilas suhteemme sujui mukavasti niin kauan kunnes Gustavin äiti pääsi hieman jyvälle siitä mitä Gustav kanssani opiskeli. Tage joutui lähettämään minut hieman jäähylle, jonka hän teki tukun seteleitä kaula-aukkooni pujottaen ja kämmenellään takapuoltani kaapaisten.

Livistin jo tuolloin katselemaan maailmaa rapakon takana ja vietin siellä aikaani kunnes korviini kantautui viesti vanhan Tagen kuolemasta. Se sai kellot soimaan korvissani, sillä tiesin Gustavin nyt olevan melkoisen manttaalin perijän. Lähdin kiireen vilkkaa takaisin vanhaan kotimaahan ja kun sain Gustavin käsiini, hän ei aikaillut kosiessaan minua.

Eikä hän sitten aikaillut ilmoittaessaan, että hääpäivämme oli siirrettävä. Jos hän olisi kehdannut, hän olisi jo silloin sanonut suoraan, ettei niistä koskaan tulisi mitään. Mutta Gustav oli aina ujo poika, joka ei sanonut suoraan montakaan asiaa. Ei sitäkään miksi hän ilmestyi eräänä yönä huoneeseeni kun avioliittosuunnitelmamme olivat jo vastatuulessa. Mutta syy eli syyllinen selvisi hänen puheistaan.

— Sinusta juorutaan koko maakunnassa, Christina . . . Olet kuulemma sellainen huo . . .

— Vai juorutaan minusta? Ja sinä uskot siihen mitä ämmät selkäsi takana sipisevät? Häpeä, Gustav!

— Mutta se loukkaa äitiä ja siksi hän ei halua sinua perh . . .

— Vai sillä lailla? Jos sinun miehuutesi ei riitä siihen, että päätät ilman äitisi apua kenet nait niin se miehuus ei totta vieköön riitä minullekaan . . .

— Olen pahoillani, Christina . . . Mutta eihän meidän silti tarvitse ruveta riitelemään. Voimmehan olla ystäviä ja voimmehan silti . . . ilman, että äiti saisi tietää . . .

Kuten sanottu, Gustav oli ujo poika ja jätti paljon sanomatta. Olin kuitenkin oppinut ymmärtämään yhtä ja toista. Ja hän oli melko taitava sormillaan täyttämään puheensa aukkopaikkoja. Niin nytkin. Ne kiskoivat pöksyjäni polviin täyttä päätä. Jos hän olisi ollut tippaakaan viisaampi niin hän olisi tajunnut, ettei tyttö voi olla kovin anteliaalla päällä saatuaan juuri kuulla, ettei avioliitosta suurten suunnitelmien jälkeen tulekaan mitään.

Käskin Gustavin suksia helvettiin pöksyistäni ja hän totteli varsin nöyrästi. Poikkesin seuraavana aamuna tapaamaan hänen hirmuista äitiään. Siinä tilaisuudessa paljastui, että vanha Tage oli pitänyt peppuni keikunnasta enemmän kuin olin tosissani uskonutkaan. Hänen testamentissaan oli minunkin nimeni eikä millään vähäisellä paikalla.

— Tage oli hullu laittaessaan sinut perillisten joukkoon, senkin letukka! Gustavin ryntäikäs mamma uhosi. — Mutta pidän kyllä

huolta siitä, ettei sinulle heru penniäkään niin kauan kuin minä elän . . .

— Ei ole väliksikään . . . Jos minulla olisi tarpeeksi rahaa lentolippuun New Yorkiin, en jäisi tänne enää hetkeksikään!

Nuo sanat olivat hunajaa naisen korville, sillä hän oli ilmeisesti pelännyt sydän kylmänä saavansa minusta ikuisen riesan nurkkiinsa.

— Jos asiassa ei ole muita mutkia niin ostan mielelläni sinulle lipun vaikka Hongkongiin, Christina, nainen tarjosi avuliaasti.

— New York riittää ja tarjouksenne on hyväksytty, rouva. Jos sopii niin tuokaa rahat huoneeseeni tämän illan kuluessa . . .

— Annan ne teille vaikka heti!

— Minusta voitte nähdä sen verran vaivaa, että pistäydytte tuomassa ne minulle! Vai haluatteko minun mieluummin jäävän tänne? latelin kylmästi niin kauan kuin valtit olivat käsissäni ja saatoin edes hieman nöyryyttää häntä.

Kun Gustav kuuli minun olevan lähdössä takaisin Yhdysvaltoihin, hän rukoilemalla rukoili saada rakastella kanssani vielä kerran ennen kuin häipyisin. Teki mieleni kieltäytyä, mutta sitten ajattelin, että siinäkin piili vielä yksi mahdollisuus. Siksi suostuin ja kutsuin Gustavin illaksi huoneeseeni. Ikkunastani oli hyvä näköala kartanon portaille ja kun huomasin Gustavin äidin vihdoin lähtevän liikkeelle rahakuoren kanssa kohti kämppääni, pistin Gustavin töihin.

Oven jätin tahallani auki eikä ollut puhettakaan, että valoja olisi sammutettu. Äidin ilmestyessä ovelle hänen suunsa takuulla loksahti auki pahemmin kuin koskaan. Selin oveen ja autuaan tietämättömänä mamman läsnäolosta Gustav-poika survoi miehuuttaan minuun takaapäin pitäessäni peppuani hänelle sopivalla hollilla yli nojatuolin selkänojan. Turha mainitakaan, että olimme molemmat ilkosillamme.

Kostoni oli täydellinen kun kuulin naisen kirkaisevan, pudottavan kirjekuoren sormistaan kynnykselle ja pyörtävän takaisin tulosuuntaansa kuin hurrikaani.

Niin lähdin sitten takaisin Yhdysvaltoihin, rajattomien mahdollisuuksien ja Joe Namathin maahan. Ensimmäisen kerran siellä oleskellessani olin pääasiassa heilunut Kaliforniassa. Nyt päätin antaa tilaisuuden syvälle etelälle, Deep Dixie. Painelin suorinta tietä New Yorkista New Orleansiin.

Katseltuani muutaman päivän

maailman menoa pistin ilmoitukseni Times-Picayneen: Kaunis ruotsalainen kotiopettajatar etsii työtä mitä vain. Odotellessani vastauksia vuokrasin itselleni pienen huoneen vuokratalosta, jossa suorastaan vilisi kaikenlaisia nuoria ihmisiä. Ympärilläni asui lentoemäntiä, stuertteja, tavallisia toimistotyttöjä ja ties keitä. Minulla ei ollut mitään vaikeuksia solmia tuttavuuksia heidän kanssaan. Ja tilannetta vain paransi se, että New Orleansissa olivat meneillään vuoden Mardi Gras juhlaviikot, jolloin jokainen oli jokaisen ystävä.

Yhtenä iltana olin mukana lentoemojen pienissä pirskeissä naapurihuoneistossa ja saatuani siellä kylliksi samppanjan höyryä korvieni väliin sain samalla vastustamattoman halun lähteä purkamaan sen ulos New Orleansin pimeään yöhön. Kaduilla vallitsi karnevaalitunnelma, joka ei suinkaan suonut minulle mahdollisuutta haukata raitista ilmaa.

Ei kestänyt kauankaan kun minun kävi kalpaten. Gorillan kokoinen mies kaappasi minut tungoksesta mukaansa, vangitsi seinää vasten ja tuijotti minua silmät kiiluen ja huuliaan nuollen. Väkijoukko kaikkialla ympärillämme metelöi meitä huomaamatta.

— Juuri sinua olen etsinyt kaikkialta, honey, mies huomautti ja pyyhkäisi karnevaalinaamarinsa syrjään. Tiesin, ettei hän tarkoittanut minua henkilökohtaisesti, sillä meitä ei todellakaan oltu esitelty. Hän etsi vain sopivaa yksinäistä tipusta, joka sopi hänen suunnitelmiinsa. Ja ne suunnitelmat eivät olleet kovinkaan kunnialliset.

Enempää en ehtinyt ajatella kun hänen suunsa sulkeutui omaani vasten, toinen käsi pureutui olkapäähäni, toisen rusentuessa puristamaan vasenta rintaani kuin päärynää. Miehen toinen polvi painui reisieni väliin ja esti minua vetämästä niitä yhteen jos olisin sellaista suunnitellut. Tiesin nyt joutuneeni ammattitaitoisen pystyyn raiskaajan kouriin.

Yritin tietenkin kiemurrella vapaaksi, mutta siitä ei tullut mitään. Mies oli vahva kuin karhu. Kun tilanne ei ollut hallinnassani eikä ympärillä olijoilta ollut apua saatavissa, päätin ottaa kokemuksesta kaiken mahdollisen irti. Liekö koko juttu samppanjan syytä, mutta päätin antaa hänen mennä niin pitkälle kuin tietä piisasi.

Hän ujutti ensin polvensa niin ylös reisieni väliin, että se hankasi kiihottavasti lantiotani. Jossakin vaiheessa hän ilmeisesti tunsi vartaloni värisevän lupaavasti, sillä tunsin hänen toisella kädellään vapauttavan miehuutensa sepaluksen takaa ja ampuvan sen yhdellä tarkasti tähdätyllä työnnöllä sisuksiini. Siten ennen hän tietenkin oli repinyt pitsinimettömäni kahdeksi käyttökelvottomaksi kappaleeksi.

Ensin varpaani nousivat todellisuudessakin tuuman maan pinnasta ja pian jalkani hipoivat pilvien reunoja, sillä tuo kaveri osasi todella asiansa. En enää ollenkaan muistanut, että hän itse asiassa raiskasi minua, sillä olin jo niin täysin siemauksin asiassa mukana. Sisälläni räjähti muutamassa minuutissa kuin Mardi Grasin ilotulitusraketti ja yön sametinpehmeä pimeys peitti myös samppanjan samentaman ta-

juntani.

Havahduin siihen, että mies tarttui minua vyötäröstä karhunkämmenillään ja kohotti minut irti itsestään. Kansa ympäriltämme oli vähitellen kaikkoamassa ja nojasin huohottaen ja yhä kiihkosta vapisten hänen olkapäähänsä.

— Mikä sinun nimesi on? kuiskasin hänen korvaansa.

— Älä pilaa ihanaa iltaa sillä, tyttöseni, oli hänen vastauksensa. Ehkä hän oli oikeassa.

— Minä . . . olen juonut ihan liikaa samppanjaa, sopertelin hänen korvaansa. — En pysty liikkumaan askeltakaan . . .

Samppanja oli vain osasyy, sillä perimmäinen syy polvieni valahtamiseen setsuurille oli tuo mies. Hän oli porannut reiteni niin erilleen toisistaan, että minulta menisi muutama tunti ennenkuin pystyisin kävelemään siveän näköisesti.

Hänelle minun ongelmani ei ollut ongelma ollenkaan. Lensin keveästi kuin mallinukke hänen leveille harteilleen ja päädyin hänen saattamanaan erääseen taloon. Muistan kattokruunut ja upottavat matot, jotka vaimensivat hänen askeltensa äänen. Ja muistan samettisen puolihämärän huoneessa, jonka vuoteelle hän minut laski.

Katselin kuin unessa hänen riisuutumistaan. Kohta kohdalta vaatteiden alta paljastui jäntevää ja ruskeaksi paahtunutta karvaista miehenkörilästä. Ympärilläni tuoksui jasmiini, salvia ja muut etelän tuoksut. Seinillä ympärilläni riippui arvokkaan näköisiä maalauksia, allani oli ihastuttavan antiikkinen kaksoisvuode ja kaiken kaikkiaan olisin voinut kuvitella joutuneeni satulinnaan.

— Sinulla on ihastuttava talo, kuiskasin vuoteesta. Hän ei vastannut vaan kaatui päälleni, repi virnistellen viimeisetkin vaatekappaleet päältäni ja antoi minulle toisen erän, joka oli jos mahdollista vielä ensimmäistäkin täydellisempi menestys. Tuskin muistin hengittää pitkään toviin ennenkuin tarvitsin ilmaa keuhkoihini mahtavaa loppukiljaisua varten.

Kiljaisullani oli kuitenkin sivuvaikutus. Tajusin yhtäkkiä, että ovelle oli ilmestynyt katselijoita. Mies ja nainen, iltapuvuissa ja ilmeisen huvittuneina ilmaisesta tekniikkaoppitunnista, jota heille tarjottiin.

Yritin saada päälläni häärivän kaverin tietoiseksi tilanteen saamasta uudesta käänteestä. Iskin kynteni hänen lapoihinsa kuin korppikotka, mutta siitäkö hän innostui vielä enemmän. Oli kuin päälläni olisi viheltänyt höyryvetturi ylämäkeen. Näin kuinka mies astui hetkeksi oven ulkopuolelle ja sanoi jotakin jollekin. Kaksi muuta pariskuntaa seurasi häntä huoneeseen. Kaikkien ilme oli näkemisen arvoinen.

Vihdoin kaveri päälläni sai tarpeekseen ja laukesi. Vasta kierähtäessään päältäni hän huomasi koko katsojien lauman vuoteen vieressä. Parasta kaikessa nämä puhkesivat avoimiin suosionosoituksiin kun suuri valentino kiskoi housuja jalkaansa ja pakeni huoneesta loput vaatteensa nyyttinä kainalossaan. Itse toivoin hetken, että maa aukeaisi allani. Sellaista ei tietenkään voinut tapahtua ja jouduin tyytymään siihen, että kiskoin vuoteen viereltä sinne viskattua pukuani nännieni ja tytönmerkkini peitteeksi.

Kun aplodeista ei tullut loppua ja kun koko katsojakunta nauroi hillittömästi tapahtuneelle, katsoin parhaaksi ottaa itsekin jalat alleni sikäli ja niin hyvin kuin ne kantoivat. Näin vielä vilauksen miehestä kadun vilinässä, mutta hän ei ilmestynyt koskaan takaisin elämääni. Toistaiseksi ensimmäinen ja mahdollisesti viimeinen kaveri, joka on nainut minua kahdesti ehdittyämme vaihtaa vain kymmenen sanaa ja tuntea vajaat puoli tuntia.

Yritin kiskoa minihameeni helmaa mahdollisimman alas, jotta paljas takapuoleni ei olisi vilkkunut kun livistin takaisin kotiini. Siltä osin Mardi Grasin vietto sai riittää minulle.

Seuraavana aamuna kerroin tapahtuneesta yhtään yksityiskohtaa salaamatta Jeanille ja Beverlylle, uusille ystävättärilleni, jotka ottivat kokemukseni vastaan innosta huudahdellen. Beverly, lentoemäntä, ilmoitti suorasukaisesti itse aina haaveilleensa siitä, että tapaisi miellyttävän muukalaisen, joka rakastelisi häntä rajusti ja katoaisi sitten lopullisesti jättäen jälkeensä vain ihastuttavan muiston. Beverly ei voinut olla kaihoisasti huomauttamatta, etteivät edes ensimmäisen luokan lentomatkustajien kanssa hankitut kokemukset joskus pitkillä ja hiljaisilla yölennoilla olleet aivan sitä mitä hän olisi halunnut.

Jean suhtautui asiaan filosofisemmin ja mietti puoliääneen miltä hänestä olisi mahtanut tuntua samassa tilanteessa. Tuo sihteeritytttö tuli siihen tulokseen, ettei hänestä olisi rakastelemaan toisten läsnäollessa. Katsella muitten touhua oli okei, mutta Jean sanoi aina tunteneensa tietyissä asioissa esiintymiskuumetta.

Ystävättäriäni huolestutti myös se, etten ollut saanut yhtään vastausta ilmoitukseeni, jossa hain paikkaa kotiopettajattareksi. Rahavarani alkoivat olla vähissä ja se oli tietenkin ikävää.

— Ei sinun tietenkään tarvitse nälkää nähdä, Christina, Beverly huomautti miettivästi. — Sinun avuillasi pystyy kyllä pistämään liksaa kasvamaan jos vain tietää konstit . . .

— Niin . . . Jos haluat niin voimme kyllä antaa nimesi ja osoitteesi muutamille valituille henkilöille. Täällä käy paljon vieraita herrasmiehiä, joilla on kaipaus rinnassa ja tuohta taskussa. Osa siitä rahasta voisi helposti siirtyä sinun tilillesi, Christina . . .

— Nyt en taida olla aivan jyvällä, Jean . . .

— Jean tarkoittaa sitä, että voisit huvittaa ja hauskuttaa sitä kaipaavia herrasmiehiä, Beverly huomautti hymyillen. — Et ainakaan näytä niin kokemattomalta tytöltä, ettet tietäisi mikä miehiä miellyttää ja mistä he suostuvat maksamaan . . .

— Puolipäivätoiminen puhelintyttö, Jean ilmoitti nyt suoraan.

— Monet tytöt tässäkin talossa pistävät melkoiset säästöt sukanvarteen sillä konstilla, Beverly huomautti. Itse en juuri silloin keksinyt mitään sanottavaa. Jos nuo tyttöset luulivat ettei moinen ollut minulle juolahtanut mieleen jo aikaisemminkin, kovin pyhäkoulussa sivistyksen saaneeksi he minua luulivat. En vain ollut vielä ehtinyt niin pitkälle.

Seuraavana päivänä sain kuitenkin puhelinsoiton, jossa minulle tarjottiin kunniallista työpaikkaa. Ainakin niin Paul Dutton antoi minun ymmärtää. Jouduin hänen toimistoonsa haastatteluun, jossa hän tuijotteli minua pitkään lasiensa takaa. Hän oli insinööri, mutta hänen katseensa kertoi kiinnostuksen pyörivän muuallakin kuin rakennusteknisissä muodoissa.

— Hmmm . . . ei hullumpaa. Ei ollenkaan hullumpaa. Luulenpa, että paikka on sinun, tyttöseni. Täytyy tosin vielä kysyä eukolta, mutta en usko hänellä olevan mitään sinua vastaan . . .

Olin valmistautunut siihen, että rouva Dutton olisi päinvastaista mieltä miehensä kanssa, sillä kaveri kuulosti juuri siltä, ettei edes tiennyt missä huushollissa kaappi seisoi puhumattakaan määräysvallasta sen suhteen.

Rouva Dutton oli pitkä keskikäinen ristiverikkö, jonka silmissä vilkkui niin kylmä ilme, että olin valmis veikkaamaan häntä frigidiksi siltä seisomalta. Hän katseli minua kuin hiirihaukka saalistaan ja vilkaisi sitten mieheensä.

— Ja miten tämä neiti sattui osumaan kohdallesi, Paul? nainen tiukkasi mieheltä, joka karautteli kurkkuaan.

— Hän ilmoitti lehdessä olevansa paikan tarpeessa ja kun meidän piti löytää uusi sisäkkö niin ajattelin, että . . .

— Vai ajattelit? Älä viitsi naurattaa . . . Jos olisin ilkeä niin väittäisin, että valitsit hänet käsikopelolla etkä suositusten perusteella . . .

— Suositukseni ja työtodistukseni ovat miehenne hallussa, rouva Dutton, huomautin loukkaantunutta teeskennellen. Nainen poimi paperini miehensä kädestä ja selasi ne läpi nopeasti.

— Hmmm . . . ei papereissa ole vikaa, mutta silti olen varma, ettei mieheni edes vilkaissut näihin. Minä tunnen Duttonit ja tekin tulette heidät tuntemaan . . . Isä varsinainen kyläpukki ja poika ei paljoa parempi. Molemmilla kumma viuhka saada kaataa alleen pelkkiä D-kuppien omistajia . . .

Minulla oli sattumoisin D-kupit ja niihin täytettä viimeiseen milliin. Rouva Duttonilla ei ollut. Minusta kuulosti siltä, että hän oli hieman katkera enkä erehtynyt.

— Mutta hitot siitä . . . Saat paikan minun puolestani, sillä ei minulla siinä huushollissa ole enää muuta tekemistä kuin pakata laukkuni ja käydä jättämässä juttu asianajajani hoitoon. Minun osaltani vieraat naiset saavat riittää . . . Voin silti hyvällä syyllä toistaa sen mitä sanoin, tyttöseni. Varo Duttonin miehiä, sillä heistä on riittävästi riesaa koko naissukukunnalle . . .

Tuo haastattelu oli niin poikkeuksellinen, jopa irvokas, että paikka olisi saattanut jäädä ottamatta ellen olisi ollut todella kipeästi sen tarpeessa. Tiesin paikkojen olevan kiven alla ja laskujen lankeavan, joten muutin Duttoneille jo seuraavana päivänä.

Hommassa ei itse asiassa ollut valittamista, sillä työn määrään ja laatuun nähden liksa oli mukava. Paul Dutton oli juuri sellainen kuin hänen laukkujaan pakkaava eukkonsa oli antanut ymmärtää. Ei kuitenkaan mitään isäukkonsa Aaron Duttonin rinnalla. Tuo vanha sillanrakentaja olisi naishommissa kelvannut esimerkiksi viittäkymmentä vuotta nuoremmille. En voinut olla muistelematta vanhaa Tagea kotona Ruotsissa kun yritin väistellä Aaronin nipistelyjä, läimäyksiä, kutkuttelevaa etusormea ja hamuilevaa kättä.

Olen immuuni alastomille malleille, mutta en riisuutuville tyttölapsille, joilla on sellaiset ulokkeet kuin... No helvetti, mene riisuutumaan!

Tulin toimeen kohtalaisesti kun annoin heti alkuun ymmärtää, että minun persoonaani ei sisältynyt työsopimukseeni. Paul Dutton ei menettänyt kiiltoa silmistään, mutta hän hillitsi itsensä mestarillisesti ja jätti lähentelyt melko tuttavalliselle asteelle.

Duttonien välityksellä tutustuin taidemaalariin nimeltä Reynolds Wingo. Ei hän mikään Dali uskotellut olevansa, mutta kun hän pyysi minua mallikseen, suostuin turhia empimättä. En ollut koskaan tuntenut oikeaa taiteilijaa ja tuo kaveri teki minuun jonkinlaisen vaikutuksen jo ensitapaamisella. Kun sitten matkasin hänen studioonsa ensimmäiselle poseerausvisiitille, olin puoliksi valmistautunut siihenkin, että poseeraisin lopulta reidet levälläni.

Wingo oli sitä mieltä, että minun pitää kutsua häntä juuri tuolla nimellä eikä Reynoldsiksi. Suostuin, sillä taiteilijoiden kanssa ei auta riidellä. Itse asiassa hänen nimensä oli Morton Cunningham, mutta kuka nyt ostaisi tauluja sen nimiseltä taidemaalarilta. En minä ainakaan.

Wingon studio oli upea. Hänellä oli kokonainen talo ihastuttavine mangoliapuutarhoineen, joka kertoi selvää kieltään taiteilun kannattavuudesta. Tuo pieni, tumma ja pitkätukkainen mies otti minut vastaan virallisesti kuin mallin ainakin. Luulin siinä vaiheessa aliarvioineeni hänet pahan kerran.

— Tuo pöytä on poseerausta varten, hän virkkoi ja osoitti valmiiksi pystytetystä kankaastaan etuviistossa seisovaan vajaan metrin korkuiseen rakennelmaan. — Seisotte sen päällä kun luonnostelen teitä...

— Ilman vaatteitako? kysyin viattomasti.

— Tietenkin, hän puuskahti kuin olisin kysynyt jotakin täysin hölmöä. Ehkä olinkin, mutta kyseessähän oli ensimmäinen kerta kun poseerasin mallina.

Pudotin pari nappia avaamalla hameeni ja ehdin jo saada puserokin kauas olkapäiltäni kun Wingo kiljahti pysähtymismerkin.

— Seis! Tämä ei ole mikään pukuhuone... Menkää tuonne naistenhuoneeseen ja jättäkää vaatteenne -sinne. Tulette tänne verhoutuneena sieltä löytämäänne kylpyviittaan ja pudotatte sen vasta kun ilmoitan...

— Olen pahoillani jos käyttäydyin typerästi... En ole koskaan ennen...

— Tiedän. Opitte kyllä huomaamaan, että taiteilijan ja mallin välinen kanssakäyminen vaatii tietyn protokollan noudattamista ja siitä minä en mielelläni tingi... Sitäpaitsi mallin riisuutuminen silmieni edessä häiritsee keskittymistäni...

— Niinkö? Minä luulin aina, että taiteilijat tuijottivat alastomia tyttöjä päivästä toiseen ja ovat immuuneja heille...

— Olen immuuni alastomille malleille, mutta en riisuutuville tyttölapsille, joilla on sellaiset ulokkeet kuin... No helvetti, mene riisuutumaan!

— Ja haluat siis olla immuuni, vai kuinka? utelin huvittuneena. Tiesin, ettei moista olisi voinut sattua kotona Ruotsissa.

— Ainakin silloin kun maalaan... Jos pensselikäteni vapisee, kuvasta tuskin tulee näköinen!

Herra taiteilijasta ei siis ollut toivoa kyljenlämmittäjäksi oli ainoa ajatukseni kun siirryin naistenhuoneen puolelle sonnustautumaan poseerausasuun. Kun palasin kaapu ylläni, Wingo istui keskellä lattiaa kuin guru pää polvissa ja nilkat ristissä. Hän huojui tavalla, jonka arvelin tarkoittavan inspiraation odottamista.

— Kiipeänkö nyt korokkeelle? kysyin odottavasti.

— Ei vielä... Minun on ensin päästävä juonesta kiinni ja vasta sitten voimme alkaa..., kuului Wingon ääni jostakin polvilumpioiden takaa.

— Mitä minä teen sillä aikaa kun sinä leikit keinutuolia?

— Lue jotakin lehteä tai polta pari savuketta. Niin muutkin mallit tekevät...

— Kiitos, mutta en polta eikä täällä näy mitään lehden näköistä...

Kuulin Wingon huokaavan ja sitten hän kiipesi ketterästi pystyyn.

— Hyvä on, minä haen sinulle lehden jostakin. Minkälaisia lehtiä ruotsalaiset tytöt lukevat?

— Ruotsalaisia. Mutta sellaisia sinulla tuskin on, joten käy amerikkalainenkin päinsä, lausuin toiveikkaasti ja sain hänen silmissään muljahtamaan nyrkinkokoisen ilmeen.

— Jos tuo oli nenäkkyyttä niin ilmoitan jo nyt, ettei minun kanssani pelleillä. Huumorintajuni on plus miinus nolla...

Hänen äänessään oli loukattua taiteilijan ylpeyttä ja se sai minut yhtäkkiä menettämään kiinnostukseni poseeraamiseen.

— Okei, minusta ei taida olla malliksi, joten taidanpa pukeutua ja siirtyä ulkoilmaan...

Wingo tuijotti minuun hetken hämmästyneenä ja liikahti sitten ovea kohti kuin tukkiakseen tien.

— Ei hitossa... Kiipeähän lavalle niin katsotaan jos inspiraationi syttyy. Ja kaapu pois...

Kohautin olkapäitäni ja tein työtä käskettyä. Tipautin vaatteen yltäni vain vyön avaamalla ja hieman vartaloani ravistamalla. En tiennyt kuinka mallin piti seistä, joten koukistin kokeeksi hieman toista polveani ja nostin kädet lanteille.

— Hitto! Pystytkö pitämään tuon asennon jonkin aikaa? Wingo huudahti ja tuijotti minuun haltioituneen näköisenä.

— Lupaan viisi minuuttia, mutta en enempää...

— Hienoa, hän ilmoitti ja astui luokseni. Pidin pääni paikallaan siitä huolimatta, että tunsin hänen sormiensa hivelevän reisiäni. Vaarallisen korkealta.

— Tuolla tavoinko sinä otat mittaa mallista? kysyin kuivasti.

— Liikkumatta! hän komensi. Tunsin selviä vaikeuksia pitää itseni koossa, sillä hänen sormensa olivat kuin elohiiret.

— Kutitat minua, en voi olla liikkumatta, valitin ääneen.

— Ihosi on kuin satiinia, hän myhäili jalkojeni juuressa.

— Minua alkaa pyörryttää täällä korkeuksissa. Jos et kohta siirry maalaamaan niin tulen alas...

Wingo loikki nyt loitommalle ja näin hänen kiskovan paidan ylttään. Sen alta paljastui ihanan mustakarvainen rinta eikä hänen hauiksissaankaan ollut moittimista noin maalariksi.

— Taisit tulla tänne luullen, että maalaan sinut harjan varrella, tyttöseni?

— Jos niin luulin niin taisin erehtyä, huomautin.

— Niin erehdyit. Minun piti vangita kankaalle ihanan ruskeaksi paahtunut ruotsalaissulotar, jolla iho on satiinia, hiukset puhdasta kultaa ja herkullisen rusottavat nännit... Mutta lienen tehnyt väärän valinnan, joten jospa jätetään maalaaminen tuonnemmaksi...

Hän potkaisi pois myös housunsa, levitti käsivartensa ja kasvoilleen aurinkoisen ilmeen.

— Hyppäähän alas, tyttöseni!

Hyppäsin ja päädyin hänen syliinsä. Jos hän ei ollut kovin kookas niin atleettia hänessä piili kumminkin, sillä ei ollut puhettakaan, että hän olisi horjunut hyppyni voimasta. Päinvastoin. Hän laski minut vihdoin selälleni lattialle ja polvistui päälleni. Tuskin huomasin kuinka hän livahti minuun sisälle. Heilahdus ja hän päätyi alle, minä päälle.

— Kuinka on keskittymisen laita nyt? tiedustelin pyörittäessäni takapuoltani hitailla ja nautinnollisilla koekierroksilla hänen vatsanpohjansa yllä.

— Atomipommikaan ei voisi häiritä minua juuri nyt, hän julisti mahtavasti. Kuin taiteilija ainakin.

Kun poistuin uupuneena hänen ateljeestaan sain vielä kourallisen ryppyisiä dollareita hänen paidantaskustaan kaula-aukkoni täytteeksi.

— Eiköhän tuossa ole tunnin mallintyöstä kohtuullinen korvaus, hän arveli taaloja laskematta. Niitä oli enemmän kuin kohtuullisesti, tulin myöhemmin toteamaan.

Minulla oli tuon kerran jälkeen aina voimassa oleva kutsu saapua poseeraamaan Wingon studiolle, jonka teinkin mielelläni. Hän nimittäin oli varsin mukiinmenevä rakastaja, mitä en saattanut sanoa kaikista tapaamistani amerikkalaisista.

Mutta Wingolle ilmestyi kilpailijaksi Paul Dutton. Kun hän oli ollut muutaman pitkän viikon yksin ilman, että Ameliasta oli näkynyt vilaustakaan kotinurkilla, hänellä liikeni taas aikaa katsella ympärilleen. Olin yksi ensimmäisiä uhreja hänen tarkan silmänsä hakiessa katseltavaa.

Kaikki alkoi toki viattoman tuntuisesti. Hän alkoi yhä useammin törmäillä minuun ovissa, käytävissä ja portaissa, pyyhkäisi minua tuttavallisesti poskelle, povelle tai pepulle aina kun sai siihen tilaisuuden. Mutta ei siinä vaiheessa mitään enempää eikä vakavampaa. Itse asiassa kaikki pysyi kutkuttavan kauan niin viattomana, että aloin pelätä Paul Duttonin tulleen entisen eukkonsa kärvennyksessä impotentiksi.

Eräänä päivänä huomasin hänen katselevan ikkunasta kuinka leikin patiolla lasten kanssa, joiden hoivaaminen oli nyt minun huoleni kun Amelia Dutton oli siistiytynyt tiehensä. Antamatta Paulin huomata, että olin tietoinen hänen katseestaan, kohottelin sukkahousujani takapuoleni ikkunaan päin keikkuen. Tiesin hänen silmiinsä avautuvan melkoiset näkymät ja päätin aistit valppaina odottaa oliko niillä häneen mitään vaikutusta.

Kun sitten salaa vilkaisin ikkunaan, näin juoneni toimineen melkoisen hyvin. Paul Duttonin nenä oli lasissa kiinni ja ruutuun oli ilmestynyt höyryinen rengas. Päätin läiskiä lisää löylyä kiukaalle ja aloitin hippaleikin lasten kanssa. Siinä sain tilaisuuden näytellä kohti ikkunaa kaiken mitä minusta näkyi vähien vaatteideni kätkemät kohdat pois lukien. Ne jätin Paulin mielikuvituksen täydennettäviksi.

Seuraukset näkyivät vasta illalla. Tulin tietämään, että Amelia Dutton oli arvostellut miestään pitämättömin perustein ammattimaiseksi kesäoravien pyytäjäksi.

Jatkuu sivulla 60

KAHDEN KANSSA KAUNIHIMPI

SULJETUT SIVUT

ÄLÄ AVAA NÄITÄKÄÄN SIVUJA

ellet ole varma siitä, että et pahastu ns. rohkeista kuvista. Meidän mielestämme nämä kuvat ovat kauniita, mutta tiedämme että niiden katseleminen saattaa joistakin lukijoistamme tuntua kiusalliselta. Siksi jätämme valinnan jälleen sinulle.

Kun joku kysyi, miksi hän tyytyi "leikkimään cowboyta" lomaranchilla opettaen kaupunkilaisille ratsastusta, hän selitti: - Saan siitä muutakin kuin palkkani...

ANDREW RICH

●●● PIENI kaksimoottorinen lentokone kaartoi vähäisen kentän päähän ja laskeutui pehmeästi. Jason Harwell katseli sen rullaamista, kunnes se kääntyi ja pysähtyi lähelle hänen vihreää autoaan. Avattuaan oven lentäjä laski alas metallitikkaat ja kiipesi ripeästi maahan. Hänen perässään tuli kalliisti pukeutunut mies sekä nainen, jota Jace tuijotti silmät tapillaan.

Ensimmäinen vaikutelma oli viehättävä, mutta naisen tullessa lähemmäs Jace tarkisti kantaansa. Nainenhan oli lumoavan kaunis. Pitkät vaaleat hiukset kehystivät luontevan vapaasti siroja olkapäitä, silmien väri sointui täydellisesti pilvettömän taivaan kuulaaseen sävyyn, ja herkulliset huulet tuntuivat saavan Jacen hengittämän ilmankin innostumaan. Kun Jace sitten laski katseensa käväisemään naisen vartalon yksityiskohdissa, häneltä loppuivat adjektiivit ja vertaukset.

— Herrasväki Carlton, olen Jason Harwell, Laiska-C-ranchilta, hän esittäytyi hymyillen. — Vien teidät autolla perille.

Hän tarjosi kättään, mutta Carlton ei ollut näkevinään, vaan tokaisi: — Laukkumme ovat koneessa. Hakekaa ne!

Jace, sävyisä, rattoisa nuori mies, sai tehdä kolme matkaa, ennen kuin laukut olivat autossa. Sitten hän asettui ohjauspyörän taakse ja vilkaisi vieraitaan maltillisesti hymyillen.

— Oletteko ensi kertaa näillä main?

— Takuulla, Carlton vastasi.

— Viihdytte varmasti. On väljyyttä ja puhdasta ilmaa. Idästäkö olette?

— Niin, nainen sanoi. Ja se yksi ainoa sana riitti päihittämään kokonaisen sinfonian.

— Kävin idässä kerran, Jace sanoi. — En viihtynyt.

— Vääntäkää ikkunat kiinni, Carlton vaati.

— Miksi?

— Ilmastoinnin vuoksi tietysti.

— Ei tässä kärryssä ole sellaista.

— Loistavaa! Carlton sanoi purevasti.

Lentokentältä ranchille oli kohtalaisesti matkaa, ja sen aikana Jace sai tietää, että Carlton oli menestyvä pörssivälittäjä New Yorkista. Oli ilmeistä, että Carlton oli tottunut saamaan kaiken maailman ylellisyyden sormiaan naputtamalla. Ja Jace sai sen käsityksen, että Carlton oli tullut ranchille vain siksi, että Diane Carlton oli vaatimalla vaatinut päästä opettelemaan ratsastusta sen sijaan, että pariskunta olisi viettänyt koko lomansa Las Vegasissa. Bill Carlton oli ollut aika haluton moiseen, mutta neljä täysin tappiollista peliyötä oli antanut sysäyksen.

— Perillä ollaan, Jace sanoi pysäyttäen auton hirsimajan luo, jonka lähellä olevassa corralissa pari hevosta näykki hajoitettua heinäpaalia. — Mitä pidätte?

— Ei todellakaan mikään Waldorf Astoria, Carlton sanoi ivallisesti. — Ei kai tämä ole paras majoituksenne?

— Kyllä se on, Jace sanoi. — Kaikki majat ovat samanlaisia.

— Fantastista, Carlton mutisi sen verran kovaa, että Jace kuuli. — Entä missä ovat kaikki ne hevoset, joita mainostitte?

— Retkellä, Jace sanoi.

— Vai niin.

Diane Carlton hymyili. — Mikäs hätä tässä on. Olen varma siitä, että herra Harwell pitää meistä hyvää huolta.

— Se sopii, Carlton sanoi. — Alkajaisiksi hän voi siirtää laukkumme sisään.

Jace virnisti. Hän ei koskaan antanut minkään vaivata itseään. Hänen koko asenteensa elämään oli rento. Avatessaan tavarasäilön hän sanoi: — Muuten, olisi mukavaa, jos sanoisitte Jaceksi vaan. Miksi teitä sopii sanoa?

— Herra Carltoniksi, asianomainen tokaisi. — Pitäkääkin mielessänne.

Myöhemmin iltapäivällä Jace tapasi Carltonit corralin luona. Ne kaksi hevosta olivat nyt satuloituja. Huomiokykyisenä kaverina Jace pani merkille, että Diane Carltonilla oli nyt tiukat farmarit, kiiltävät uudet saappaat ja väljä pusero, joka ei mitenkään salannut hänen upeita rintojaan.

Hänen miehensä oli sonnustautunut saapashousuihin, röyhelöin koristettuun silkkipaitaan ja pitkävartisiin keinonahkasaappaisiin. Hän muistutti Monte Criston kreiviä elokuvassa, jonka Jace oli joskus nähnyt. Jace oli Carltonin jyrkkä vastakohta. Hänellä oli aika rähjäiset farmarit, haalistunut sinisenharmaa paita ja kaulassa hikinen kaulahuivi. Bill Carltonin hätkähdyttävästä asusta huolimatta hän ei nauranut.

— Onko kumpikaan teistä ennen ratsastanut? hän kysyi.

Carlton pudisti päätään. Diane ei puhunut mitään.

— Entä te, rouva Carlton? Jace tarkisti.

— En varsinaisesti.

— No niin, ei siinä oikeastaan mitään merkillistä ole, Jace sanoi nousten ison kastanjanruskean hevosen mustaan hankasatulaan. — Katselkaa hetkinen minua. Saatte tuntuman asiaan hetkessä.

Hän ratsasteli corralissa vähän aikaa pariskunnan katsellessa. — Jospa yrittäisitte? hän sanoi sitten laskeutuen ratsailta.

Hänen aikoessaan auttaa Carltonin satulaan osakevälittäjä torjui avun napakasti, tarttui suitsiin ja alkoi vääntäytyä satulaan. Jace perääntyi katsellen valppaasti.

Carlton jatkoi yritystään Jacen siirtyessä auttamaan Dianea. Nainen otti avun vastaan mielellään, jopa auliisti.

Oppitunnin jälkeen Jace arveli saaneensa aikaan melko paljon. Ainakin sen verran kuin oli odottanutkin, ellei enemmän. Diane Carlton oli oppinut nopeasti, suorastaan ihmeen nopeasti, eikä hänen miehensäkään yhtään hullummin, huolimatta jatkuvasta marinastaan. Jacen merkittävin havainto oli kuitenkin se, että kun hän opettaessaan asetti kätensä hiukan uskallettuihin paikkoihin Dianen olemusta, nainen moitti hymyillen tavalla, joka selvästi vihjaisi, että sopi jatkaa samaan tapaan silloin, kun aviomies ei katsonut.

— Eiköhän tätä tässä ollutkin, Jace sanoi. — Aamulla lähdetään aikaisin maastoon. Levätkää nyt hiukan ja ottakaa suihku. Sapuskaa saa ruokasalissa noin tunnin kuluttua.

Hänen aikoessaan lähteä Carlton pysäytti hänet. — Harwell, tahtoisin kysyä jotakin.

— Olkaa hyvä, Jace sanoi kääntyen.

— Minkä verran teille maksetaan cowboyn leikkimisestä? Carlton kysyi ivallisesti.

— Riittävästi, Jace hymyili. — Minä pidän siitä. Mitä sitten?

Carltonin silmät tuikahtivat huvittuneesti. — Minä en vain viitsisi tehdä näin tomuista ja hikistä työtä, vaikka saisin kaksi tonnia viikossa.

— Voidaan kai sanoa niin, Jace vastasi kohteliaasti, — että minä saan työssäni enemmän kuin pelkän palkan.

Carlton nauroi.

Jacen peseytyessä hänen ajatuksensa pyrkivät itsepäisesti saippuasta Diane Carltoniin. Koko iltapäivän naisen hajuveden tuoksu oli hyökkäillyt hänen sieraimiinsa tunkien tieltään kaikki muut tuoksut. Jopa hevosenlemunkin.

Hän meni suureen ja jykeväkalusteiseen ruokasaliin ja istuutui tavalliselle paikalleen Laiskan-C:n henkilökunnan seuraan. Mutta puolivälissä päivällistä, johon kuului paistia, sieniä ja paistettuja perunoita, hän käväisi pöydän luona, jossa Carltonit istuivat erään toisen parin kanssa.

— Maistuuko ruoka? Jace kysyi.

— Mainiosti, Diane vastasi. — Parempaa paistia en ole koskaan saanut kotona.

— Hauskaa, että pidätte. Onko kaikki kunnossa, herra Carlton?

— Ei moittimista. Viini kyllä voisi olla parempaa vuosikertaa.

Jace virnisti. Sitten hän vilkaisi toista pariskuntaa.

— Ai, anteeksi, Diane sanoi. — Jace, tässä on Robert ja Connie Quenton.

— Hauska tavata, Jace sanoi.

— Tutustuimme juuri, Diane selitti. — Robert on vakuutusjohtaja Bostonista. Tex Davis opettaa heitä.

— Tex on hyvä mies, Jace sanoi. — Tekee teistä cowboyta hetkessä.

Ennen paikalleen palaamistaan Jace vilkaisi vielä lähemmin Quentoneja. Robert, pitka ja laiha, nelissäkymmenissä oleva mies, sai kyllä kiittää onneaan saatuaan Connien kaltaisen vaimon. Rouva Quenton oli ainakin 15 vuotta miestään nuorempi vaaleaverikkö, jolla oli kuulas iho ja terhakka pystynenä. Jace oli huomaavinaan tiettyä kiiltoa silmäterissä, mutta ei ollut varma.

Puoli kuudelta aamulla Carltonit ja Jace olivat jo retkellä. Pariskunta ratsasti samoilla hevosilla kuin eilenkin, ja Jace suosikillaan, Palominolla. He ratsastivat kohti vuoria auringon juuri kurkistellessa puunlatvojen takaa. Aamupäivä oli puolessa, kun he olivat jo 30 mailin päässä ranchista.

— Eikö tämä jo rupea riittämään? Carlton valitti.

— Miten vain haluatte, Jace sanoi. — Teidän lomannehan tämä on.

— Bill, taivaan tähden, en ole aikoihin nauttinut näin. Ratsastetaan vielä vähän kauemmas, Diane pyysi.

— Olen poikki. Takapuoleni on tulessa. Enkä kestä enää tämän pahuksen elukan hajua.

Diane vaikeni. Jace ajatteli nopeasti ja ehdotti sitten: — Herra Carlton, täällä on maja vain puolen mailin päässä. Siellä on makuusijojakin. Voitte käydä pitkällenne lepäämään vähäksi aikaa, jos haluatte.

— Tuo on mainiointa, mitä olette sanonut täällä ollessamme, Harwell, Carlton kiitti.

Ratsastaen laukkaa he ehtivät majalle viidessä minuutissa. Carlton hylkäsi satulan vitkastelematta. Hän riensi sisälle, heittäytyi pitkälleen ja kuorsasi ennätysajassa.

— Tiesin sen, Diane sanoi. — Tiesin sen ihan tarkalleen.

Jace nauroi.

— No, en aio pilata lomaani, Diane jatkoi. — Jatketaan ilman häntä, Jace. Haetaan hänet myöhemmin.

— Te olette pomo, rouva Carlton. Miten vain.

Heidän ratsastettuaan kymmenisen minuuttia Diane Carlton sanoi äkisti: — Katsotaanpa, miten ratsastatte, cowboy.

Hän potkaisi hevosta lujaa kupeeseen, ja pinto pinkaisi parhaaseen laukkaansa. Jace tuijotti hetken ja painui sitten perään.

Hän pani parastaan hutkien ratsuaan suitsenperillä, mutta kookas Palomino ei tavoittanut pintoa, jolla oli kevyempi ratsastaja. Pinto kiiti laajan kedon poikki ja ylitti lennossa matalan aidan. Viimein Diane pysäytti sen hymyillen leveästi. Jace ehti hänen luokseen.

— Ettekö sanonut, että ette osaa ratsastaa?

— En sanonut. Itse asiassa selviydyin kerran finaaliin Connecticutin kilpailuissa.

Kun Diane oli alasti, Jace tuijotti häntä pitkään ja hartaasti. Nainen oli kauniisti päivettynyt, hän oli kuin auringon jumalatar...

— Jace nauroi. — Tietääkö miehenne?

— Hittoako se hänelle kuuluu. Levähdetään hiukan, Jace.

He ratsastivat metsänreunaan puiden siimekseen ja laskeutuivat satulasta. Diane veti Jacen istumaan viereensä.

— Jace, olen ollut huomaavinani, että opettaessasi annoit kättesi harhailla paikoissa, joita mieheni ei oikein olisi hyväksynyt.

— Pitää paikkansa, ma'am, Jace hymyili.

Diane hymyili takaisin. — Se ei ole enää tarpeen. Kokeilehan minua ilman vaatteita.

Diane ei haaskannut aikaa. Jace aikoi auttaa, mutta ei ehtinyt.

Kun Diane oli alasti, Jace tuijotti häntä pitkään ja hartaasti. Nainen oli kauniisti päivettynyt, lukuun ottamatta uskomattoman vähäpätöisten bikinien jättämiä valkoisia kaistoja. Hän oli kuin auringon jumalatar.

Jace työnsi kätensä vaaleiden hiusten alle pehmeään niskaan ja veti naisen puoleensa. Hänen suudellessaan ja siirtäessään huuliaan verkalleen yhä alemmas Dianen käsi etsi hänen sepaluksensa, avasi sen tottuneesti ja livahti sisään. Heidän vaipuessaan maahan Diane ohjasi hänen suunsa toivomalleen alueelle. Retken päättyessä kumpikaan ei enää malttanut viivytellä alustavissa toimenpiteissä. He siirtyivät päätapahtumaan ja saavuttivat hurmion samalla hetkellä.

Bill Carlton oli kiukkuinen heidän palatessaan majalle.

— Missä helvetissä te olitte? hän tiukkasi.

— Minä olen opetellut ratsastamaan, Diane sanoi.

Carlton vilkaisi kelloaan. — Kello on yli kolmen.

— Mitä sitten? Me maksamme aika lailla ratsastustunneista. Minä haluan siitä vastineen, tee sinä mitä tahdot. Miksi minä istuisin ihailemassa sinun nukkumistasi?

Bill vaikeni.

— Eiköhän lähdetä ranchille? Jace ehdotti keventääkseen kireää tunnelmaa.

He tekivät niin.

— Muuten, Jace sanoi heidän tullessaan perille, — Tex Davis on poissa huomenna. Onko teillä mitään vastaan, että me ottaisimme mukaan sen pariskunnan, johon tutustuitte eilen?

— Ei toki, Carlton sanoi auliisti. — Robertin kanssa voin ainakin keskustella.

Kun Jace tuli aamulla Carltonien majalle, Carlton ja Robert Quenton istuivat pelaamassa shakkia.

— Valitan, että olen vähän myöhässä, Jace sanoi.

— Hiljaa, Carlton tokaisi. — Minä keskityn juuri.

Quenton nousi ja viittasi Jacen sivummalle.

— Nyt on niin hassusti, että me olemme kiinni tässä pelissä. Aloitimme viime yönä. Kai te voitte lähteä ratsastamaan ilman meitäkin? Tytöt odottavat jo corralin luona.

— Käykö se varmasti laatuun? Jace kysyi.

— Totta kai.

— Quenton, sinun siirtosi! Carlton hoputti.

Naiset istuivat corralin aidalla Jacen tullessa sinne. Jos he olisivat olleet sämpylänpuolikkaita, Jace olisi ilomielin ollut se hampurilaisen pihvi. Diane, sinisilmäinen vaaleaverikkö, ja Connie ruskeasilmäinen pakkaus dynamiittia.

— Oletteko valmiit? Jace kysyi.

— Valmiimmat kuin sinä, Connie sanoi hymyillen.

Connie ei ratsastanut ihan yhtä hyvin kuin Diane, mutta ihmeen hyvin aloittelijaksi. Jace antoi heidän ratsastaa edellään ja nautiskeli silmänilosta.

Keskipäivällä he pysähtyivät lounaalle, joka Conniella oli mukana asiallisesti pakattuna. Olipa sampanjapullokin. Juoman bouquet oli keveä ja raikas, ja se kihahti hilpeästi päähän. Connie teki aloitteen loikoillessaan pehmeässä ruohikossa.

— Ihana päivä, hän sanoi. — Onko kukaan muu hiukan uskaliaalla tuulella?

Diane hymyili Jacen kysäistessä:

— Mitäpä olisi mielessä?

— Ratsastetaan alasti!

Diane tirskahti. — Sopii minulle.

Sininen ja ruskea silmäpari tuijotti Jacea haastavasti. Viimein hän sanoi: — Okay, jos autatte saappaat jalastani.

Tytöt rupesivat auliisi saapasrengeiksi jakaen urakan. Maatessaan alasti nurmikolla Jace katseli heidän riisuutumistaan. Hän syventyi lähinnä Connieen, koskapa Dianen ruumis oli jo hänelle jossakin määrin tuttu. Connien rinnat olivat hieman isommat kuin Dianen, mikä ei suinkaan tarkoita, että Dianen olisivat olleet pienet. Jace nousi ja riisui hevosilta satulan.

Koska jalustimia ei nyt ollut, hän auttoi tytöt ratsaille. Hänen kätensä harhailivat paikoissa, joihin niillä ei ollut mitään ehdottoman tähdellistä asiaa, ja tytöt nauroivat.

— Muistakaa nyt, Jace sanoi asiallisesti, — että kun emme käytä satulaa, pitää istua korkeammalla. Nojatkaa painonne eteenpäin, ei sivuille.

He eivät ratsastaneet pitkälti, mutta Jace otti hetkistä irti kaiken mahdollisen. Hänelle itselleen satulaton ratsastus oli aika hankalaa, ja kun he viimein laskeutuivat ratsailta, Connie huomasi, että Jacella oli hieman kipuja.

— Oliko se tosiaan noin hankalaa? hän kysyi tietämättä, nauraako vai ei.

— Kyllä se oli sen arvoista, Jace vakuutti koetellen varovasti jalkoväliään.

— Jace-parka, minäpä annan vähän ensiapua.

Connie polvistui.

Katsellessaan ensiavun antamista Diane kiihottui niin, että ryntäsi mukaan riemuun. Noin tuntia myöhemmin he olivat kaikki uuvuksissa, ja tytöt lepäsivät raukeina Jacen lihaksikkailla käsivarsilla.

— Jace, onko mitään, mitä tarvitsisit, kuten rahaa esimerkiksi? Connie kysyi äidillisesti. — Ei sinun palkkasi täällä varmaan kovin suuri ole.

Jace naurahti.

— Mitä nauramista siinä on? Diane kysyi. — Minusta olisi ihan oikein ja reilua, jos...

— Suurkiitos, tytöt, Jace sanoi ja nauroi entistä makeammin. — Annan tuolle suuren arvon. Mutta minun täytyy kertoa teille salaisuus... Tiedättekö sellaisen yhtiön kuin Gulfstream Consolidated Industries?

— Muistelen, että Bill on toisinaan puhunut siitä, Diane sanoi.

— Mutta mitä se tähän kuuluu?

— Kuuluu se, Jace virnisti. — Isäpappani omistaa sen.

— Mitä?! Diane ällistyi. — Et kai tosissasi tarkoita, että olet miljonääri?

— Pelkäänpä, että moninkertainenkin.

— Mutta miksi...? Connie aloitti.

— Koska pidän tästä, Jace sanoi. — Minusta on lystiä opettaa ratsastusta keikareille, jotka ovat nähneet hevosia vain lännenfilmeissä. Miksi hukkaisin elämäni kirjoituspöydän takana, kun voin palkata siihen hommaan huippukoulutuksen saaneen asiantuntijan? Minä tahdon viihtyä elämässäni. Ja minä satun viihtymään raittiissa ilmassa hevosten parissa.

— Ja naisten? Connie arveli.

— Kuin myös, Jace myönsi hymyillen. — Ette arvaakaan, miten monien väsähtäneiden paksupeppujen ihastuttaville vaimoille voin tehdä hyviä töitä...

Kirkas aurinko oli vasta kipuamassa lakipistettään kohti, kun Jace kyyditsi Carltonit ja Quentonit lentokentälle.

— Toivon, että olette viihtyneet, hän sanoi nostellessaan laukut autosta.

— Oikein hyvin sen jälkeen, kun lakkasin ratsastamasta, Carlton myönsi.

— Kumpi muuten voitti shakkiturnauksenne? Jace kysyi.

— Tasapeli, Quenton murahti.

— Ettei siis kumpikaan voittanut, Jace totesi.

— Yksi vain, Diane mutisi.

— Että mitä? Carlton ihmetteli.

— Eipä mitään. Mennään koneeseen.

— Toivotan mukavaa matkaa, Jace sanoi ja tarjosi kättään Carltonille. Tällä kertaa osakevälittäjä tarttui siihen.

— Jace, tiedän, että olen ollut teille vähän töykeä, Pyydän anteeksi. Ehkä saan antaa hyvitykseksi pienen asiantuntijan neuvon?

— Kuulisin sen mielelläni.

— Hyvä. Jos teillä on hiukan rahaa säästössä, sijoittakaa se osakkeisiin. Eräs tietty yhtiö kiipeää piakkoin huippulukemiin.

— Niinkö? Mikä? Jace kysyi.

— Gulfstream Consolidated Industries, Carlton sanoi alentaen ääntään.

Jace hymyili. — Painan sen mieleeni, herra Carlton.

Diane hoputti miestään: — Bill, tule nyt jo, *myöhästyt!*

Hän iski silmää Jacelle, joka astui autoon ja ajeli hymyillen takaisin ranchille. □

”LÖYSIN KESKITYSLEIRIN LÄÄKÄRIN JA LÄHETIN HÄNET HELVETTIIN”

Walther Sturm

Al Benedict pantiin tavallisesti asialle kun muut olivat ensin epäonnistuneet. Nyt hän sai tehtäväkseen tunkeutua Amazonin viidakkoon, lyöttäytyä sinne paenneitten natsien joukkoon ja tehdä vaarattomaksi Kolmannen valtakunnan ”lääketieteellinen hirmu”, joka oli pesiytynyt salaiseen viidakkokaupunkiin kauas laista ja oikeudesta. Al Benedict ei empinyt hetkeäkään . . .

Al jätti natsihirviön Mersun poikittain tielle. Takaa-ajajat törmäsivät siihen ja molemmat autot syttyivät tuleen. Al lähti viemään keskitysleirilääkäriä tämän viimeiselle matkalle . . .

Schranz riisui takkinsa ja astui pari askelta edemmäksi ja iski vankia nahkaremmillä kasvoihin. Benedictin huulet muuttuivat verisiksi lihamöykyiksi...

●●● AL BENEDICT istui suojassa viidakon peittämillä kukkuloilla ja tarkasteli kiikarillaan San Rosario del Campoa, joka sijaitsi laakson tuolla puolen. Se oli tyypillinen paraguaylainen kaupunkipahanen: sään pahoinpitelemiä hökkeleitä ja muutamia nälkäkuoleman partaalla hoipertelevia rakkeja pölyisellä kadulla, joka päättyi varoituksetta keskelle kaupunkia. Kaupungin toiselta puolelta lähti kukkuloitten yli vuorille kiemurainen tie, joka ei mikään tie ollut vaan lähinnä polku.

Benedict kiikaroi jälleen vuorille. Kaiken josta hän halusi päästä selville hän löytäisi noilta kaukaa siintäviltä metsäisiltä vuorilta.

Hän tunsi kiväärinpiipun kylmän ja kovan kosketuksen niskassaan.

— Nostakaa kätenne päänne päälle ja nouskaa hitaasti, senor, sanoi ääni hänen takanaan.

Benedict totteli ja kaksi muuta miestä astui esiin tiheän aluskasvillisuuden peitosta. Heillä oli metsurin vaatteet ja lihakset, mutta myös hyvin öljytyt 8 millin Mauserit kädessään. Toisella miehistä oli mukanaan kannettava radio. Hän puhui siihen:

— Meillä on täällä äijä joka tarkkailee pientä kaupunkiamme. Tulkaa hakemaan pois.

— Älkäähän nyt, minä olen vain rauhallinen perhosten keräilijä, yritti Al.

Miehet nauroivat ja kävivät läpi hänen tavaransa.

— Sinut tässä kohta kerätään talteen, sanoi yksi miehistä.

Kymmenen minuutin kuluttua ajoi paikalle nelivetoinen maastoauto. Siinä oli neljä miestä. Heillä oli yllään käytännöllisen näköiset kakivaatteet ja samanlaiset Mauserit kuin Alin pidättäjillä. Al pantiin istumaan keskipenkille ja hänen kätensä sidottiin niskan taakse.

Auto kaarsi ja lähti pomppimaan kurjaa metsätietä. Al yritti väittää olevansa tavallinen perhosten keräilijä, mutta kun kukaan ei viitsinyt kuunnella häntä, lopetti Alkin turhan suunpieksemisen ja keskittyi tarkkailemaan maastoa jonka läpi he ajoivat.

He ajoivat vielä muutaman kilometrin ja tulivat paikalle, jossa tien sulki tiheä pensasaita. Pensasaita aukeni ja he ajoivat hyvin naamioidun portin lävitse. He olivat vuorilla nyt. Viidakko oli jäänyt alapuolelle ja täällä kasvoi oikeata metsää. He tulivat pian kaupunkiin, jonka näkeminen sai Alin haukkomaan henkeään.

Täällä keskellä Kordillerien ylänköä Al näki aidon baijerilaisen kaupungin silmiensä edessä. Talot olivat kaikki oikeata saksalaista vuoristotyyliä ja niiden edessä kasvoi tuuheita puita. Isot lasi-ikkunat antoivat pääkadulle. Monen oven yläpuolella oli goottilaisin kirjaimin kyltteiä, joissa luki Schröderin Oluttupa, Agerin Majatalo, Viinitupa jne. Keskellä aukiota, joka kaikesta päätellen oli kaupungin tori oli aseteltujen kivien ympäröimä kukkaistutus. Pyöreän istutuksen kruunasi korkea lippusalko, jonka päässä liehui tuttu ja kirottu lippu: punaisella pohjalla valkoinen ympyrä ja siinä musta hakaristi.

Al Benedict tiesi löytäneensä sen mitä oli etsinytkin: natsien salaisen kaupungin.

Jättiläismäinen mies yllään Hitlerin Afrikanjoukkojen asepuku heilautti kättään vartijoille. Mies oli Hauptman (kapteeni) Paul Klaus. Pituutta ehkä 190 senttiä. Hartiat kuin härällä, rintaa münchenilläisen oluttynnyrin verran. Miehekkään näköinen arjalainen marmorijumala. Pullistelevat lihakset kakin alla. Käsivarressa hakaristinauha.

— Te siis olette se utelias muukalainen, sanoi Klaus ja kiinnitti läpitunkevan katseensa Aliin.

Al Benedict hymyili ja sanoi:

— Hauska tavata.

Muuta hän ei ennättänyt sanoa kun nyrkinisku osui häntä suulle. Hauptman Klausin nyrkit muistuttivat kooltaan moukareita. Niillä olisi voinut kaataa pienen talon. Al Benedictin suusta valui verinoro aukion hiekkaan.

★★★★★

Eliminoimalla erilaisia mahdollisuuksia tuli kaksi argentiinalaista juutalaista siihen tulokseen, että joukko saksalaisia sotarikollisia piileksi Paraguayssa. Nämä Argentiinan juutalaiset olivat älykkäitä, seikkailunhaluisia, rohkeita muttei tyhmänrohkeita; he laativat huolellisen suunnitelman, varustautuivat hyvin ja pysyttelivät jatkuvasti radioyhteydessä piiriin, joka kustansi heidän tutkimuksensa. He pääsivät vuorille lähellä Brasilian rajaa. Siihen heidän matkansa päättyi.

Kaksi viikkoa radioyhteyden katkettua miesten ruumiit soluivat lautalla alas Panama-jokea; heistä ei ollut jäljellä muuta kuin luurangot.

Lääkärit pystyivät kertomaan että miehiä oli kidutettu julmalla tavalla ennen kuin heidät surmattiin. Tämä oli ilmeinen varoitus kaikille niille, jotka pyrkivät natsien salaiseen lymypaikkaan. Mutta oli niitäkin, jotka lukivat varoittavan viestin näin: Älkää lähettäkö amatöörejä asialle. Lähettäkää ammattilainen.

Ammattilaisesta kävi hyvin muuan Brasilian juutalaismiljonääri nimeltään Joao Mendoza, mies jolla oli liikeyrityksiä kaikkialla Etelä-Amerikassa.

Maaliskuussa 1971 Mendoza astui halpaan satamahotelliin New Orleansissa, kipusi narskuvat portaat toiseen kerrokseen ja astui koputtamatta kurjaan huoneeseen missä Al Benedict makasi elähtäneen vetysuperoksidi-vaaleaverikön päällä. Pariskunta lemusi vanhalle viinalle, vanhalle hielle ja vanhalle lemmelle. Mendoza täytti vesilasin ja paiskasi sisällön Benedictin naamalle.

— Voi helvetti, sanoi vaaleaverikkö siveästi. — Mitä sä jätkä tarkoitat?

Benedict avasi tunnustelevasti toisen silmänsä, käänsi päätään ja virkkoi: — Joku haluaa kaivaa verta nenästään.

Mendoza veti tuolinröttelön vuoteen viereen ja sanoi:

— Liikeasioita. Kahdenkesken.

Al työnsi naikkosen syrjään ja käski: — Alahan laputtaa, kultu.

Sitten hän tallusteli alastomana kylpyhuoneeseen, työnsi päänsä kylmävesikraanan alle, hapuili jäillä täytetystä kylpyammeesta itselleen oluttölkin ja kaatoi sisällön nautinnollisesti maiskuttaen kitaansa. Hän tuli takaisin huoneeseen ja istuutui sijaamattomalle vuoteelle.

— Okei, puhutaan, sanoi Benedict.

— Tulen juuri Wienistä. Simon Wiesenthal suositti sinua.

Al haroi sormillaan vaaleata tukkaansa. Lihakset pullistelivat hänen käsivarressaan.

— Lopetin juuri yhden homman.

— Sinä metsästät ammatiksesi natseja ja siksi haluan palkata sinut, sanoi vieras.

— Tule takaisin kun olen perse auki, sanoi Benedict.

Mendoza ei välittänyt toisen välinpitämättömyydestä. Hän jatkoi:

— Käväisin myös Saksassa. Matkustin sinne Itävallasta. Tutkin taustaasi. Se teki vaikutuksen minuun.

— Miksipä ei. Onhan kaikki totta.

— Miksi jahtaat natseja? Ethän ole juutalainen.

— Isäukko oli natseja vastaan, sanoi Benedict. Halusi päästä maasta 1936 mutta ne pirut eivät antaneet hänelle passia koska hän oli kemian tohtori. Sitten siskoni syntyi -38 ja minä -39 ja sitten alkoikin sota.

Benedict jatkoi:

— Ukko oli hommissa Isarjoen varrella olevassa tehtaassa. Siitä kulki ohi rata Dachauin. Lapsena minulla oli tapana leikkiä rautatien lähellä. Muistan vielä kuinka ohikulkevat junat haisivat. Niillä joita vietiin oli tapana viskata junista kuvia ja kirjeitä. Paskat, enhän minä osannut lukea. Äitimuori lupasi hakata persustani siniseksi jos koskin mihinkään. Kakara jolta löytyi jokin junista pudotettu tiedonanto sai koko perheensä kuseen. Enkä tiennyt että meidän perhe oli päättänyt ottaa pitkät.

Benedict haki taas olutta, joi pari kulausta ja kertoi edelleen:

— Tehdasta pommitettiin. Isäukon ei käynyt siinä ryminässä mitenkään, mutta hän lähti vähän ennen muita pommisuojasta ja tunki henkilöllisyyspaperinsa ja sormuksensa pahasti ruhjoutuneen ruumiin taskuihin. Hänellä oli väärennetyt paperit, joitten avulla koko perhe matkusti Obersdorfiin missä Hitler juuri silloin vietti lomaa. Sieltä me jatkettiin Sveitsiin. Tämä tapahtui -44.

— Saat sen kuulostamaan niin yksinkertaiselta, sanoi Mendoza. Eikö siskosi menettänyt varpaansa pakomatkalla?

— Jep. Siskotytön oli käveltävä jotta minua voitiin kantaa.

Mendoza ei kertaakaan ollut korottanut ääntään. Nytkin hän sanoi hiljaisella äänellä:

— Tiedän että suvussanne oli myös juutalaista verta.

— Oli kai, sanoi Al. Mutta en

minä niitä tuntenut. Kai ne tuprutettiin savuna ilmaan. Belsenissä. Buchenwaldissa. Sachsenhausissa. Paskaako minä niistä juuri nyt. Kuulit elämäntarinani. Tule takaisin sitten kun rahat on loppu. Terve vaan!

— Sanooko nimi tri Johann Arbele mitään?

Benedict ponnahti pystyyn.

— Tarkoitatko Ravensbruckin hirviötä?

Mendoza nyökkäsi. — Oletamme että hän tällä hetkellä piileksii Paraguayn vuorilla lähellä Brasilian rajaa.

— Onko minkäänlaista suunnitelmaa?

— On. Mene natsina natsien luo.

— Se voisi onnistuakin, sanoi Al.

★★★★★

Huonosti suunnitelma kuitenkin näytti onnistuvan, kun mies lyödään tajuttomaksi heti kun uskaltaa avata kitansa. Benedict heräsi siihen, että ämpärillinen vettä kaadettiin hänen päälleen. Sitten vartijat raahasivat hänet vankikopista, ohi ristikko-ovien joitten takana humalaiset huusivat ja mellastivat, ja veivät läpi käytävän joka päättyi puuoveen. Huoneen kalustoon kuului vain puutuoli ja pöytä, jonka päällä oli nauhuri. Hauptman Klaus odotteli kärsimättömänä. Hänen vierellään seisoi hänen luutnanttinsa Hugo Schranz, jäykkä portimokasvoinen mies, joka teki typerän vaikutuksen; se johtui lähinnä siitä että hänen suunsa ammotti aina auki. Schranzilla oli oikeassa kädessään nahkaremmi.

— No niin, huusi Klaus, — alahan kakistaa totuus esille!

— Minä . . . niin . . .

— Perkele, vai valehtelemaan rupeat! Kyllä me totuus esille puristetaan!

Klausin karjuessa sitoivat vartijat Benedictin tuoliin. Schranz riisui takkinsa ja astui pari askelta edemmäksi ja iski vankia nahkaremmillä kasvoihin. Benedictin huulet muuttuivat verisiksi lihamöykyiksi.

Schranz ei suinkaan ollut mikään eilisen teeren poika tällä alalla: hän oli vahva, hän tiesi kuinka käyttää nahkahihnaa, mutta hän teki virheen — hän ei antanut vangille pienintäkään tilaisuutta tointua iskujen välillä. Jos sadistinen luutnantti olisi pitänyt pieniäkin taukoja pahoinpitelyssä hän olisi ehkä onnistunut aikeissaan. Mutta nyt Benedict menetti tajuntansa jo ennen kuin silmittömästi raivostunut Klaus iski hirvittävän heilahduslyönnin hänen palleaansa — vanki ei sitä edes tajunnut.

Benedict lojui puolihorroksissa uudessa paikassa, sen hän saattoi tuntea avaamatta silmiään. Hän kuuli äänen joka puhui saksaa:

— Kun mies herää tuotte hänet viipymättä Hofiin. Siellä minä puristan hänestä totuuden. Sen jälkeen hän saa kadota!

Hof oli näitten sotarikollisten esikunta, komea kolmikerroksinen rakennus, josta oli näköala yli kaupungin. Sen vieressä matalan harjanteen toisella puolella sijaitsi tehdas, jossa puristettiin ja jalostettiin öljyjä puista ja yrteistä. Hofin ja tehtaan yläpuolella näkyivät suuret polttoainesäiliöt.

Esikuntarakennuksen alakerrassa olivat konttoritilat, viestintäkeskus ja vartioston majoitustilat. Ylemmät kerrokset olivat loisteliaita seurustelu- ja asuntotiloja. Al Benedict vietiin mukavasti sisustettuun olohuoneeseen. Huone oli laaja kuin teatterisali. Benedict istutettiin nojatuoliin. Vartijat tarkastivat käsiraudat ja jättivät hänet yksin.

Sisään astui pitkä valkotukkainen mies. Miehessä oli tiettyä preussilaista tyyliä. Vaikka hän jo lähenteli 60 ikävuottaan ei sitä hevillä hänestä huomannut. Al Benedict nousi nopeasti tuolista ja nosti kytketyt kätensä miestä kohti tervehdyseleeksi.

— Lopultakin, sanoi Al liikuttuneella äänellä. — Lopultakin saan tavata teidät. Kolme vuotta olen teitä etsinyt. Ja lopulta näen teidät ilmielävänä edessäni!

Tri Johann Arbele istahti varoen etteivät housunlaskokset rypistyisi.

— Lopultakin olen kotona! huudahti Benedict ja katsoi huoneeseen tullutta hienostuneen näköistä vanhaa miestä kunnioitus silmissään.

— Ehkä olette tuhlannut aikaanne, sanoi tri Arbele yksitoikkoisella ja värittömällä äänellä. — Miksi olette tullut?

Al oikaisi selkänsä kuin saksalainen sotilas konsanaan. Varmuuden vuoksi hän vielä löi kantapäät yhteen.

— Olen aito saksalainen mies, sanoi Al sotilaallisen koruttomasti, — enkä mikään vihollistemme kätyri. Jäsennumeroni Saksan uudessa kansallissosialistisessa puolueessa on eräs alhaisimmista. Isäni taisteli Isänmaan puolesta, ei sen maan puolesta, joka nykyään käyttää Saksan kunniakasta nimeä. Mutta jouduin vaikeuksiin ja minun oli paettava.

Arbelen jäänsiniset silmät mittailivat Benedictiä.

— Kuinka te löysitte minut?

Benedict kohautti olkapäitään ja sanoi:

— Luulin että olitte jossakin Argentiinassa. Melkein menehdyin Andeilla etsiessäni teitä. Sain vähän apua kotimaasta, vähän viitteitä ystäviltämme Buenos Airesissa.

Al pudotti ääntään ja kysyi mielistelevästi kuiskaten:

— Teillä kuulemma on Johtajamme pyhäinjäännöksiä täällä?

Tri Arbete aukaisi kirjoituspöydän laatikon ja otti sieltä metallirasian, joka sisälsi ihonalaisen ruiskun ja scopalaminia sisältävän pullon.

— Te näytätte Isänmaan ystävältä, sanoi tri Arbele täyttäessään ruiskun ja etsiessään suonta Benedictin käsivarresta. Painaessaan neulan ihoon hän jatkoi keskusteluääneen: — Isänmaanystävät elävät. Valehtelevat petturit kuolevat.

★★★★★

Tri Johann Arbelella olisi ehkä ollut suurenmoinen tulevaisuus edessään valmistuttuaan lääkäriksi. Varmaa se ei kuitenkaan ole, kun ottaa huomioon hänen luonteessaan esiintyneet vajavaisuudet.

Mutta Arbele ei juuri ennättänyt toimia tavallisissa sairaaloissa. Kun sota syttyi, hänet komennettiin leirilääkäriksi Ravensbrückin naisten keskitysleiriin, joka sijaitsi

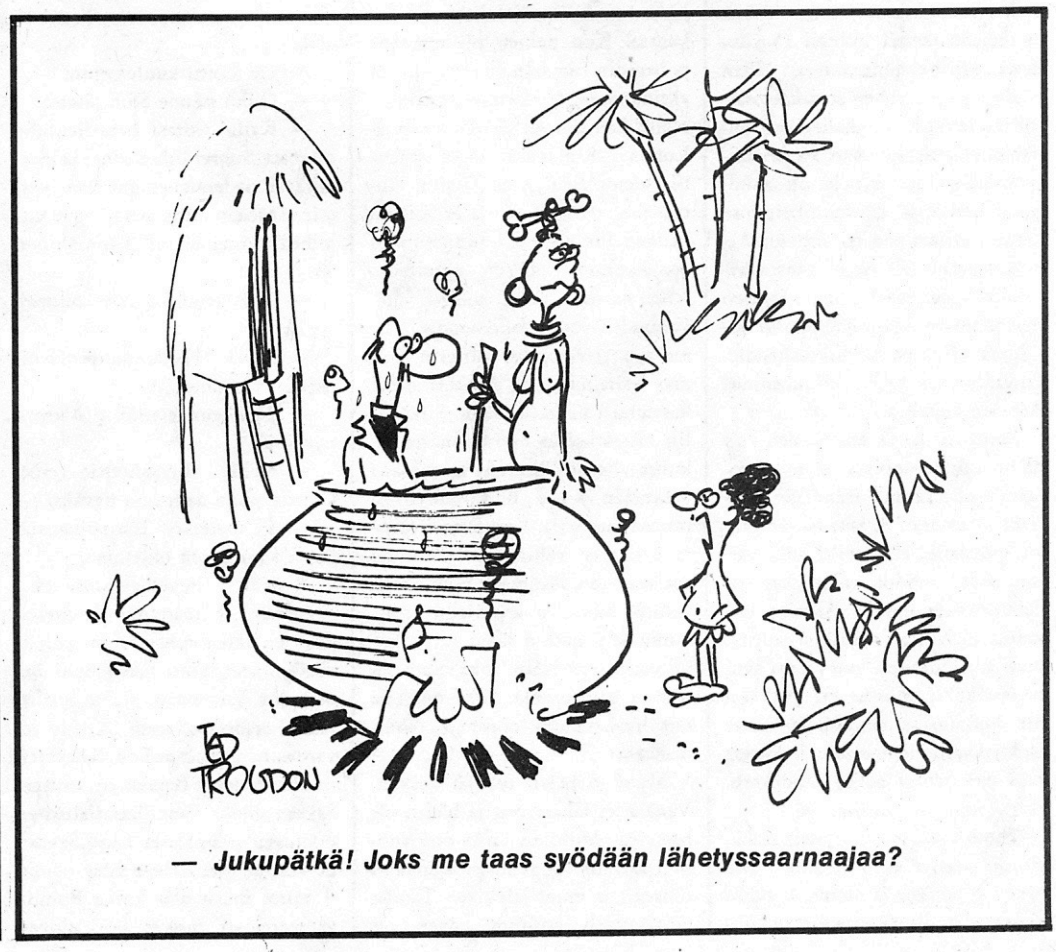

— Jukupätkä! Joks me taas syödään lähetyssaarnaajaa?

Al avasi tytön puseron etuosan ja työnsi kätensä rintaliivien alle ja antoi niiden puristua noitten täyteläisten kumpujen ympäri. Hänen sormensa leikittelivät isojen nännien kanssa, jotka hetkessä kovettuivat...

vähän matkaa Berliinistä pohjoiseen. Tri Arbele oli intohimoinen herrakansa-teorian kannattaja. Arbele oli sitä mieltä ettei maailmassa ollut tarpeeksi saksalaisia äitejä, jotta teoriaa puhtaan arjalaisen herrakansarodun luomisesta voitaisiin käytännössä toteuttaa kyllin nopeasti ja tehokkaasti. Mutta tri Arbele arveli voivansa ratkaista ongelman. Hän ryhtyi työhön ja hankki itselleen lisänimen »Hirviö» ja kuolemantuomion Nürnbergin sotarikollisoikeudenkäynnissä. Mutta tri Arbele tuomittiin poissaolevana.

Arbeleä ei ainakaan voitu syyttää siitä etteikö hän olisi nauttinut työstään; päin vastoin hän oli aivan liiankin innostunut. Hän valitsi leirin kauneimmat ja ruumiinrakenteeltaan sopusuhtaisimmat naiset — heidän ikänsä vaihteli 15 vuodesta pariinkymmeneen ja vähän päälle — siirrätti heidät erikoisosastolleen ja ryhtyi tarkkailemaan heidän kuukautiskiertoaan. Hedelmöitymisaikana tri Arbele oli sukupuoliyhteydessä koekaniineittensa kanssa. Arjalainen tri Johann Arbele alentui tällaiseen kanssakäymiseen alempiarvoisten rotujen naispuolisten edustajien kanssa SS-johtaja Himmlerin erikoisluvalla. Himmler oli hyvin kiinnostunut Arbelen kokeista.

Muutama päivä sen jälkeen kun oli nauttinut naisista — tai sanotaanko uhrautunut Isänmaan puolesta — määräsi Arbele naiset leikkauspöydälle. Hän viilsi auki vatsan, avasi kohdun ja tarkasti hedelmöityneet munat. Arbelen tarkoitus oli siirtää välillisen solutuman jakautumisen yhteydessä syntyneet kaksi munaa eri paikkoihin kohdun seinämässä ja jatkaa tätä jakautumisprosessin jatkuessa niin että syntyi neljä, kahdeksan, kuusitoista jne. munaa.

Vuoden sisällä keskitysleirilääkäri oli päässyt niin pitkälle, että pystyi pitämään irrotetun kohdun elossa lasipullossa muutaman tunnin. Tämä tapahtui säätelemällä lämpöä ja kosteutta ja pumppaamalla verta kohdun läpi. Veren olivat »luovuttaneet» toiset keskitysleirin naisvangit. Arbelen »potilaat» olisivat tarvinneet uutta verta, mutta sitä ei hirviömäinen lääkäri heille suonut. Ja kun sota jatkui jatkumistaan, loppuivat puudutus- ja nukutusaineet kokonaan. Eipä silti, säästeliäästi Arbele niitä oli koko ajan käyttänyt. Useimmat uhreista kuolivat leikkauspöydälle, mutta se ei Arbelea vaivannut — keskitysleirin vangit eivät loppuneet.

Arbelen suunnitelma oli tämä: valittiin tosi arjalaiset siittäjät — nuoria miehekkäitä, sinisilmäisiä ja vaaleatukkaisia nuorukaisia — jotka naitettiin arjalaisten naisten kanssa. Kun nainen oli raskaana poistettiin hedelmöitynyt muna yksinkertaisella kaapimismenetelmällä. Sen jälkeen sen annettiin jakautua 128 munaksi, jotka istutettiin alempien rotujen naisiin: juutalaisiin, mustalaisiin ja erikoisesti hedelmällisyydestään tunnettuihin venakkoihin. Näistä untermenschen-naisista tulisi uuden tulevaisuuden rodun keinoemoja. Lasten synnyttyä ottaisi Hitlerin Kolmas valtakunta ne huostaansa ja kasvattaisi niistä sotilaita. Sillä välin oli tarkoitus että arjalaisparis-kunta yhtyisi jälleen ja aikaansaisi vähintään kuusi hedelmöitynyttä munaa vuodessa. Kuudesta munasta kehittyisi vähintään 768 uutta sotilasainesta Isänmaan uljaisiin riveihin. Siis yksi arjalainen pariskunta saisi aikaan lähes tuhat lasta vuodessa. Näin joka puolella Saksan valtakuntaa. Joka puolella maailmaa. Luku nousi päätähuimaavaksi.

Mutta Arbelen työ jäi kesken. Venäläiset lähestyivät ja hänen oli paettava. Mukaansa hän otti vuosien varrella vangeilta ryöstämänsä timantit ja muut jalokivet. Tämän omaisuuden ansiosta hänen oli helppo paeta Etelä-Amerikkaan. Täällä tri Arbele menestyi hyvin: alkupääomansa turvin hän ryhtyi laajoihin liiketoimiin, joitten avulla hänen onnistui moninkertaisesti kartuttaa pääomaansa.

On selvää että Arbelen laajakantoiset liiketoimet kiinnittivät huomiota miehissä kuten Simon Wiesenthal. Myös israelilaiset tiesivät Arbelen toimista ja oleskelupaikasta, mutta he eivät enää välittäneet järjestää uutta Eichmann-oikeudenkäyntiä. Saksan liittotasavallan tiedotuspalvelu tiesi niin ikään melkein kaiken Arbelesta, mutta Bonnin hallitus ei mielellään herättänyt enää henkiin menneisyyden aaveita. Bonnin puolesta sai Tel Aviv hirttää sotarikollisen ja Tel Aviv taas soi sen ilon mielihyvin Bonnille.

Itse asiassa kukaan ei oikeastaan välittänyt tri Johann Arbelesta — paitsi ne joiden oikeudentunto oli tarpeeksi voimakas.

★★★★★

Al Benedict oli nyt totuusseerumin vaikutuksen alaisena. Häntä ei ollut koulutettu vastustamaan seerumin vaikutusta ja totuuden puhuminen tuntui tietenkin helpoimmalta tavalta hänen horrosmaisessa tilassaan. Benedictillä oli onnea matkassaan sillä tri Arbelen tyhmästi asettamien kysymysten vuoksi hänen ei tarvinnutkaan valehdella.

Arbele aloitti kuulustelun:

— Oliko isänne SS:n jäsen?

— Kyllä, vastasi Benedict. (Se oli totta. Suuret liikemiehet ja merkittävät tiedemiehet joutuivat vastoin tahtoaan Allgemeine SS:n kirjoihin. Tämä oli ns. kunniallinen SS.)

— Työskentelikö hän Aatteen hyväksi?

— Kyllä. (Hänen aatteensa oli natsien vastainen.)

— Työskentelettekö te Aatteen hyväksi?

— Kyllä. (Benedicthän työskenteli oman aatteensa hyväksi.)

— Tunnetteko Kansallissosialistisen puolueen ohjelman?

— Kyllä. (Benedict tunsi sen.)

Arbele ei saattanut kuvitellakaan etteikö totuusseerumi paljastaisi valheet. Siksi hän lähetti Benedictin sairaalaan, joka sijaitsi Hofin eräässä siivessä. Arbele oli varovainen mies: radion välityksellä hän tarkisti Benedictin taustan Saksan uuden kansallissosialistisen puolueen päämajasta Länsi-Saksasta. Puolue jota Arbele salaa rahoitti toimi maan alla koska Bonnin viranomaiset pitivät sitä lainvastaisena.

Benedict toipui vammoistaan nopeasti. Heti kun hänet oli siirretty pieneen sairaalaan, alkoi hän käyttäytyä kuin oikea natsi. Sairaalassa työskenteli muuan sairaanhoitajatar, hemaiseva vaaleaverikkö, jolla oli valtavat houkuttelevat rinnat. Hänen nimensä oli Helga. Sillä välin kun Helga vaihtoi Alin siteet, mies nipisti tyttöä takapuolesta.

Seuraavana päivänä Helga oli varustautunut terävillä saksilla.

— Varoitan vain kerran, sanoi tyttö. — Jos vielä kosket minuun isken sakset kurkkuusi!

Muuta ei tarvittukaan. Al tarttui tyttöä molemmista rinnoista ja puristi lujaa. Helga ryntäsi huoneesta.

Taas Helga seuraavana päivänä ryhtyi ilmeettömin kasvoin vaihtamaan siteitä. Al avasi tytön puseron etuosan ja työnsi kätensä rintaliivien alle ja antoi niiden puristua noitten täyteläisten kumpujen ympäri. Hänen sormensa leikittelivät isojen nännien kanssa, jotka hetkessä kovettuivat.

— Wunderbar, kuiskasi Al.

— Ilo oli kokonaan sinun puolellasi, sanoi tyttö ja napitti rauhallisesti puseronsa. Al työnsi toisen kätensä Helgan haarojen väliin, mutta tämä puristi ne yhteen ja vetäytyi taaksepäin ja juoksi huoneesta.

Kun Helga tätä seuraavana päivänä tuli huoneeseen, kysyi Al:

— Oletko frau tai fräulein?

— Frau. Leski, sanoi Helga.

— Sittenhän tiedät miten temppu tehdään?

— En, en tiedä, sanoi Helga epävarmasti. Hänen katseensa liukui potilaan peittoon: hän halusi nähdä seisoiko Alilla. Alilla seisoi. Peitto oli kohonnut teltaksi.

Al hypähti äkkiä vuoteesta, tarttui tyttöön ja suuteli tätä suulle. Helga yritti työntää miehen kimpustaan, mutta Al oli hänelle liian voimakas. Al nykäisi auki tytön puseron. Helga yritti ikivanhaa ja tehokkaaksi koettua temppua: hän koetti osua miestä polvellaan haarojen väliin. Al aavisti hyökkäyksen ja väisti. Sitten hän tarttui tyttöä vyötäröstä ja paiskasi tämän kovakouraisesti vuoteeseen. Tyttö avasi suunsa huutaakseen, mutta Al työnsi tyynyn tämän kasvoille. Vapaalla kädellään mies kiskoi hameen tytön yltä. Helgalla ei ollut rihman kiertämääkään alla. Vaalea kiihottavasti väreilevä liha sai Alin kaksinkertaistamaan ponnistelunsa. Al painautui koko painollaan tytön päälle. Nilkoillaan hän työnsi tytön nilkat erilleen ja käytti

toista polveaan levittääkseen hänen säärensä.

Hitaasti Al sai sääret levälleen. Hän työnsi kätensä untuvaiseen rakoon, joka oli pehmeä ja märkä. Al heitti tyynyn pois tytön kasvoilta. Kädellään Al ohjasi kalunsa tyttöön, jonka suu oli painautunut hänen suutaan vasten. Helgan kieli lipui Alin suussa samaa tahtia kuin Al liikkui tytön suloisessa luolassa. Helga kiemurteli ja nyyhkytti samaan aikaan, mutta se ei johtunut enää vastahakoisuudesta. Tyttö ennätti saada useita hekumanhuippuja ennen kuin Al laukeni.

Al Benedict keikkui vielä tytön päällä kun ovi äkkiä tempaistiin auki. Klaus karjui:

— Mitä helvettiä täällä tehdään?

Al ei katsonut mieheen. Juuri saaneen miehen raukealla äänellä hän vain sanoi:

— Saat odottaa vuoroasi.

— Hyvä luoja! huudahti Helga, vääntäytyi Alin alta, veti puvun kiireesti ylleen ja juoksi huoneesta.

Luutnantti Schranz ilmestyi Klausin leveän selän takaa ja heitti vuoteelle vaatenyytin.

— Tri Arbele on saanut tietoja teistä, sanoi Schranz. Tietonne on vahvistettu ja tri Arbele on määrännyt teidät valioyksikköömme.

Al sai loput varusteistaan alhaalla varustevarastossa. Klaus ilmoitti, että Benedict aloittaisi koulutuksensa seuraavana päivänä. Tänä iltana hän tapaisi uudet toverinsa. Illallisen jälkeen Al esiteltiin muille valioyksikön jäsenille. He olivat nuoria fanaattisia natseja.

Al piti lyhyen puheen:

— Tiedättehän että pääsin tänään sairaalasta. Mies, jonka ansiosta jouduin sinne on luutnantti Schranz, jonka täten haastan kaksintaisteluun.

Samassa Benedict iski Schranzia päin kasvoja. Jotkut miehistä tyrmistyivät, useimmat nauroivat. Hauptman Klaus sanoi tuimasti:

— Hänellä on siihen oikeus. Molemmat ilmoittaudutte päävartion edessä aamulla kello kuusi!

Myöhemmin illalla Benedict kävi läpi »perhostajan» välineensä, valitsi sieltä pullon ja livahti Schranzin kämppään. Siellä hän ripotteli hienoksi jauhettua pulveria sen asetakin kainaloihin, jonka Schranz seuraavana aamuna vetäisi ylleen. Benedict hiipi takaisin omaan punkkaansa ja yritti saada unenpäästä kiinni. Ennen nukahtamistaan hän ajatteli, että Klaus valitsisi aseeksi joko pistimen tai pistoolin.

Klauskin mietti pitkin iltaa. Hänenhän oli valittava kaksintaisteluaseet. Sinänsä Klaus toivoi Schranzin voittavan, mutta toisaalta hän ei myöskään halunnut menettää uutta alokasta, jolla oli erinomaiset paperit. Siitä ei Arbele pitäisi.

Klaus keksi mielestään loistavan vaihtoehdon tappaville aseille.

Seuraavana aamuna hän ilmoitti päävartion eteen ryhmittyneille valioyksikön joukoille:

— Kaksintaistelu alkaa. Duellantit juoksevat harjoitusalueen laidasta laitaan täysissä kenttävarusteissa kunnes toinen nääntyy.

Kenttävarusteet painoivat runsaat 50 kiloa. Heidän oli juostava rinta rinnan auringon paahteessa Hofin edustalla kunnes toinen ei enää kestäisi prässiä. Klaus oli laskenut että juuri sairaalasta päässyt Benedict tippuisi ensimmäisenä.

Miehet lähtivät hölkyttelemään vierekkäin. Kuului vain heidän huohottava hengityksensä ja saappaiden narina. Kun aamun usva alkoi väistyä ja aurinko kipusi korkeammalle ja loi koko hehkuvan katseensa aukiolle, alkoi Schranzilla olla vaikeuksia seurata Benedictiä. Saksalaisen keho alkoi imeä itseensä syanidin, jonka Benedict oli hieronut hänen kainaloihinsa.

— Terve menoa, sanoi Benedict vastustajalleen kun tämä putosi polvilleen ja kaatui siitä raskaasti hengittäen kyljelleen. Hetken kouristus nytkäytteli Schranzin jäseniä, sitten hän oli kuollut. Tri Arbele totesi hänen menehtyneen sydänkohtaukseen.

Seuraavien kuukausien aikana hankki Benedict itselleen lisänimen »Pyöveli». Jos miehen asepuvun rintataskun nappi oli auki, teki Al viipymättä ilmoituksen Klausille tai tri Arbelelle. Velttouden esiintyminen kurinpidollisissa asioissa merkitsi velttoutta myös luonteessa, Al tapasi sanoa. Klaus ei pitänyt tästä, mutta hänen oli toteltava. Toteltava niitä velvoitteita, jotka hän itse aikoinaan oli asettanut. Benedict oli täydellinen sotilas: yksikään hänen hiuksistaan ei poikennut ohjesäännön määräyksistä. Kukaan ei päässyt häneen kiinni. Arbele joka oli seurannut Benedictin kehitystä, käski Klausin ylentää mies.

Johann Arbele ei ehkä ollut erikoisen taitava lääkäri, mutta hänen älykkyydessään ei ollut mitään vikaa. Hän janosi älyllistä seuraa. Kun hän sai tietää että Al pelasi shakkia, kutsui hän tämän pelaamaan. Hän huomasi että oli mieltä virkistävää keskustella Alin

Entistä paksumpaa seksiä.
Entistä rajumpaa.
16 sivua lisätty!

seksi asiatietoa aikuisille

Kaikista lehtipisteistä.

Lehtipiste

kanssa. Klaus taas piti shakkia vanhusten tai nuorten poikien pelinä eikä alkuunkaan tajunnut, että juuri shakki on sotilaan peli. Mutta sen hän tajusi, että Arbele yhä enemmän kiintyi Benedictiin. Klaus päätti kehitellä suunnitelmaa, joka tuhoaisi Alin maineen Arbelen silmissä. Klaus joka yritti punoa ovelaa juonta oli kuin norsu, joka pannaan kokoamaan kelloja. Hänen yrityksensä olivat niin kömpelöitä ettei niistä kärsinyt kukaan muu kuin hän itse.

Arbele omisti laajan kokoelman natsien »pyhäinjäännöksiä». Hänellä oli mm. viimeinen lippu, joka liehui Hitlerin bunkkerin yllä Berliinissä, lukemattomia Johtajaa esittäviä valokuvia, Mein Kampf -kirja, jossa oli Hitlerin omistuskirjoitus tri Arbelelle, kirjeitä Arbelelle Hitleriltä ja Himmleriltä, vaatteita joita Hitler oli käyttänyt . . . kokoelma oli laaja ja Benedict syventyi sen ihailemiseen vähintään yhtä suurta hartautta osoittaen kuin Arbele itse.

Benedict alkoi saavuttaa tiettyä määräämisvaltaa tri Arbelen mielen suhteen panemalla erästä nukuttavaa ainetta — paraldehydiä — tämän olutlasiin. Al esitti lievässä hypnoottisessa tilassa olevalle korkeimmalle esimiehelleen, etteivät Klausin vaikuttimet olleet täysin epäitsekkäät — eivätkä ne olleetkaan — ja että eräs Klausin luutnanteista, Hans Donninger -niminen mies, selvästi salasi jotain — se taas ei ollut lainkaan totta. Erään tällaisen hypnoottisen istunnon aikana sai tri Arbele »sattumalta» selville, että Benedictillä oli lentäjän lupakirja. »Sattuma» oli sekin, että juuri silloin Arbele tarvitsi kipeästi lentäjää. Tämän jälkeen Benedictistä tuli Arbelen kaksimoottorisen koneen ohjaaja.

Klaus ei voinut sulattaa Benedictin läheisiä suhteita Arbeleen. Hän ryhtyi luutnantti Donningerin kanssa salaliittoon Alia vastaan. Mutta oikean natsihengen mukaisesti myös Benedict hioi aseita kaataakseen Klausin.

Donningerin heikkous oli musiikki. Hän soitti aina ja kaikkialla Beethovenia ja Wagneria kovaäänisesti osoittaakseen uskollisuuttaan Isänmaalle. Donninger kokosi omat stereolaitteet ja asensi kaiuttimet myös valioyksikön majoitustiloihin, jotta jokainen saisi nauttia suurten saksalaisten säveltäjien isänmaallisesta musiikista.

Benedict piti tarkoin silmällä Donningerin puuhia ja kun oikea hetki näytti koittaneen, avasi hän taas kerran vanhan perhostajan laukkunsa ja poimi sen salalokerosta pienen radiolähettimen, johon hän asensi nauhurin. Kun Rion ja Buenos Airesin välillä liikennöivä reittikone ylitti Paraguayn vuoriston lähellä natsien salaista kaupunkia, ajoi Benedict lähettimestä ulos valmiiksi muokatun nauhan.

Muina miehinä Benedict maleksi viestintäkeskukseen ja antautui juttusille päivystäjän kanssa. Hän jutteli hetken päivystäjän kanssa ja tiedusteli sitten ikään kuin ohimennen lähettikö tämä juuri sillä hetkellä mitään viestiä avaruuteen. Päivystäjä sanoi hämmästyneenä ettei tähän aikaan ollut mitään radioyhteyttä ulkomaailmaan.

taanottamaan heikonkin lähetyksen.

Al Benedict vaati saada tietää kenellä oli hallussaan elektroniikkalaitteita, joista saisi kootuksi radiolähettimen. Donningerilla oli. Luutnantti Donninger väitti itkunsekaisella äänellä ettei hän ollut rakentanut muuta kuin stereolaitteet. Häntä ei uskottu. Tri Arbele tuomitsi hänet kuolemaan. Klaus määräsi Al Benedictin teloitusryhmän johtajaksi. Al ei tuntenut omantunnontuskia antaessaan tulikomennon.

Teloitusryhmän miehet luultavasti nauttivat ampuessaan Donningerin — pääsiväthän he lopultakin rauhaan isänmaallisilta sinfonioilta. Donninger kuoli vakuutellen syyttömyyttään.

Vielä samana iltana Benedict

Al kallisti konetta päästäkseen pois liekkimeren yläpuolelta. Vielä eivät säiliöt räjähtäneet. Mutta nyt se tapahtui. Kuului ensin kumea jyrähdys, sitten toinen ja maailma koneen alapuolella muuttui palavaksi räjähteleväksi helvetiksi. Hetkessä tulimeri vyöryi salaisen kaupungin ylle....

— Mutta miksi tuo lamppu sitten palaa? kysyi Benedict ja osoitti vihreää tarkistusvaloa, joka oli syttynyt samalla hetkellä kun hänen omatekoinen lähettimensä alkoi toimia.

Tästä seurasi kuumeinen tarkistus. Todettiin että heikkotehoinen lähetin viestitti paraikaa salakielisanomaa. Kuultuaan asiasta sai Arbele raivokohtauksen. Klaus väitti ettei lähetintä voitaisi peilata. Donninger puolestaan oli sitä mieltä, että sen teho oli niin heikko ettei mikään vastaanotin pystyisi kuulemaan sitä.

Al kiroili parhaansa mukaan ja haukkui miehiä typeryksiksi — eihän kukaan leikillään täällä lähettäisi salakielisanomia. Viestiupseeri paikallisti lähettimen jonnekin Hofin alueelle. Joku huomasi että juuri silloin ylitti reittikone alueen. Ja koneen sähköttäjä kykenisi vaslähetti viestin Mendozalle ja sanoi olevansa valmis toimittamaan pyydetyn tavaran. Mendoza vastasi ettei hän välittäisi hitustakaan vaikka tavara tuhoutuisi matkan varrella.

Al Benedictin lähettämää viestiä ei keksitty, mutta Mendozan vastauksen kuuli päivystävä viestimies.

Arbele alkoi hermostua ja käski Benedictiä valmistautumaan pitkälle lennolle. Al meni lentokentälle, asensi siipiin varasäiliöt ja täytti ne kumimassalla.

Seuraavana aamuna Klaus ilmoitti saattavansa tri Arbelen kentälle. Al ei pitänyt sitä tarpeellisena, muttei sanonut mitään. Al ohjasi Arbelen Mersua ja Klaus seurasi maastoautossa, jossa oli hänen lisäkseen neljä miestä ja konekivääri. Al painoi lusikan pohjaan.

— Miksi tällaista vauhtia? kysyi Arbele, joka istui Alin vieressä etupenkillä. Vaadin että hiljennätte vauhtia!

Benedict ei vastannut mitään; sen sijaan hän iski Arbelen pään kojelautaan. Takana tulevasta autosta nähtiin liike. Klaus käski konekivääriampujan avata tuli. Al painoi kaasua. Konekivääri ei uskaltanut tulittaa peläten osuvansa tri Arbeleen.

Al tunsi jokaisen tien mutkan. Erään kaarteen takana hän äkkiä jarrutti lujaa ja väänsi ohjauspyörää niin että iso auto luisui tiellä hetken poikittain ja pysähtyi sitten. Benedict tarttui tiedottomaan saksalaiseen ja lähti rämpimään tämä selässään ylös tielle laskeutuvaa kukkulaa.

Maastoauto tuli hurjaa vauhtia kaarteen takaa. Klaus huusi ja osoitti Benedictiä. Ajaja hämmentyi eikä huomannut ajoissa tiellä poikittain olevaa Mersua. Maastoauto sinkoutui suoraan avoauton kylkeen ja molemmat syttyivät räjähtäen tuleen.

Al juoksi Arbelea kantaen kentälle, ilmoitti siellä oleville miehille että tri Arbele oli loukkaantunut ja piti viedä viipymättä sairaalaan. Kenttähenkilökunta auttoi sijoittamaan Arbelen koneeseen. Eikä kukaan epäillyt Alia, olihan hän toiminut Arbelen lentäjänä jo lähes vuoden.

Benedict nousi ilmaan. Kumisekoitus jolla hän oli täyttänyt siipisäiliöt oli samaa, josta valmistetaan napalmia. Hän ohjasi koneen Hofin yläpuolelle ja lähti syöksymään kohti suuria polttoainesäiliöitä. Hän irroitti varasäiliöt säiliöitten yläpuolella. Ne putosivat kuin pommit. Sitten ne osuivat polttoainesäiliöihin ja valtavat napalmlieskat kurottivat palavat sormensa kohti taivasta.

Al kallisti konetta päästäkseen pois liekkimeren yläpuolelta. Vielä eivät säiliöt räjähtäneet. Mutta nyt se tapahtui. Kuului ensin kumea jyrähdys, sitten toinen ja maailma koneen alapuolella muuttui palavaksi, räjähteleväksi helvetiksi. Hetkessä tulimeri vyöryi salaisen kaupungin ylle.

Tri Johann Arbele palasi tajuihinsa. Hän vilkaisi alas koneen ikkunasta. Siellä hänen ylpeytensä, natsien salainen kaupunki tuhoutui hänen silmiensä edessä.

— Mitä te olette tehnyt? natsilääkäri huusi kimeällä äänellä.

Al Benedict kallisti konetta, avasi oikeanpuoleisen sivuoven ja tyrkkäsi Arbelen ulos. Kirkuen Johann Arbele putosi liekkimereen.

— Painu helvettiin! Benedict huusi hänen perässä. □

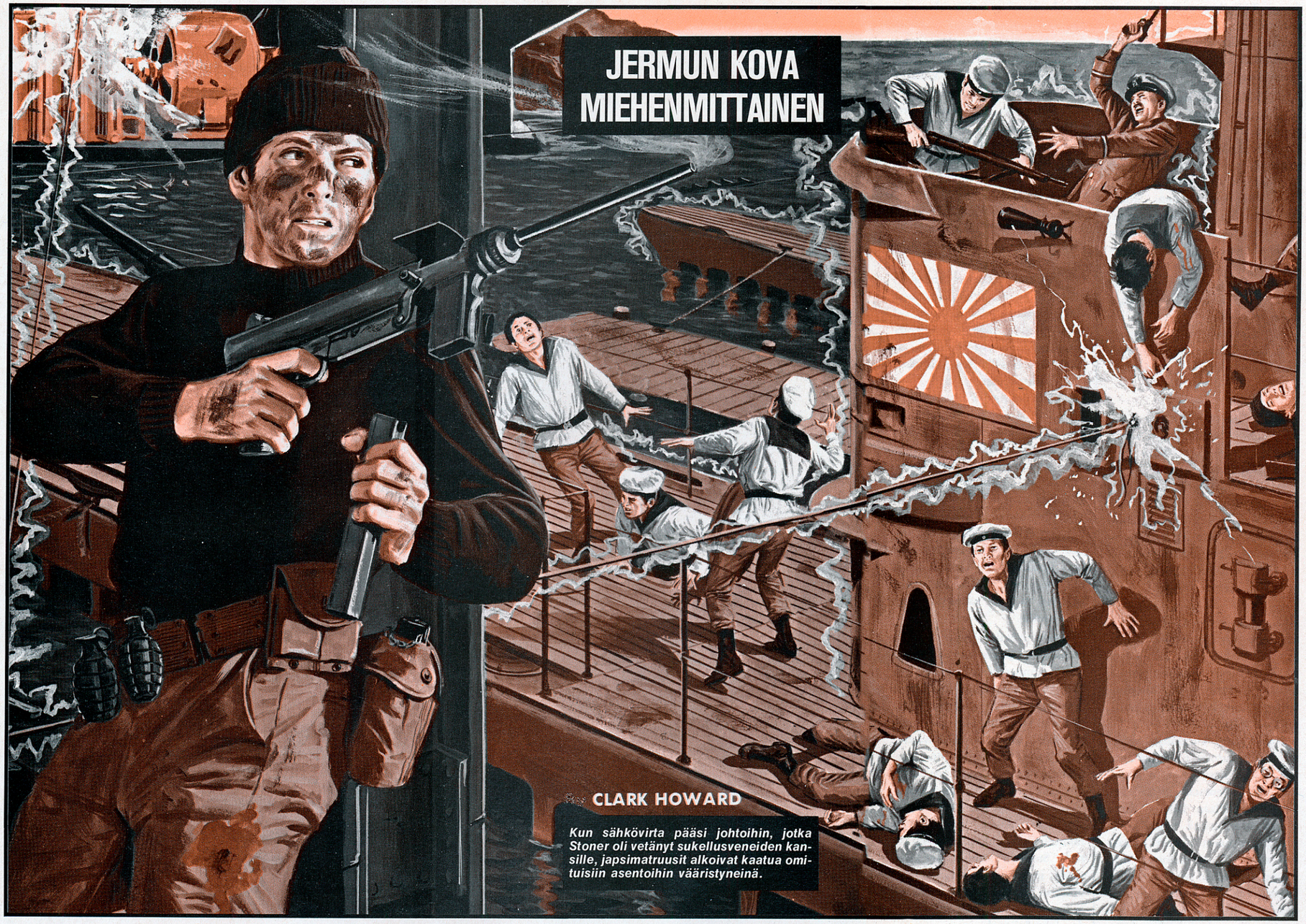

TUOMIO-PÄIVÄN PARTIO

Seitsemän vapaaehtoista itsemurhahyökkäyksessä kalliolinnoitusta vastaan. Ennakkoarvio: kahdeksassa minuutissa he olisivat kaikki kuolleet!

●●● — Siinä se on, sanoi Stoner kurkistaessaan helikopterin pleksilasi-ikkunasta. Tuomiopäivän partion muut miehet tungeksivat hänen takanaan nähdäkseen ensimmäisen vilahduksen Tanjun saaresta.

Heidän tehtävänsä oli laskeutua Plungerin kalliolle, joka jylhän massiivisena oli Tyynestä merestä kohoavan Tanjun saaren korkein kohta. Sinne päästyään partion oli vedettävä puoleensa Tanjua hallussaan pitävien japanilaisten joukkojen tulitus, jotta kenraali Casen iskuryhmä pääsisi huomaamatta liivahtamaan saarelle. Iskuryhmän kintereillä seuraisi loppuosa divisioonasta, joka suorittaisi maihinnousun. Luonnon muovaama kalliolinnoitus, johon raskaimmatkaan pommit eivät pystyneet, oli Japanin keisarillisen laivaston sukellusveneiden huoltotukikohta. Saaren valtaaminen oli tärkeä osa kenraali MacArthurin hyökkäyksestä Filippiineille.

Tuomiopäivän partion henkiinjäämismahdollisuudet oli tiedusteluosasto arvioinut nollaksi — seitsemästä partioon kuuluvasta miehestä ei ainoakaan selviäisi elävänä.

Kersantti Stoner oli kuitenkin luvannut partiolle, että ainakin yksi heistä jäisi kertomaan partion tarinan, kenties useampikin.

— Näyttää juuri sellaiselta kuin niissä varastamissasi kuvissa, sanoi Danny laskien kätensä Stonerin olalle.

— Näetkö vartioasemia? kysyi Tillio. Stoner pudisti päätään.

Hearn oli työntymässä miesryhmän läpi, kun helikopterin ohjaaja pisti päänsä ohjaamosta. — Ilmatukenne saapuu tasan kello kaksi, hän huusi.

— Tuolla! sanoi Ballew luonnottoman tyynenä. — Tulevat juuri ulos pilvestä. Katsokaa . . .

He näkivät kolmen P-47 hävittäjän muodostelman ilmestyvän esiin ja kallistuvan syöksyyn kohti Plungerin kalliota.

— Veljet, kun ne tulee rajusti! sanoi Holliday.

— Jep, murahti Danny Dee, joka oli hänen vieressään.

— Tiedä, vaikka ohjaaja saisi hivutetuksi meidät vähän likemmäksi kuin suunniteltiin, kunhan nuo kaksi ensimmäistä ovat iskeneet, tuumi Stoner. — Siinä meiltä säästyisi puolisen minuuttia.

Kärkikone jatkoi suoraan kohti kalliota, molemmat muut kaarsivat sivuille, toinen oikealle, toinen vasemmalle. Hetkistä myöhemmin johtajakone avasi tulen Plungerin kalliota kohti.

— Jeesus, sanoi Kitts haltioituneena.

— Kato, kuinka se pentu sylkee! huudahti Holliday.

Toinen kone aloitti myös syöksynsä sivulta. Stoner seurasi tarkkaavaisesti, kuinka sen luotisuihkut pyyhkivät kallioita ja repivät kasvullisuutta alempana olevassa viidakossa. Stoner oli hyvillään nähdessään, kuinka räjähtävät luodit silppusivat yhden vartioaseman ja siinä olevat kaksi japanilaista sotilasta. Hän etsiskeli katseellaan

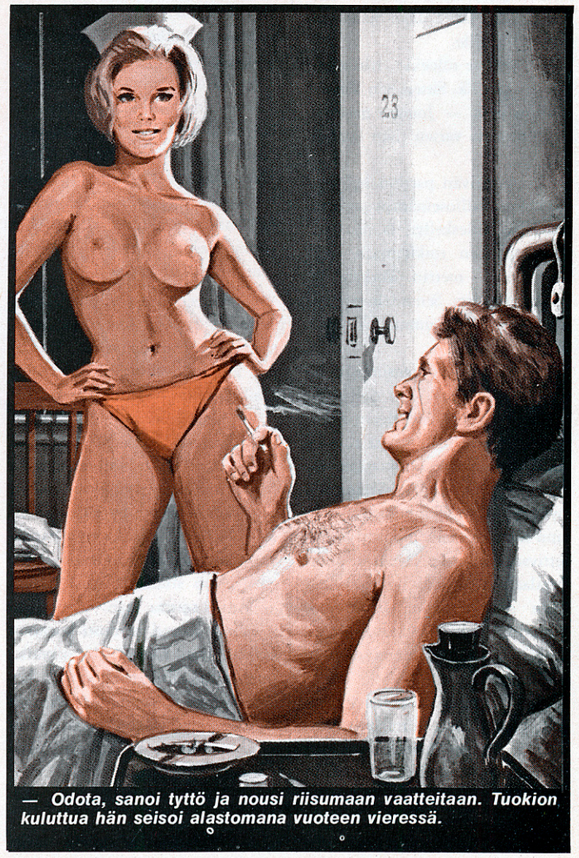

— Odota, sanoi tyttö ja nousi riisumaan vaatteitaan. Tuokion kuluttua hän seisoi alastomana vuoteen vieressä.

kolmatta konetta taivaalta, kun Hearn palasi.

— Ohjaaja laskee meidät pois kallionkielekkeen alle siinä suunnassa, mihin ensimmäinen kone hyökkäsi. Nousemme ylös heti, kun viimeinen kone aloittaa laskunsa.

— Sopii, sanoi Stoner. — Hyvä juttu.

Vielä puhuessaan hän näki kolmannen hävittäjän syöksyvän kuin meteori idästä kohti Plungerin kallion paljasta lakea. Hän ojensi kiikarin Hearnille.

— Siinä se tuleekin, hän sanoi kireällä äänellä. Sitten hän kääntyi miehiin päin. — Jonoon maahanlaskeutumista varten! hän komensi.

Tuomiopäivän partion helikopteri kohosi kallioseinämän suojasta, missä oli piileskellyt, ja jäi roottorit lapattaen roikkumaan noin puolentoista metrin korkeudelle kallion pinnasta. Sen miehistö paiskasi ovet auki kummaltakin laidalta.

Stoner loikkasi ensimmäisenä ulos kevyt konekivääri sylissään. Vaikka kapteeni Cleve Hearn olikin partion nimellinen johtaja, kersantti Lee Stoner oli kouluttanut miehet ja hän teki käytännössä myös ratkaisut. Hän ponkaisi juoksuun heti, kun hänen jalkansa koskettivat maata, ja syöksyi kohti matalaa rotkoa, joka uursi kalliota aivan sen reunassa. Juostessaan hän odotti koko ajan saavansa laukauksia vastaansa, mutta niitä ei kuulunut.

Heti Stonerin kannoilla hyppäsivät Danny Dee, Kitts ja Ballew. Kaikki kolme hajaantuivat eri suuntiin vartioasemia, konepistoolit valmiina. He avasivat tulen jo kaatuneita sotilaita vastaan heti, kun saivat nämä näkyviinsä, varmistuakseen, että nämä olivat taatusti poissa pelistä. Vain Kitts löysi yhden henkiinjääneen: reiteen haavoittuneen japsisotilaan. Hän pysähtyi vain sekunnin murto-osaksi pamauttaakseen luodin miehen kalloon.

Samaan aikaan, kun vartijat surmattiin, Hearn pudottautui helikopterista sylissään Stonerin konekivääri jalusta. Tillio tuli hänen jäljessään patruunoilla ja käsikranaateilla lastattuna. He syöksyivät mutkitellen kohti rotkoa, missä Stoner jo oli saanut kookoonsa ampumakuntoon.

Holliday, viimeinen, jäi seisomaan siihen, mihin oli pudonnut, köysikieppien luo. Helikopteri ampaisi ylös pitäen helvetillistä meteliä ja nostattaen pölypilven. Holliday pysyi paikallaan, kunnes oli varma, että Danny, Ballew ja Kitts olivat selvittäneet vartijoiden aiheuttaman ongelman. Nähdessään heidän palaavan juosten hakemaan köysiään hän säntäsi juoksuun kohti rotkoa.

Konekivääri oli jalustallaan, ja Stoner suuntasi sen valitsemaansa kohteeseen. Holliday hyppäsi alas ja oli samalla näkevinään ruskean unovormun vilahtavan polun päässä.

— Oletko nähnyt niitä vielä? hän kysyi laskiessaan konepistoolin kädestään ja alkaessaan riisua käsikranaattivaljaitaan.

— Tulossa ovat, murahti Stoner.

— Olin näkevinäni yhden, sanoi Holliday. Hän irroitti käsikranaatit koukuista ja asetti ne pienin välimatkoin rotkon reunalle Stonerin kookoosta vasemmalle. Sitten hän harppoi rotkon toiseen päähän missä Hearn kyyristyneenä tutki rantakaistaletta kiikarilla.

— Anteeks vaan, kapteeni, hän sanoi ja rupesi purkamaan kranaatteja Hearnin valjaista. Hän käveli kohti konekivääriä ja asetteli käsikranaatit pitkin reunustaa.

— Kranut paikoillaan kaikki! hän ilmoitti Stonerille, nappasi konepistoolinsa ja lähti menemään hänelle määrättyyn paikkaan rotkon pohjukassa. Stoner nyökkäsi ja vilkaisi Tillioon, joka laskosti panosvöitä konekiväärin vierelle.

— Vyö sisällä! kiljaisi Tillio. — Antaa soittaa vaan!

Stoner asettui rennosti kookoon taakse. Hän käänsi sitä oikealle, kunnes sai tähtäimeen japsien konekiväärin, ja rupesi paahtamaan pitkiä sarjoja. Hänen luotisuihkunsa repivät ampujan ja tämän kaksi apulaista siekaleiksi.

— Ne tulevat polkua ylös täällä! huusi Holliday.

— Pysy radion luona, sanoi Stoner Tilliolle. — Ilmoita, kun ensimmäinen kutsu tulee. Hän juoksi Hollidayn luokse kaapaten juostessaan käsikranaatteja rotkon reunamalta.

— Tuolla noin! huusi Holliday ja lasketteli lyhyitä sarjoja kuin röyhtäyksiä. Stoner kurkisti reunan yli ja näki kymmenkunnan japsisotilaan juoksevan kyyryssä ylös kiemurtelevaa polkua.

— Pidä varasi, sanoi Stoner Hollidaylle ja veti tämän matalaksi. Hän kiskaisi sokat kolmesta käsikranaatista ja heitti ne perätysten japsien tielle. Ne räjähtivät kuin maamiinat. Savun hälvetessä olivat japsit kolmea lukuun ottamatta vainajia.

— Painu sekaan ja tee niistä selvä, sanoi Stoner, ja Grant Holliday painui matkaan konepistooli tanassa.

— Stoner!

Se oli Hearnin ääni rotkon toisesta päästä. Stoner juoksi sinne. Hänen ohittaessaan Tillion tämä tarrasi häntä käsipuolesta.

— Ykköskuilu on auki! Kitts ilmoitti juuri.

— Okei. Stoner katsahti alhaalla olevalle polulle, ja näki parinkymmenen vihollisen tulevan siellä. Hän läimäytti Tilliota olalle.

— Ota kookoo hoitoosi!

— Stoner! Se oli taas Hearnin ääni, nyt kiihtyneenä. Stoner kumartui kyyryyn ja kiirehti rotkon perälle. Hearn, joka oli kalpea ja järkyttyneen näköinen, ojensi hänelle kiikarin. — Iskuryhmä on huomattu, hän sanoi paksulla, tukahtuneella äänellä.

Stoner tunsi kurkkunsa kuivuvan. Hän kurottautui kallionpartaan yli ja nosti kiikarin silmilleen. Kolmisensataa metriä heidän alapuolellaan lähestyi kaksi sinistä kumivenettä rantaa. Sinisiin pukeutuneet miehet makasivat veneessä ja meloivat niitä eteenpäin. Heidän työnään oli tunkeutua Tanjun maanalaisiin tunneleihin, löytää päägeneraattorisali ja räjäyttää sen katkaisijoista kääntäen rannikon sähkömiinat, jotta kenraali Casen divisioona voisi aloittaa maihinnousun. Mutta kalliosärkällä kahden japsien konekiväärin miehistöt laittoivat kovalla kiireellä aseitaan ampumakuntoon.

— Voi Luoja, sanoi Stoner.

— Mitä voimme tehdä? Hearn kysyi.

— Emme mitään. Stoner pudisti toivottomasti päätään.

— *Jotakin* täytyy tehdä, sanoi Hearn. Stoner pudisti uudestaan päätään.

— Ei mitään. Olemme liian kaukana. Hän nielaisi. — Kenraalin iskuryhmä ei pääse edes rantaan.

— Ensimmäinen aalto, sanoi Hearn. — Se nousee maihin miinakenttään . . . Hän otti kiikarin Stonerilta ja aikoi nostaa sen silmilleen. Stoner esti sen ja otti kiikarin takaisin.

— Ei hyödytä katsella, kuinka ne teurastetaan, hän sanoi.

— Jos vain olisi jotakin, mitä voitaisi tehdä . . .

— Ehkä sittenkin on, sanoi Stoner äkkiä. — Voisimmehan me itse räjäyttää miinoituksen.

— Mitäh?

— Miksei? Stonerin katseeseen tuli eloa. — Kaikki ilmanvaihtokuilut johtavat alas luolaan, vai mitä? Jonkin niistä täytyy olla yhteydessä generaattorisaliin tai ainakin sen lähelle. Jos pääsemme alas kyllin nopeasti . . .

— Olisiko meillä aikaa?

— Meillä on yhtä paljon aikaa kuin iskuryhmälläkin olisi. Vähän pitempi matka vain, siinä se.

— Voimme yrittää, sanoi Hearn käheästi. — Emme voi jättää asioita tälleenkään.

— Selvä! sanoi Storner. Hän läimäytti Hearnia käsivarteen. — Hae Tillio ja vetäytykää B-kuilun luo. Jättäkää radio Hollidaylle ja minulle. Selitä Tilliolle, mitä aiomme, ja anna hänen toimittaa tieto muille.

Hearn pyörähti ympäri ja lähti juoksemaan pitkin rotkoa. Stoner odotti, kunnes hän oli ehtinyt Tillion ja konekiväärin luo, sitten kersantti kääntyi ja rupesi kiikaroimaan rannalle. Hän ehti juuri näkemään, kun japanilaiset avasivat tulen pahaa aavistamatonta iskuryhmää vastaan. Luodit piiskasivat matalaa rantavettä kuin rankkasade. Veneiden ja veneissä olevien miesten suojapukujen sininen väri muuttui äkkiä punalaikkuiseksi verestä. Stonerin poskilihakset kiristyivät, ja kun kaikki oli ohi, hän ummisti silmänsä kiikarin takana ja soi itselleen huojentavan pimeyden lyhyeksi tuoki si.

— Me lähdemme vetäytymään! huusi Hearn rotkon puolivälistä. — Anna meille tulisuojaa!

Stoner viittasi heitä menemään. Hän otti konepistoolin olaltaan ja ampui lyhyitä sarjoja pitkin polkua. Hän sai oitis kivääritulta vastaansa. Myös muutama konepistoolisarja kajahti, mutta etäisyys oli niille liian pitkä. Stoner näki useiden sotilasryhmien olevan pyrkimässä polun yläpäähän. Hän heitti konepistoolin olalleen ja paiskoi käsikranaatteja rientäessään takaisin konekiväärin luo. Hearn ja Tillio juoksivat kohti ilmanvaihtokuiluja.

Rotkon toisessa päässä Holliday heittäytyi suojaan vihollisen luotien ryöpyttäessä maata hänen takanaan. Hän juoksi Stoneria kohti, ja he tapasivat kookoon ja radion luona.

— Siellä on nyt vähäksi aikaa hiljaista, Holliday sanoi huohottaen.

— Okei. Stoner polvistui ja käänsi radion voimakkaimmilleen. — Suunnitelmat ovat muuttuneet vähän, hän sanoi. — Iskuryhmä joutui väijytykseen ja tuhottiin, niin että meidän on nyt yritettävä päästä voimalaitokseen ennen ensimmäisen maihinnousuaallon tuloa. Kapteeni Hearn ja Kitts ovat matkalla . . .

— Stoner, Stoner, kutsui tasainen ääni radiosta. — Kuilu A on auki ja valmiina. Huomio, huomio!

Stoner käänsi radion lähetykselle. — Tulossa ollaan! hän ilmoitti. Sitten hän ojensi radion Hollidaylle. — Mene kookoon taakse ja lakaise tuota polkua. Jatka paukutusta, kunnes kuulet Ballewista. Sitten vetäydyt oman kuilusi suulle. Onko selvä?

— Selvä on, vastasi Holliday. Hän ojensi kätensä. — Onnea matkaan, kessu.

Stonerin karuus väistyi hetkeksi. Hän puristi pitkän etelävaltiolaisen kouraa. — Onnea itsellesi, Grant.

Holliday kumartui kookoon taakse Stonerin loikatessa ylös rotkosta ja juostessa kohti kuilujen aukkoja. Stoner ennätti B-kuilulle juuri, kun Hearn oli laskeutumassa siihen. Heittäytyen mahalleen Tillion viereen, joka rupesi asettamaan ritiläkantta paikalleen, hän kurkisti alas ja näki Hearnin alapuolella Hal Kittsin köydestä riippumassa.

— Oletteko valmiit?

— Niin valmiit kuin mahdollista, sanoi Hearn.

— Okei. Pidä radio kuulolla, Hal, sanoi Stoner Kittsille. — Ja ota yhteys, kun pääsette alas.

Molemmat miehet aloittivat laskeutumisen, ja Tillio sulki kannen. Stoner auttoi sen kiinnittämisessä, sitten molemmat juoksivat A-kuilulle, missä Danny Dee odotteli Stoneria.

— Painu sisään vain, poika, sanoi Stoner. — Minä tulen heti perässä.

Danny laskeutui kuiluun ja katosi näkyvistä. Stoner katsoi Tillioon.

— Heti kun saat Hollidayn ja Ballewin sisään, olet omillasi, Ralph, hän sanoi. Hän heilautti jalkansa aukkoon, pysähtyi vielä kerran katsomaan Tillioon. Nopea, sanaton yhteisymmärrys kuvastui heidän katseistaan, ja sillä hetkellä molemmat tiesivät, että he olivat — ja olivat aina olleet — ystäviä.

— Toivon, että näet vielä poikasi, Ralph, sanoi Stoner koruttomasti.

— Kiitos, Lee. Onnea matkaan.

Stoner nyökkäsi ja painui maanpinnan alapuolelle. Tillio asetti nopeasti kannen paikoilleen ja alkoi kiinnittää sen ruuveja. Hän ei ollut saanut työtään valmiiksi vielä, kun Ballew syöksähti paikalle ja heittäytyi hänen viereensä.

— Kuule, minun radioni ei pelaa! Taisin kolauttaa sen hypätessäni kopterista. Minun on mentävä itse hakemaan Holliday rotkosta.

— Onko sinulla kuilunkansi auki jo? kysyi Tillio keskeyttämättä työtään.

— On, mutta köysi on vielä irrallaan.

— Hyvä, sanoi Tillio tyynesti. — Mene hakemaan Holliday. Minä panen tämän kiinni ja laitan sitten köyden sinun kuiluusi. Ala painua — tässä voi tulla kiire!

Ballew vääntäytyi pystyyn ja lähti juoksemaan loivaa rinnettä alas rotkolle päin. Hän tuli liukumalla alas osan matkaa, painui sitten kyyryyn ja pysytteli matalana, kunnes kieräytti itsensä reunan yli rotkoon. Samassa luotisade vihelsi hänen ylitseen.

Kyyryssä kulkien Ballew juoksi kookoon luo. Holliday paahtoi vimmatusti pitkiä sarjoja polun yläpäähän.

— Mitä helvettiä sinä täällä teet? huusi Holliday.

— Radio on tohjona, Ballew vastasi. — Tule, kuilu on auki. Meidän on painuttava sisään.

Holliday vilkaisi kallionpartaan yli polulle. Hänen tulituksestaan huolimatta japsit lähestyivät itsepintaisesti. Hän arveli, että neljässä, viidessä minuutissa ne ehtisivät rotkoon.

— Tässä, ota sinä tämä pyssy, Holliday sanoi. — Anna sen soittaa, kunnes huudan sinulle. Sitten jätät sen ja juokset minkä kintuista lähtee ylös kuilunsuulle.

Holliday siirtyi aseen takaa pois ja mennä kyyristeli pitkin rotkoa keräten kaikki jäljellä olevat käsikranaatit. Järjestelmällisesti hän nyki niistä sokat irti ja alkoi paiskella alas polulle.

— Anna kookoon paahtaa vaan! kuuli Ballew Hollidayn huutavan ikuisuudelta tuntuvan ajan jälkeen. Ballew lasketteli viimeisen pitkän sarjan ja hylkäsi sitten aseen. Hän lähti juoksemaan Hollidayn perässä.

Miehet juoksivat kohti kuilun aukkoa, pitkä Holliday edellä, Ballew hitaampana ja kankeampana perässä. Holliday vilkuili olkapäänsä yli ja huuteli:

— Tules nyt, poika — tules nyt . . .

He syöksähtivät rinteen ylös ja saapuivat tasaiselle kentälle. Kun he jo olivat Tillion näkyvissä, Ballew kuuli takaa laukauksia ja japaninkielisiä huutoja. Hän katsahti taakseen ja näki vihollisten ryntäävän laumana rotkon sivuitse heidän peräänsä.

— Holliday . . . Hän sai huudetuksi vain toverinsa nimen, kun japsin luoti jysähti hänen niskaansa ja paiskasi hänet suulleen maahan.

Ballewin ruumis alkoi kieriä rinnettä alas. Holliday näki veren suihkuavan hänen kaulastaan ja valahti kalpeaksi. Hän tapaili vaistomaisesti molempia pistooleitaan.

— Holliday!

Se oli Tillio, joka huitoi hänelle merkkejä kuilunsuulta. Hollidayn kasvot vääristyivät hänen katsellessaan, kuinka Ballewin ruumis pysähtyi törmätessään tuuheaan pensaaseen. Hän otti askeleen mennäkseen katsomaan, oliko mitään tehtävissä, mutta Tillion huuto pysäytti hänet.

— Holliday! Tule heti tänne! Liikettä!

Holliday nielaisi ilmaa, heitti vielä silmäyksen ryntääviin japseihin ja säntäsi juoksuun taas. Kuilunsuulla hän oli japsien näkymättömissä.

— Painu sisään! komensi Tillio.

— Ne tappoivat Ballewin . . ., huohotti Holliday.

— Painu sisään! ärjäisi Tillio tyrkäten häntä kuilunsuuta kohti. Holliday pudottautui sisään ja sai otteen solmuköydestä. Oitis kalahti ritiläkansi kiinni hänen yläpuolellaan ja mutterit alkoivat kiertyä kiinni. — Alas vain, huusi Tillio ritilän läpi. — Minä houkuttelen japsit toiseen suuntaan . . .

Saatuaan viimeisen mutterin kiinni Tillio potki ruohoa ja lehtiä kannen päälle ja hyppäsi pystyyn. Ottaen konepistoolin olaltaan hän lähti juoksemaan siihen suuntaan, missä Ballewin ruumis makasi. Japsit huomasivat hänet ja avasivat tulen, mutta hän oli liian kaukana; konepistoolit eivät kantaneet sinne saakka. Hän pyörähti ympäri ja lasketteli pelkästään pelotuksen vuoksi sarjan japseja kohti. Nämä löivät maihin, ja Tillio sai hiukan lisää etumatkaa.

Hän tuli rinteeseen jyrkästä kohdasta ja sukelsi alas. Puoliksi liukuen, puoliksi kierien hän päätyi pensaikon reunaan, ja näki Ballewin ruumiin. Ballew makasi veren punaamassa ruohossa, ja Tillio tiesi, että tämä oli kuollut.

Tillio kumartui ja laski kätensä hetkeksi entisen lepratautisen poskelle.

— Mene Herrasi huomaan, hän sanoi italiaksi.

Sitten hän nousi ja työntyi pensaikkoon, joka jatkui aina sinne asti, missä viidakko alkoi kallion juurella.

Sotamies George Ballew oli ensimmäinen Tuomiopäivän partion mies, joka kaatui. Se seikka, että hänellä oli joskus ollut lepra, oli seurannut häntä kaikkialle ja turmellut hänen ihmissuhteensa. Hän oli ilmoittautunut vapaaehtoiseksi partioon, koska se oli vaarallinen komennus, eikä hänellä ollut muuta menetettävää kuin henkensä. Hän oli osoittanut olevansa urhea mies.

Kersantti Ralph Tillio, mies joka oli löytänyt Ballewin ruumiin, oli ilmoittautunut vapaaehtoiseksi Tanjun komennukselle, koska uskoi, että hänen poikansa, katolinen pappi, oli vankina saarella. Hän löysi eräästä viidakkokylästä poikansa haudan ja kuoli sen kummulle, kun japanilaiset löysivät hänet kesken rukouksen.

Muiden Tuomiopäivän partion miesten elämästä ja kuolemasta kamppailtiin yhä. Siellä oli kapteeni Cleveland Hearn, jonka kenraali Case oli valinnut partion johtajaksi, koska kapteeni oli hänen parhaita rintamaupseereitaan. Komennuksen saatuaan Hearn oli ruvennut ryyppäämään. Vasta, kun Stoner oli kertonut suunnitelmasta, joka teki henkiinjäämisen mahdolliseksi, Hearn oli lopettanut juopottelun.

Siellä oli korpraali Daniel Dee. Hän oli lähtenyt partioon mukaan, koska se oli vaarallinen ja tuottaisi hänelle ne pisteet, jotka hän tarvitsisi siviiliin pääsemiseksi. Sitten hän voisi taas liittyä siihen sirkuskiertueeseen, joka oli ottanut hänet hoiviinsa pienenä orpopoikana.

Oli sotamies Grant T. Holliday, joka vakaasti uskoi olevansa suoraan alenevassa polvessa Doc Hollidayn, kuulun revolverisankarin jälkeläinen, joka oli lähtöisin samasta Georgian osavaltion kaupungista kuin hänkin. Sotamies Holliday, joka loistavan ampumataitonsa takia oli säästynyt rintamapalvelukselta ja päässyt kouluttajaksi, aikoi nyt näyttää, että pystyisi katsomaan Kuolemaa kasvoista kasvoihin yhtä tyynen halveksivasti kuin Doc Holliday aikoinaan.

Oli sotamies Harold Kitts, jonka veli oli ruvennut sotilaskarkuriksi Italian rintamalla. Kitts oli liitty-

nyt Tuomiopäivän partioon hyvittääkseen veljensä halpamaisen teon ja palauttaakseen suvun kunnian.

Ja lopuksi oli kersantti Lee Stoner, kookas ja roteva, jolla oli kasvoissaan toisesta silmännurkasta korvan alle ulottuva arpi ja joka oli ansainnut tukun kunniamerkkejä Tyynen meren sotatoimien aikana. Hän oli tupsahtanut kuin pilvestä Tuomiopäivän partion leiriin, joka oli divisioonan koulutuskeskuksen lähellä Melbournen ulkopuolella. Stoneria jahtasivat sotapoliisit, mutta partion eristettyyn leiriin ne eivät päässeet. Hän oli vetäissyt tauluun kenraali Casea, koska luuli tämän ottaneen rakastajattarekseen armeijan sairaanhoitajattaren, jolla oli kummallinen etunimi — Morgan Stevensin, punapään, jota Stoner rakasti.

Kapteeni Hearn oli tuijottanut äimänä kersanttia.

— Mitä helvettiä te haette? Hearn oli tiukannut. — Kuinka pääsitte tänne? Tämä on kiellettyä aluetta.

— Se ei ollut mikään pulma. Otin vain tämän pyssyn pois korpraali Deeltä ja marssin sisään portista. Stoner hymyili ja Danny Deen kasvot muuttuivat tulipunaisiksi.

— No, mitä te sitten haluatte?

— Ilmoittautua vapaaehtoiseksi Tuomiopäivän partioon, vastasi Stoner sumeilematta.

— Mitäh?

— Kuulitte kyllä. Kelpaako teille apu vai eikö kelpaa?

— Mitä teillä on mielessä? Hearn kysyi epäluuloisesti. — Luulin, että olette kenraali Casen poikia.

— En ole kenenkään *poika*, Hearn. Kenraalille se selvisi vähän aikaa sitten. Annoin hänelle kuonoon. Koko divisioona haeskelee minua. Siksi päätin liittyä teihin ja teidän lainsuojattomiinne; tarvitsen piilopaikan.

— Saatanan äpärä, uhosi Danny Dee, — on teillä piru vie otsaa . . .

— Turpa kiinni, Dee, keskeytti Tillio. — Anna kapteenin puhua partion puolesta.

— Danny on oikeassa, Hearn sanoi. — Miksi me auttaisimme teitä, Stoner?

— Koska minäkin voin auttaa teitä, Stoner vastasi. — Voin auttaa teitä kaikkia.

— Millä lailla?

— Voin valmentaa teitä. Ja voin tulla mukaanne Tanjun komennukselle.

— Luuletko, että on jokin konsti, jolla sieltä pääsee elävänä takaisin? kysyi Kitts kiinnostuneena.

— On aina jokin konsti, jolla pääsee elävänä takaisin komennukselta, vastasi Stoner.

— Tämä on itsemurhakomennus, kovanaama, kivahti Danny Dee. — Kukaan ei palaa siltä elävänä.

— Ei se ole pakko olla itsemurha.

— Tarkoitatteko sitä todella? kysyi Hearn.

— Aina on jokin konsti, toisti Stoner.

— Pitäisiköhän meidän ottaa hänet remmiin, kapteeni? sanoi sotamies Ballew hiukan epäröivästi.

— Olkaa te miehet vaiti, komensi Tillio. — Kapteeni tekee päätökset täällä.

Hearn kääntyi Ballewin puoleen. — Kannatatko sinä hänen ottamistaan mukaan, Ballew?

Entinen lepratautinen kohautti olkapäitään. — Miksikäs ei, kapteeni? Ei tämä tästä ainakaan enää hullummaksi muutu.

— Se pitää paikkansa, sanoi Hearn. — Entäs sinä, Kitts?

— Jos on pienikin mahdollisuus, että hänestä on apua, niin tulkoon, vastasi ryhmän kuopus.

— Holliday?

— Piru vie, ei! kiljahti Holliday.

— Jos sinä äänestät vastaan, niin asia on selvä, sanoi Hearn. — Hyväksymisen on oltava yksimielinen, muuten häntä ei oteta.

— No sitten hän kyllä putoaa kelkasta, sanoi Danny Dee niin vihamielisesti kuin osasi. — Minä äänestäisin veden kaatamista vastaankin, jos tuo äpärä olisi palamassa kuoliaaksi.

— Siinä tapauksessa, Holliday ilmoitti uhmaavasti, — minä äänestänkin puolesta. Danny Dee mulkoili kiukkuisesti etelävaltiolaista.

— Tillio? Hearn kysyi. — Mitä sinä sanot?

— Minä yhdyn siihen, mitä kapteeni pitää parhaana.

— No, minä äänestän puolesta, Hearn sanoi päättäväisesti. — Siis sinä yksin olet vastaan, Danny.

— Niin olen ja pysyn, sanoi Danny sapekkaasti. — Piruako me hänellä teemme? Luultavasti hän ei ole muuta kuin sen perhanan kenraalin vakooja, jota hän väittää tempaisseensa turpiin. Ja vaikka ei olisikaan, niin paskat siitä. Mitä hyötyä hänestä meille olisi?

— Voin taata, että yksi teistä palaa hengissä, sanoi Stoner tyynesti. — Se lupaa teille paremmat mahdollisuudet kuin mitä teillä nyt on.

— Kuinka sinä sellaista voit luvata? tiukkasi Danny. — Mikä helvetin Jumala sinä luulet olevasi?

— En luule olevani muuta kuin kokenut kommandomies. Tiedän, miten selvitään hengissä tiukoista paikoista ja voin opettaa teille sen myös. Se ei pelasta teitä kaikkia; useimmat epäilemättä potkaisevat tyhjää sillä isolla kivellä; panen kuitenkin pääni pantiksi, että ainakin yksi teistä tulee sieltä elävänä.

Dannyn oli myönnettävä, että se oli kirotun hyvä perustelu. Siihen saakka oli jokaisen kaatumista pidetty varmana. Stoner tarjosi edes pienen mahdollisuuden. Ei mitenkään loistavaa mahdollisuutta, mutta *jotakin* sentään.

— Mitä sanot, Danny? Hearn kysyi.

— Minä mietin, Danny Dee mutisi.

— No, päätä nyt jo, hoputti Kitts.

Danny mulkoili Stoneriin.

Yksi heistä. Yksi jäisi henkiin.

— Okei, tulkoon sitten, Danny murahti.

— Hyvä, käydään sitten töihin, sanoi Stoner. Hän katsoi Dannyyn. — Ota pyssysi ja mene takaisin portille. Pidä kaikki loitolla. Te muut, ottakaa tuolit ja tulkaa tähän pöydän ääreen. Selvitetään, millä tavoin ainakin yksi tulee elävänä takaisin Tanjulta.

Miehet asettuivat pöydän ympärille. Lee Stoner oli ottanut Tuomiopäivän partion komentoonsa.

Kapteeni Hearn ja Hal Kitts havaitsivat olevansa kuilussa, joka päättyi luolan generaattorihuoneen kattoon.

Kitts laskeutui varovasti ilmanvaihtoluukun kannelle ja kurkisti sen raoista. Hän näki monimutkaisia kytkintauluja ja muita sähköisiä laitteita. Hän ojensi kätensä ja nyhjäisi Hearnia jalasta. Hearn polvistui hänen viereensä ja tirkisti sisään luukun rakosista.

— Tämä sen täytyy olla, kapteeni kuiskasi Kittsille. — Näyttää koko tukikohdan sähkönjakelukeskukselta.

— Mitäs tehdään? kysyi Kitts.

— Pistämme sen matalaksi, Hearn vastasi tuimasti. — Jää sinä tähän pitämään paikkaa silmällä. Yritä saada selvää, onko siellä vartijoita. Minä kiipeän vähän matkaa takaisin, ettei ääneni kuulu, ja otan yhteyden Stoneriin.

Hearn otti radion ja lähti kiipeämään ylös. Nojaten selkänsä kuilun seinämää vasten ja ponnistaen jaloillaan vastapäisestä seinästä hän avasi lyhytaaltopuhelimen ja lähetti kutsumerkin:

— Täällä Hearn, kuuleeko joku? Vastatkaa Stoner tai Ballew. Täällä Stoner. Kuuluuko?

Hän odotti hikoillen pitkän ja tuskaisen tuokion. Sitten tuli vastaus.

— Täällä Stoner, mikä hätänä?

— Me osuimme juoneen täällä.

— Oletko varma?

— Ehdottomasti. Näyttää aivan Frankensteinin laboratorion sähkökeskukselta.

— Okei, sanoi Stoner. — Onneksi olkoon. Arvaan, että tiedät, mitä tehdä seuraavasti.

— Luulisin. Mihin sinä päädyit?

— En tiedä vielä. Kuilu kääntyi ja muuttui vaakasuoraksi. Emme ole päässeet sen päähän vielä.

— Vai silleen, sanoi Hearn. — Toivottavasti ette päädy mihinkään luolan suuaukon tienoille, sillä seuraava kova ääni, jonka kuulette on se, kun Kitts ja minä pamautamme Tanjun kauniin trooppisen rannan taivaalle.

— Anna paukkua vain, kapteeni, Stoner vastasi. — Danny ja minä pidämme varamme.

— Selvä. Koeta, saisitko yhteyden Ballewiin. Hän voisi levittää tietoa.

— Yritetään.

— Selvä. Loppu.

Hearn sulki lähettimen ja palasi alas tuuletusluukulle.

— Oletko nähnyt ketään? hän kysyi Kittsiltä.

— En vartijoita, nuori sotamies vastasi puoliääneen. — Mutta pari heppua puuhailee kytkintaulujen ympärillä. Jonkinlaisia huoltomiehiä kai. Mutta sotilaita hekin ovat; heillä on unovormun housut ja saappaat.

— Onko niillä aseita?

— Ei minun nähdäkseni.

Hearn polvistui. — Tutki, miten tämä levy on kiinnitetty ja voiko sen aukaista tältä puolelta, hän sanoi.

Sormenpäillään Kitts löysi luukun kiinnikeruuvien kannat.

— Tuntuvat olevan siipiruuveja, hän sanoi. — Kannoissa on urat. Ne saa kyllä auki tältä puolelta, mutta siipimutterit putoavat lattialle.

— Ala aukoa niitä, Hearn sanoi. — Jätä sen verran avaamatta, että mutterit pysyvät paikoillaan, kunnes olemme valmiit menemään sisään. Tuliko selväksi?

— Tuli.

Kitts alkoi kiertää ensimmäisen pultin kantaa linkkuveitsen meisseliterällä.

Hearnin katkaistua yhteyden Stoner makasi tunnelissa ja tuijotti kotvan aikaa radiota.

— No niin, tässä sitä ollaan, poika, hän sanoi Dannylle. — Oli-

sin toivonut, että me olisimme löytäneet sen. Danny kierähti toiselle kyljelleen ja katsoi häneen. — Kyllä ne sen hoitavat, hän sanoi. — Kapteeni on hyvä mies. Samoin Hal Kitts.

— Takuulla, sanoi Stoner kuivasti. — Ne osaavat asiansa. Sillävälin me voitaisiin katsoa, mitä pahantekoa keksisimme. Ryömi sinä eteenpäin ja katso, mihin tämä päättyy. Minä jään tähän ja koetan saada yhteyden Ballewiin. Sen jälkeen tulen perässäsi.

— Selvä juttu.

Danny ryömi äänettömästi eteenpäin. Stoner kohottautui kyynärpäänsä varaan ja avasi radion. Hän piti mikrofonia aivan suunsa lähellä.

— Täällä Stoner. Kutsun Ballewia ja Hollidayta. Stoner kutsuu Ballewia ja Hollidayta. Vastatkaa, Ballew ja Holliday.

Vastausta ei tullut. Hän ummisti silmänsä ja odotti täyden minuutin ennen uutta yritystä.

— Stoner Ballewille ja Hollidaylle. Kuuletteko minua? Vastatkaa, Ballew ja Holliday . . .

Ei vieläkään vastausta. Stoner kaivoi esiin kynänkokoisen taskulamppunsa ja tutki radion säätimiä. Kaikki näytti olevan kunnossa. Hän käänsi tehon suurimmilleen ja yritti vielä kerran.

— Ballew ja Holliday, kuuluuko? Vastatkaa, Ballew ja Holliday, vastatkaa. Ballew ja Holliday . . .

Hän odotti kuunnellen korva kiinni radiossa, jännittäen kuulonsa äärimmilleen kuin yrittäen pakottaa laitteen vastaamaan, mutta hiljaisuus oli hiiskumaton. Hän kirosi matalasti ja yritti vielä kaksi kertaa, mutta taas turhaan. Kuolleet, hän ajatteli. Ne ovat kaatuneet tuolla ylhäällä. Ballew, Holliday, ehkä Tilliokin.

Stoner huokaisi ja alkoi hivuttautua eteenpäin tunnelissa Dannyn perään. Hän liikkui hitaasti varoen tarkoin, ettei mikään hänen varusteittensa osa laahannut pitkin tunnelin metallipohjaa tai kilahdellut seinämiin. Useaan otteeseen hän pysähtyi kuuntelemaan, erottaisiko Dannyn aiheuttamia ääniä, mutta mitään ei kuulunut. Hän jatkoi levottomana etenemistään.

Hänen ryömiessään tunki Morgan Stevensin, punatukkaisen sairaanhoitajattaren, muisto itsepintaisesti hänen mieleensä. Hän oli tutustunut tyttöön sairaalalaivalla haavoituttuaan Rendovassa, ja he olivat rakastuneet toisiinsa. Hän oli menettänyt tytön, kun hänen toivuttuaan oli ollut ilmoittauduttava Makin-saarelle lähetettävään kommando-osastoon. Haavoituttuaan taas Makinissa hän oli joutunut armeijan keskussairaalaan Pearl Harboriin. Toivuttuaan hän sai komennuksen kenraali Casen divisioonaan, joka oli sijoitettu Australiaan, lähelle Melbournea. Sairaalasta pääsyä edeltävänä päivänä hän oli joutunut lähtötarkastukseen — ja siellä oli Morgan Stevens ollut. Illalla Stoner oli odottanut tyttöä sairaalahuoneessaan.

Koko illan hän oli odottanut maaten kylvyssä käyneenä ja puhtoisena vuoteessa yllään karkea sairaalapyjama. Kaksi ja puoli tuntia oli odotusta kestänyt.

Hän poltti yhtenään odottaessaan ja piti savuketta taitavasti kämmenkuppiin piilotettuna niin, ettei sen hehku näkynyt ulos. Hän puhalteli sauhut kohti avonaista ikkunaa, ettei huoneen ilma tulisi liian savuiseksi.

Hän keskitti ajatuksensa käsillä olevaan hetkeen. Hetken päästä hän sytytti taas uuden savukkeen. Ja sitten hän kuuli oven avautuvan hyvin hiljaa ja sulkeutuvan hyvin nopeasti. Hän pysyi liikkumatta tuijottaen pimeyteen, joka oli hänen ja oven välissä, ja tietäen, että tyttö oli huoneessa. Hän odotti, ja hänen harjaantuneet silmänsä tuijottivat pimeään, josta hän tiesi tämän pian ilmestyvän. Sitten hän tunsi patjan painuvan toiselta laidalta tytyön istuutuessa vuoteen reunalle. Tytön käsi etsi hänen kätensä pimeässä ja otti savukkeen häneltä.

— Varo ettei sen hehku näy, Stoner kuiskasi.

— Osaan kyllä.

Hän piti savukkeen hyvin piilossa kämmenensä suojassa ja imaisi pitkään. Sitten hän asetti sen Stonerin huulille yhden vedon ajaksi ja rusensi savukkeen sammuksiin tuhkakuppiin.

— Selitähän yksi asia, Stoner sanoi hiljaa. — Siitä saakka, kun tapasimme sairaalalaivalla olen halunnut kysyä sitä, mutta en ole saanut suutani auki. Kuinka sinulle on annettu sellainen etunimi kuin Morgan?

— Vanhempani olivat kveekareita, tyttö vastasi. — Kveekarityttöillä on toisinaan omituisia nimiä.

Stoner laski kätensä hänen reidelleen, — Omituiset nimet tai ei, hän sanoi, — mutta minä voisin kyllä ihastua korviani myöten kveekarityttöihin.

— Sinun on paras muuttaa se yksiköksi, tyttö sanoi. — Kveekarityttöön. Jos et sitä tee, kersantti, niin annan sinulle kuolettavan annoksen strykniiniä.

— Pidetään sovittuna, sanoi Stoner.

Morgan kumartui ja siveli hänen ohimoitaan sormenpäillään. Heidän kasvonsa olivat hyvin lähekkäin, ja Stoner tunsi tytön hengityksen tämän puhuessa ja rintojen painon palleansa päällä, kun tyttö liikutti kättään sivellessään hänen ohimoitaan.

— En ensin aikonut tulla, mutta sitten minun täytyi.

— Voimme joutua sotaoikeuteen tämän takia, Stoner sanoi.

— Piruako minä siitä välitän, Morgan sanoi hiljaa. — En välitä piruakaan mistään muusta kuin siitä, että rakastuin sinuun taas uudestaan tänään ja halusin sinua niin kiihkeästi, etten jaksanut olla tulematta.

Stoner veti hänet itseään vasten ja suuteli hänen huuliaan antaen kätensä liikkua samalla lantiota ja reittä pitkin alas hameen helmaan ja sitten hameen alle ja taas ylös, kunnes sormet tunsivat paljaan ihon sukansuun yläpuolella.

— Odota . . . tyttö sanoi, ja Stoner tunsi patjan kohoavan, kun tyttö nousi riisuutumaan. Hetken päästä Morgan kumartui hänen ylitseen alastomana. Hänen ruumiinsa tuoksu täytti Stonerin sieraimet. Tytön sormet hapuilivat hänen pyjamansa nappeja.

— Heitä pois nuo pahuksen kamppeet, tyttö sanoi kiihkeästi. Äkkiä he jähmettyivät paikoilleen, hievahtamattomiksi. Illan hiljaisuuden rikkoivat vaimeat askeleet, jotka lähestyivät ikkunaa vartiomiehen tehdessä kierrostaan.

Viidenkymmenen sekunnin ajan he olivat siinä asennossa. Sitten vartiomiehen askeleet alkoivat etääntyä taas ja lakkasivat kuulumasta.

Kun taas oli hiljaista, nainen laskeutui ottamaan vastaan miehen. He huokaisivat yhteen ääneen helpotuksesta ja tulivat yhdeksi lihaksi ja aloittivat rytmikkään liikehtimisen. Vuode narahteli vaimeasti heidän allaan . . .

Se oli varsinainen jälleennäkeminen, ajatteli Stoner ryömiessään Danny Deen perässä tunnelissa. Ja sitten, sen jälkeen kun Stoner oli saanut komennuksen kenraali Casen vartiostoon, hän oli tavannut Morganin puolipukeissaan teltassa, joka oli kenraalin teltan vieressä. Vimmoissaan Stoner oli ajatellut pahinta. Hän oli iskenyt kenraalia päin naamaa ja läimäyttänyt Morgania poskelle. Sen tehtyään hän oli pannut Tuomiopäivän partion leiriin. Vasta, kun he viimeisenä iltana ennen Tanjun maihinnousua olivat porukalla juhlineet Melbournessa, sotapoliisit olivat napanneet Stonerin, ja kenraali Case oli pakottanut hänet kuuntelemaan selityksen — sen, että Morgan oli suostunut houkutuslinnuksi, jonka avulla muuan japanilainen vanki, joka tunsi hyvin Tanjun saaren, oli paljastanut, missä generaattorihuone sijaitsi saaren kalliolinnoituksessa. Sen tiedon avulla maihinnousu tuli mahdolliseksi, koska generaattorihuoneesta voitiin laukaista rannan miinakenttä. Koska Tuomiopäivän partio oli uhannut, ettei lähtisi ilman Stoneria, kenraali oli antanut syytteen raueta. Stoner oli pyytänyt anteeksi Morganilta, ja heille oli ollut kiihkeä yö erässä Melbournen hotellissa. Stoner oli luvannut tytölle tehdä kaikkensa, että palaisi elävänä saarelta. Nyt, ilmanvaihtotunnelissa Danny Deen kanssa, hän aprikoi, millaiset hänen mahdollisuutensa mahtoivat itse asiassa olla.

Seitsemän minuuttia meni ennen kuin hän saavutti Dannyn. Tämä odotti tunnelin päässä tirkistellen ulos teräsverkon läpi. Stoner ryömi hänen viereensä.

— Mikäs meitä odottaa siellä, hän kysyi.

— Sukellusveneiden allas, Danny vastasi jännittyneellä äänellä. — Telakka, polttoainesäiliöt, jopa kolme sukellusvenettäkin.

Stonerin suuta alkoi äkkiä kuivata. — Annas kun katson, hän kuiskasi. Danny painautui seinämää vasten tehdäkseen hänelle tilaa. Stoner tunki naamansa kiinni verkkoon ja kurkisti ulos. — Jee-

Stoner veti hänet itseään vasten ja suuteli hänen huuliaan antaen kätensä liikkua samalla lantiota ja reittä pitkin alas hameen helmaan ja sitten hameen alle . . .

sus . . ., hän kuiskasi.

Kuilu, jossa he olivat päättyi seinään eikä kattoon kuten se kuilu, missä Hearn ja Kitts olivat, joten heillä oli mainio näköala. Aivan tuuletusaukon alapuolella oli puinen laituri, joka kiersi koko altaan hevosenkengän muotoisena. Se oli kiinteä, rakennettu ilmeisesti kallioon upotettujen palkkien varaan. Kiinteästä laiturista erkani useita ponttooneilla kelluvia lisälaitureita kunkin sukellusveneen sivulle. Perällä oli kojuja, jotka ilmeisesti sisälsivät varaosia ja huoltokalustoa. Vain yksi japanilainen vartija oli näkyvissä. Ruskeassa univormussa, säärystimet jaloissa ja kivääri olalla hän mittaili huolettomana laituria.

Stoner katsahti Dannyyn ja hymyili. — Ota esiin sivuleikkurit ja ala katkoa verkon lankoja siltä laidalta. Minä napsin tältä puolelta.

— Mitäs me tehdään? Danny kysyi levottomana. Stoner ojensi kätensä ja taputti häntä isällisesti poskelle.

— Me teemme romua komeasta Hirohiton keisarillisen laivaston sukellusveneestä, poikaseni.

Hollidayta ei ilmanvaihtokuilu miellyttänyt. Se oli liian ahdas, liian tukehduttava, ja mitä alemmaksi hän laskeutui, sitä pienemmäksi muuttui yläpuolella oleva luukku, jonka rakosista tuli valoa, ja sitä levottomammaksi tuli Holliday. Päästyään viimein pohjalle hän huomasi pettymyksekseen, ettei kuilu päättynytkään siihen, vaan jatkui vaakasuorana edelleen. Hän kirosi hartaasti osaksi kiukusta, osaksi hyisestä, hiipivästä pelosta, jonka tunsi sisällään. Holliday oli parhaimmillaan ase kädessä tai paljain nyrkein avoimen taivaan alla, ei ryömiessään yksinään pitkin kirottuja ilmanvaihtokuiluja.

Hän tunsi suunnatonta helpotusta nähdessään valon kajastavan edessäpäin. No niin, johonkin tämä helkkarin putki sentään loppuu, hän ajatteli. Päätellen siitä tuurista, joka minulla on tällä reisulla ollut, se päättyy suoraan mereen, niin että putoan ja hukun kaikkine näine varusteineni . . .

Hän hivuttautui verkkaan eteenpäin. Vähitellen hän alkoi erottaa ääniä. Ei yhtä eikä kahta eikä kymmentäkään, vaan kymmenien äänien sorinan: niitä saattoi olla viitisenkymmentä tai vaikka satakin.

Holliday rypisti otsaansa ja ryömi hyvin varovasti eteenpäin. Viimeisten kolmen metrin matkalla tunneli laajeni ja päättyi ilmanvaihtoaukkoon, joka oli liki kaksi metriä korkea ja yhtä leveä. Hän nousi polvilleen ja kurkisti reiitetystä levystä, joka peitti aukkoa. Näky, joka hänet kohtasi, riemastutti häntä.

Huone oli hyvin pitkä, kalustettu kasarmityyliin. Kaksikerroksiset rautasängyt olivat rivissä kummallakin seinustalla. Vuoteilla ja pitkän pöydän ääressä istui tai käytävillä maleksi ainakin sata japanilaista merisotilasta jutellen, korttia pelaten, lukien, kirjeitä kirjoitellen. Kaikki täysin tietämättöminä siitä, että Kuolema kurkisteli heitä ilmanvaihtoaukosta.

Kappas vain, mitä minä löysin, tuumiskeli Holliday. Nämä ovat kai niiden sukellusveneiden porukkaa, jotka ovat tulleet täydentämään polttoainevarastojaan ja huoltoa saamaan. Hän katseli uteliaana japseja vapaa-ajanaskareissaan. Ohhoh, tuumiskeli Doc Hollidayn myöhäsyntyinen jälkeläinen, kylläpä ne näyttävät huolettomilta tuolla alhaalla. Suorastaan inhottavan leppoisilta.

Hän hymyili, otti konepistoolin olkapäältään ja tarkisti panostilanteen. Hänellä oli täysi lipas aseessa, toinen täysinäinen vyössä, ja lisäksi kaksi ladattua pistoolia vyössä. Pitäisi riittää, hän arveli; ja ellei riitä, niin japseilta kai saisi täydennystä. Hän kurkisti alaspäin luukun rei'istä ja arvioi hyppäyksen alas noin kahdeksi ja puoleksi metriksi.

— Okei, meripojat, hän mutisi itsekseen, — valmistautukaa kohtaamaan kunnianarvoisat esi-isänne.

Hän poisti varmistimen konepistoolista ja lasketteli sarjan luukun reunoihin. Rämäkkä potku, ja rei'itetty levy putosi sisään jääden roikkumaan alareunassa olevien saranoiden varaan.

Holliday päästi kauhean karjaisun ja loikkasi lattialle. Hän alkoi ampua tasaisessa kaaressa pidellen asetta lappeellaan, jolloin sitä oli helpompi hallita. Joka puolella hänen ympärillään japanilaiset merimiehet poukkoilivat ja nytkähtelivät ja kupsahtelivat kuolleina kumoon luotisuihkun niittäessä heitä kuin heinää.

Kolmekymmentä miestä makasi lattialla kuolleina tai kuolevina, kun Holliday pudotti tyhjän lippaan lattialle ja vaihtoi täyden sen tilalle. Huoneen päässä tungeksi mieslauma vimmatusti jokaisen yrittäessä päästä turvaan ahtaasta oviaukosta. Kuin silakat nelikossa, ajatteli Holliday vetäistessään ensimmäisen panoksen uudesta lippaasta piippuun. Kävellen yli ruumiiden hän alkoi tulittaa ovella tungeksivaa laumaa ja katseli tyynen tyytyväisenä, kuinka matruusia kallistui permantoon.

Toisesta ovesta, Hollidayn vastakkaalta puolen, ryntäsi sisään neljä aseistettua sotilasta, vartijoita jotka olivat kuulleet laukaukset. He törmäsivät huoneeseen aseet tanassa, mutta jähmettyivät hetkeksi paikoilleen nähdessään pitkän vaalean kiiluvasilmäisen amerikkalaisen niittävän maahan heidän aseveljiään. Se viivytys riitti. Holliday käänsi konepistoolin heihin päin. Yksi ainoa sarja lakaisi kumoon kaikki neljä. He kaatuivat kuin keilat. Mukavaa, että tulitte tuomaan minulle kivääreitä, ajatteli Holliday.

Hän jatkoi kulkuaan läpi pitkänomaisen huoneen ja ampui kaikkea, mikä liikkui. Hän päästeli lyhyitä tappavia sarjoja yksittäisiin olentoihin ja pitkiä pyyhkäiseviä nakutuksia toisiaan tyrkkiviin rykelmiin, jotka epätoivoisesti yrittivät suojautua. Kaikkialla, minne hänen aseensa piippu kääntyi, miehet kaatuivat kuolleina tai kuolevina, sillä Hollidayn ampumatarkkuus oli sellainen, ettei lievä haavoittuminen tullut kysymykseenkään. Hänen luotinsa murskasivat päitä, repivät rintakehiä tai raastoivat vatsanpohjia. Kun häen luotinsa osui, se mies kuoli — ei ehkä oitis, mutta sekunneissa, jos oli onnekas, minuuteissa, jos oli huono-onninen.

Viimein toinenkin lipas tyhjeni, ja Holliday heitti konepistoolin sivuun. Hän veti molemmat pistoolinsa vyöstä. Huoneessa virui nyt kahdeksankymmentä kuollutta tai kuolevaa.

Hän alkoi poimia joukosta vielä eläviä ja lopetella heitä yksittäislaukauksilla. Tätä tehdessään hän lähestyi koko ajan ovea, jonka eteen nuo neljä vartiomiestä olivat kaatuneet laukaisemattomine kivääreineen.

Kunpa vanha Doc Holliday nyt näkisi minut, hän ajatteli.

Hänen takanaan muuan japsimatruusi, joka jotenkin oli säästynyt osumalta ja oli maannut liikkumatta kuollutta teeskennellen, nousi pystyyn ja vetäisi sahalaitaisen kalaveitsen vyöstään. Astuen äänettömästi tovereittensa ruumiiden yli hän hiipi Hollidayn taakse ja iski kaikin voimin veitsen Hollidayn selkään. Hen tempaisi veistä ylöspäin kuin kalan vatsaa aukaistaessa.

Äärimmäisen tyrmistyksen ilme kasvoillaan Holliday kuoli seisaalleen molemmat pistoolit käsissään.

Generaattorihuoneen ilmanvaihtotunnelissa Hal Kitts oli kiertänyt luukkua pitelevät pultit kierrettä vaille auki.

— Ne ovat putoamaisillaan, hän kuiskasi Hearnille. — Vain pieni pyöräytys tarvitaan . . .

Okei, sanoi kapteeni. Hän painoi kasvonsa lähelle luukkua ja tirkisti sisään. Vain yksi huoltomies oli näkyvissä. Hän oli noin viiden metrin päässä ja painoi rasvaa voitelunippaan vihellellen hiljaa työskennellessään.

— Pudota yksi, sanoi Hearn hiljaa.

Hal nielaisi hermostuksesta ja käänsi hitaasti pulttia. Hän tunsi kevyen tärähdyksen, kun siipimutteri irtosi.

Se tipahti lattialle hiljaa kilahtaen. Japanilainen vilkaisi välinpitämättömästi äänen suuntaan ja jatkoi sitten työtään.

Hearn odotti kokonaisen minuutin. — Pudota toinen, hän sanoi.

Kitts kiersi pulttia peukalon ja etusormen välissä, kunnes mutteri irtosi. Jälleen heikko kilahdus sen osuessa lattiaan. Japanilainen katsoi taas äänen suuntaan, nyt hiukan levottomamman näköisenä. Hän jätti työnsä ja kiersi salissa etsien äänen aiheuttajaa. Hän ei kuitenkaan edes vilkaissut lattialle, missä molemmat mutterit lojuivat.

Hearn odotti taas täyden minuutin ja nyökkäsi sitten Kittsille. Nuori sotamies kiersi kolmatta pulttia vajaat kaksi kierrosta, ja mutteri heltisi. Kun se kilahti lattialle japanilainen rypisti otsaansa ja pani voiteluruiskun pois. Pyyhkien käsiään trasselitukolla hän alkoi astella siihen suuntaan, mistä epäilyttävä ääni oli kuulunut.

Hal Kitts piteli käsin kiinni luukkua, joka oli vain yhdestä nurkasta pultissa. Pelkkä irtipäästäminen riittäisi, luukku keikahtaisi alas ja putoaisi lattialle tai jäisi pultin varaan roikkumaan, jos mutteri vielä pitäisi.

Japanilainen kulki luukun alitse, ja hänen jalkansa osui yhteen siipimuttereista. Hän kumartui nostamaan sen, tutki sitä tarkkaan ja käänsi sitten katseensa ylös ilmanvaihtoluukkuun.

Silloin Hal antoi luukun pudota ja hyppäsi jalat edellä niin, että hänen raskaat anturansa iskivät japsia keskelle naamaa. Mies jysähti kuin nuijalla lyötynä lattiaan ja kierähti kyljelleen puolipökerryksissä. Hearn vetäisi revolverinsa ja kumautti heti lattialle pudottuaan sen perällä japsia ohimoon.

Hearn ja Kitts raahasivat yhdessä tajuttoman japsin piiloon tarkkailupöydän taakse.

— Täällä on toinen vinosilmä jossakin, kuiskasi Kitts. Hearn nyökkäsi. Hän osoitti revolverin piipulla huoneen toiseen päätyyn.

— Katso sinä tuolta, hän kuiskasi.

— Minä vilkaisen toisesta päästä. Jos löydät hänet, niin koeta nitis-

KASETTISOITIN ILMAISEKSI

4 TÄYSIHINTAISEN KASETIN OSTAJALLE! (SOITTIMEN ARVO 160 MK)

Nyt voitte nauttia mielimusiikistanne kaikkialla

Kerhoon liittyessänne saatte tämän kätevän kasettisoittimen aivan ilmaiseksi, kun vain ostatte samalla 4 normaalihintaista kasettia. Niille jotka haluavat kasettisoittimensa äänitysmahdollisuudella, toimitamme Sanyo M 1102 mallin hintaan 69,50. Kumpaankin soittimeen on mahdollisuus hankkia muuntaja 58,— lisähintaan.

Monipuolinen kasettivalikoima

Vain Fazerin Musiikkikerholla on mahdollisuus tarjota valmiiksi äänitettyjä kasetteja, joiden teknisestä ja musiikillisesta tasosta vastaavat maailman suurimmat levy-yhtiöt. Tiedätte silloin saavanne parasta. Tarjoamme musiikkia jokaisen makuun: sytyttäviä tanssirytmejä, valikoitua viihdettä, päivän iskelmiä, jazzia ja kansanmusiikkia — maailman suosituimpien taiteilijoiden esittäminä.

Ilmainen jäsenyys

Ei jäsen- eikä liittymismaksua. Sitoudutte ainoastaan ostamaan 6 normaalihintaista kasettia seuraavan 12 kuukauden aikana. Maksatte kasetit vasta saatuanne ne kotiinne ja kuunneltuanne niitä 7 päivän ajan.

Uskomattomat säästömahdollisuudet

Kasettien kerhohinnat ovat 30 mk. Mutta jokaista ostamaanne normaalihintaista kasettia kohti saatte jäsenetukortin, joka oikeuttaa Teidät hankkimaan toisen kasetin puoleen hintaan. Toimikaa siis nopeasti. Täyttäkää oheinen tilauskuponki ja postittakaa se pikimmiten. Me maksamme puolestanne postikulut.

Ilmainen jäsenlehti kerran kuussa

Mikäli haluatte vain kuukauden kasetin, Teidän ei tarvitse tehdä mitään. Se lähetetään Teille automaattisesti kasettiohjelman ja tilauskortin myötä. Ellei kasetti miellytä Teitä, voitte palauttaa sen meille. Halutessanne kuukauden kasetin lisäksi tai tilalle jonkin toisen kasetin ilmoitatte siitä meille oheisella kortilla.

CK 145

M 5 OLAVI VIRTA: Tuoksuvat tuomien valkoiset kukkaset — Skokiaan — Ole armollinen ym.

CK 123 TOIVEKONSERTTI 7: Ihana aamu — Chirpy, Chirpy, Cheep, Cheep — »Mozart 40» ym.

CK 125 ISOJEN POIKIEN LAULUJA 2: Sepän sälli — Ei siellä vintillä vitkasteltu — Väärän koivun alla ym.

CK 137 AIKUISTEN SUOSIKKEJA: Pettäjän tie — Luotan auringon nousuun — Konstan parempi valssi ym.

CK 157 SAIJONMAA & THEODORAKIS: Tuska — Sinä seisoit silloin ikkunassa — Sotiris Petrulas ym.

CK 160 TOIVEKONSERTTI 11: Kun rakkaus voittaa — Poppa Joe — Älä lähde rakkain ym.

CK 162 YLEISÖN PYYNNÖSTÄ/HUMPPA-VEIKOT: Alitalon Annikki — Kotiharjun päällä — Mustat silmät ym.

CK 174

CK 167 TOIVEKONSERTTI 12: Puhu hiljaa rakkaudesta — Täyttä totta — Dirlanda ym.

CK 170 TOIVEKONSERTTI 3: Hyvännäköinen — Jos vielä oot vapaa — Vain kotka lentää aurinkoon ym.

CK 171 TAPANI KANSA/KULTAINEN NUORUUS: Iltatuulen viesti — Heili Karjalasta — Kultainen nuoruus ym.

CK 177 PÄIVÄN ISKELMÄT 1: Brontosauruksen yö — Yksin oon tietenkin — Oo mikä nainen ym.

CK 178 KATRI-HELENA/LAULUJA MEILLE KAIKILLE: Vain sydämellään voi kuulla kaiken — Kun olin pikkunen — Taas kun tuulee ym.

CK 180 KAI HYTTINEN/

CK 176

CP 569

DIRLANDA: Eikö Muonio vastaa — Oi rakkain — Entten tentten ym.

CK 183 PÄIVÄN ISKELMÄT 2: Las Palmas — Taka-takata — Sunfa-ral-lal-la-laa — Lempivalssi ym.

CP 521 EKSEPTION 3: Rondo — Morning Rose — On Sunday They Will Kill The World ym.

CP 549 PAUL SIMON: Mother And Child Reunion — Papa Hobo — Me And Julio Down By The Schoolyard ym.

CP 563 ROD STEWART/NEVER A DULL MOMENT: True Blue — Twistin' The Night Away — You Wear It Well ym.

CP 564 SLADE ALIVE: In Like A Shot From My Gun — Keep On Rocking — Born To Be Wild ym.

CP 566 BLACK SABBATH

CP 572

CP 588

VOL. 4: Wheel Of Confusion — Laguna Sunrise — Under The Sun ym.

CP 576 GILBERT O'SULLIVAN/BACK TO FRONT: I Hope You'll Stay — I'm In Love With You — Alone Again ym.

CP 577 GARY GLITTER: Ain't That A Shame — Shakey Sue — I Didn't Know I Loved You ym.

CP 581 ROGER WHITTAKER again: I Dreamed A Dream — Sandiago Water — Anglamark — Friends ym.

CP 585 THE MOODY BLUES/SEVENTH SOJOURN: Lost In A Lost World — For My Lady — Isn't Life Strange ym.

CP 597 TOP 12: I'd Like To Teach The World To Sing — Maggie May — Me And Bobby McGee ym.

SANYO M-378 -kasettisoitin

- Paristokäyttöinen
- Soittaa kaikkia ns. musiikkikasetteja
- Helppo ja varma käyttö
- Pikakelaus
- Kätevän kokoinen Paino vain 1 kg
- Korvakuulokkeen ja verkkolaitteen liitäntämahdollisuus
- Paristot ilmaiseksi jos palautatte tilauskupongin 5 päivän kuluessa
- 6 kuukauden takuu

Lähettäkää minulle SANYO M-378 -kasettisoitin ilmaiseksi sekä alle merkitsemäni neljä kasettia 30 mk:n kappalehintaan (+ postikulut 6,—) ☐ käteisellä yhteensä 126,—. ☐ Osamaksulla: 28,— kuukaudessa 5 kuukauden ajan.

Merkitkää minut samalla Fazerin Musiikkikerhon jäseneksi, jolloin sitoudun tilaamaan 6 normaalihintaista musiikkikasettia seuraavan 12 kuukauden aikana.

☐ Tilaan kasettisoittimen SANYO M 1102, jossa on äänitysmahdollisus ja sitoudun maksamaan siitä 69,50.

☐ Tilaan verkkolaitteen 58,— lisähintaan.

Merkitkää rastit tarkoittamienne vaihtoehtojen kohdalle.

Tilaan kasetit n:o _____ n:o _____ n:o _____ n:o _____

Nimi

Osoite

Postitoimipaikka numeroineen

Allekirjoitus pakollinen (alle 18-vuotiaalta holhoojan allekirjoitus) Synt.

HKI 70 Lupa 21

Jermu 12/73

Vastaanottaja maksaa postimaksun

FAZERIN MUSIIKKIKERHO
PL 16
00701 HELSINKI 70

tää hänet äänettömästi.

Hal hengähti syvään ja lähti varovasti kiertämään korkeaa mittarikaappia. Niitä oli useita peräkkäin, ja Hal kurkisti varovasti kaapin takaa sen sivua pitkin kulkevaan käytävään ennen kuin astui esiin.

Hän löysi miehensä seitsemännestä käytävästä. Tämä oli lyhyt, lihaksikas japsi, joka seisoi matalilla tikkailla ja puuhaili kaapin sisällä kiemurtelevien johtojen kimpussa. Hal livahti kulman ympäri ja hiipi hänen taakseen. Pidellen konepistoolia piipusta hän iski perällä kaikin voimin miestä selkään munuaisten kohdalle. Japanilainen taipui kaksinkerroin kivusta. Hän avasi suunsa tuskanhuutoon, mutta iskun voima oli lamaannuttanut hänet, hän ei saanut ääntä kurkustaan. Miehen hoippuessa tikkailla valmiina putoamaan Hal Kitts iski aseen perällä häntä kasvojen sivuun. Mies suistui alas ja jäi liikkumatta makaamaan lattialle.

Hal seisoi hänen vieressään aprikoiden, oliko mies kuollut vai ei, pitäisikö tätä vielä kajauttaa kerran. Ennen kuin hän ehti ratkaista ongelman, huoneessa kajahti terävä laukaus. Hän lähti juoksemaan siihen suuntaan, minne Hearn oli jäänyt. Juostessaan hän kuuli räsähtävän konepistoolisarjan.

Lähellä sitä paikkaa, mihin he olivat pudottautuneet luukusta, Hal löysi Hearnin istumassa lattialla luodinreikä selän alaosassa. Veritahra puserossa olevan pienen reiän ympärillä laajeni nopeasti. Toisella puolella huonetta, keskellä oviaukkoa, makasi kuolleena japanilainen vartiosotilas keskiruumis konepistoolin luotien repimänä.

Kitts polvistui Hearnin viereen.
— Kapteeni . . .

— Mene tuonne ovelle, Hearn sanoi katkonaisesti. Hän takertui Haliin ja vääntäytyi pystyyn. — Ota minun konepistoolini myös. Tämä paikka kuhisee kohta vartijoita. Sinun on pidäteltävä niitä sen aikaa, että löydän katkaisijan, jolla miinakenttä räjäytetään.

— Tarvitset apua, kapteeni, Hal sanoi. — Luoti on tullut ulos vatsasta; menetät paljon verta.

— Älä siitä huolehdi, tokaisi Hearn. — Tee kuten sanoin. Ota molemmat konepistoolit ja pidä huoli, ettei kukaan pääse sisään tuosta ovesta.

— Käskystä.

Hal juoksi ovelle konepistooli kummassakin kädessä. Hän kuuli juoksevia askeleita käytävästä oven takaa, mutta ketään ei näkynyt. Katsoessaan taakseen hän näki Hearnin hoippuvan kytkintaulujen luona.

Joka askeleella kapteenin ruumiista pulpahti verta lattialle.

Tunnelissa sukellusvenelaiturin yläpuolella Stoner ja Danny saivat luukkua peittävän verkon leikatuksi irti kolmelta sivulta ja taivuttivat sen sisälle tunneliin.

— Tämä luukku on niin korkealla, ettei vartijan pitäisi huomata verkon puuttumista, Stoner kuiskasi. — Pudottaudumme alas, kun hän on toisessa päässä laituria. Näetkö tuon varastoalueen tuolla? Stoner osoitti siihen suuntaan, missä laiturilla kohosi laatikkopinoja ja kyljellään seisovia teräslevynippuja. Danny nyökkäsi.

— Joo.

— Minä menen edellä ja piiloudun sinne. Sinä tulet perässä sitten kun vartija on seuraavalla kierroksella.

— Mitäs me sitten tehdään? Danny uteli.

— Katsomme, onko siellä yhtään kuparilankaa. Jos on, niin etsimme pistorasian ja järjestämme niin, että nuo sukellusveneet posahtavat samalla, kun miinakenttäkin. Onko selvä?

— Selvä kuin mikä, vastasi Danny.

Stoner odotti, kunnes vartija oli ennättänyt laiturin kaukaisimpaan päähän. Silloin hän luisui alas luukusta ja pudottautui miltei äänettömästi lattialle. Hän eteni nopeasti seinänviertä pitkin pumppujen, letkujen ja muiden laitteiden lomitse varastona käytetylle alueelle. Hän katosi näkyvistä isojen laatikoiden taakse.

Hän oli katsonut kelloa vartijan kulkua seuratessaan ja tiesi, että hänellä oli kaksi minuuttia aikaa ennen kuin hänen pitäisi olla varmistamassa Dannyn tulo. Niinpä Stoner alkoi haeskella kuparijohtoa ja muuta, mistä voisi olla hyötyä. Hän löysi johdon melkein heti; se oli hyvin yleinen tarveaine sukellusveneiden sähköjärjestelmässä, ja sitä oli monta rullaa nojallaan seinää vasten.

Kun ne kaksi minuuttia olivat menneet, Stoner otti konepistoolinsa olalta ja siirtyi laatikkokasan laitaan. Hän kyyristyi siihen ja tarkkaili kahta hahmoa: vartijaa, joka taas oli lähestymässä laiturin toista päätä, ja Dannya, joka juuri luisui alas luukusta ja pudottautui laiturille. Stonerin katse siirtyili miehestä toiseen molempien lähestyessä omaa päämääräänsä: vartijan käännöskohtaa ja Danny Deen laatikkokasaa.

Danny ehätti piiloon hyvissä ajoin. Stoner tarttui häntä käsipuolesta ja veti kauemmas laatikkopinojen väliin.

— Jää tähän, Stoner kuiskasi. — Pidä silmällä vartijaa ja anna minulle merkki, kun hän on noin puolessavälissä laituria.

Danny kyykistyi Stonerin näyttämään paikkaan, ja Stoner palasi kuparijohtokieppien luo. Hän valitsi täysinäisen ja alkoi kierittää sitä permantoa pitkin eteenpäin niin, että johtoa purkautui kerältä. Aina muutaman sekunnin päästä hän vilkaisi Dannyyn, ja viimein, hänen purettuaan kymmenisen metriä johtoa kiepiltä, Danny heilautti kättään merkiksi, että vartija lähestyi. Stoner jätti kiepin siihen, missä se oli, ja hiipi Dannyn luo.

— Se tulee, Danny kuiskasi. Stoner nyökkäsi sanomatta mitään. Yhdessä he katselivat ääneti, kun vartija marssi pitkin laiturin reunaa ja ohitti ilmanvaihtoluukun huomaamatta, että sen verkko oli leikattu irti.

Stoner odotti, kunnes vartija oli taas puolivälissä laituria matkalla perälle päin. Silloin hän nyhjäisi Dannya. — Pidä silmällä sitä taas, hän kuiskasi ja riensi takaisin kuparijohtokiepin luo.

Tällä kertaa hän sai kieritetyksi sen laatikkopinojen luo saakka. Hänellä oli noin kaksikymmentä metriä irtonaista johtoa, kun Danny antoi merkin jälleen. Hän hiipi Dannyn luo, ja kun vartija oli päässyt kuulomatkan taakse, hän vei Dannyn johtokiepin luo.

— Aion vetää tämän johdon laiturin poikki ja kytkeä sen kaikkiin kolmeen sukellusveneeseen, hän sanoi. — Pysy sinä täällä ja pidä vartijaa silmällä. En usko, että hän huomaa minua, mutta jos huomaa, niin sinun on nitistettävä hänet ennen kuin hän ehtii nitistää minut. Tajusitko?

— Joo. Mitäs sitten, kun olet vetänyt johdon veneisiin?

— Etsin jostakin pistokkeen ja yhdistän johdon siihen. Kun Hearn ja Kitts pamauttavat generaattorihuoneen hajalle, siitä pitäisi tulla oikosulku koko sähköjärjestelmään. Jos niin käy, myös sukellusveneiden voimalaitokset lentävät ilmaan.

— Okei, sanoi Danny nyökäten. — Mitäs me sitten, kun olet sen tehnyt?

— Minä tulen takaisin tänne. Jos joudumme tappelemaan, niin tapellaan täältä laatikkokasojen takaa, niistä on ainakin vähän suojaa. Hän läimäytti Dannya olalle. — Alahan taas kytätä vartijaa, poika.

Stoner teki irtonaisen johdon päähän silmukan ja sujautti sen hartioittensa ympäri. Hän tuli esiin laatikoitten takaa ja ryömi laiturin poikki. Sitten hän laskeutui laituritikkaita pitkin ensimmäisen sukellusveneen kannelle ja alkoi hivuttautua kohti keulaa. Ohittaessaan avoimen kansiluukun hän kuuli japaninkielistä puhetta alhaalta veneen uumenista. Hän eteni varovasti. Päästyään keulaan hän löysi pian veneen virranottokytkimen ja yhdisti taitavasti kuparijohdon siihen.

Siirtyen keulakannen laitaan Stoner astui kaiteen yli, harppasi kapean raon poikki ja oli toisen veneen kannella. Kiskoen johtoa perässään hän yhdisti sen myös tämän vedenalaisen virranottokytkimeen. Vähän väliä hän kyyristyi ja seurasi vartijan kulkua. Aina, kun tämä oli kaukana laiturin toisessa päässä, Stoner jatkoi työtään.

Toisesta veneestä hän siirtyi kolmanteen. Hän teki sen virtapiirille saman tempun ja heitti sitten johdon loppupään toisella puolella olevalle laiturille. Astuen kaiteen yli hän hinautui laiturille ja makasi siinä kotvan hyvin matalana, hyvin hiljaa.

Varmistuttuaan, että oli vartijan näkymättömissä hän ryömi seinän viereen vetäen johdonpään mukanaan. Hän alkoi hämärässä etsiskellä pistorasiaa. Seinässä oli useitakin metallisia rasioita, mutta ne olivat joko polttoaineputkien hanoja tai sähkövinssien katkaisijoita. Pistorasiaa ei ollut missään.

Stoner kirosi hiljaa ja nojautui seinään miettien ankarasti. Jos tällä puolella ei ollut lainkaan pistorasiaa, hänen olisi kierrettävä takaisin sille puolelle, missä Danny oli ja etsittävä sieltä. Se veisi liikaa aikaa. Hearn ja Kitts saattaisivat tehdä tekonsa ennen kuin hän olisi valmis . . .

Pohtiessaan Stoner liikautti tois-

ta jalkaansa ja tunsi sen osuvan johonkin. Hän katsoi alas ja näki hämärässä kaapeliputken, joka tuli seinästä lattianrajassa ja jatkui permannossa olevaan roiloon upotettuna laiturin reunaan, missä se päättyi lattiapistorasiaan.

Totta kai, ajatteli Stoner, *lattiarasiat*. Se helpotti sukellusveneiden akkujen latausta. Ne nostettiin vain kannelle ja kytkettiin rasiaan. Stoner laskeutui toisen polvensa varaan ja alkoi ruuvata auki pistorasian suojusta.

Hänen selkänsä takana asteli luonnon muovailemasta holvikäytävästä laiturille kolme meriupseeria matkalla kohti veneitään. He näkivät heti Stonerin ja pysähtyivät ällistyneinä. Sitten he vetivät samanaikaisesti esiin pistoolinsa ja alkoivat äänettömin askelin lähestyä häntä.

Danny Dee astui esiin laatikkopinon takaa ja antoi konepistoolin laulaa. Luotisuihku iski upseereihin ja paiskasi heidät selkä edellä päin kallioseinää. Heidän valkoisiin univormuihinsa ilmestyi suuria punaisia läiskiä.

Stoner kiepsahti ympäri ja sieppasi konepistoolinsa suunnaten sen kääntyessään. Hän näki kolmen meriupseerin vaipuvan surkeaksi kasaksi seinänvierustalle. Sitten hänen katseensa kääntyi Dannyyn, joka valmistautui ottamaan vastaan ryntäävän vartijan, jonka he siihen saakka olivat onnistuneet välttämään.

Danny odotti, kunnes vartija oli sopivalla etäisyydellä. Sitten hän tyynesti suuntasi luotisuihkun miehen keskivartaloon miltei sahaten tämän kahtia.

— Onko niitä lisää? huusi Stoner, kun laukausten kaiku lakkasi.

Danny vilkaisi holvikaaren takana avautuvaa tunnelikäytävää. Ainakin tusinan verran sotilaita rynnisti sieltä kohti laituria pistimin varustetut kiväärit tanassa.

— Ei ole! hän huusi takaisin. — Jatka vain, yhdistä se kirottu johto!

Hän näki Stonerin panevan aseensa permannolle ja jatkavan työtään pistorasian kimpussa. Ennen kuin Danny ehti kääntyä kohti tunnelista tulevia sotilaita, hänen huomionsa kiintyi toisaalle. Useita japanilaisia merimiehiä oli noussut lähimmän sukellusveneen uumenista kannelle ja seisoi siinä typertyneen näköisinä. Danny astahti laiturin reunaan ja lakaisi heidät kumoon luotisuihkulla. Hän kuuli takaa juoksuaskelia sotilaiden syöksyessä laiturille. Vilkaistessaan Stoneriin hän näki tämän tapailevan taas asettaan.

— Yhdistä se johto! hän karjaisi. — Minä pystyn kyllä hoitelemaan tämän homman!

Danny heilautti itsensä lähimmän sukellusveneen kannelle. Hän suojautui luukun taakse ja tulitti miehiä, jotka työntyivät esiin kannen alta. Neljä niistä kaatui, mutta muut vastasivat tuleen ja hyökkäsivät rämäpäisesti. Danny peräytyi tornin ympäri laskettaen lyhyitä sarjoja konepistoolista. Tornin taakse päästyään hän astui laidalle ja loikkasi seuraavan veneen kannelle. Kahdeksan japsimatruusia seurasi häntä. Heidän takaansa Danny erotti lisää sotilaita, ainakin tusinan verran, jotka ryntäsivät tunnelista laiturille.

Hän juoksi veneen perään ja tulitti kahdeksaa lähintä vihollista. Hän kaatoi niistä kolme ja ehti häsin tuskin painautua suojaan, kun luotisade rapisutti kantta hänen vieressään. Hän juoksi keskilaivaan ja loikkasi tornin suojassa seuraavan veneen kannelle.

Japsisotilaita lähestyi nyt häntä joka taholta. Hän ryntäsi ensin veneen keulaan ampuen summanmutikassa, juoksi sitten perään ja lymyili luukkujen suojassa yrittäen epätoivoisesti säästyä osumilta niin kauan, että Stoner saisi johtonsa yhdistetyksi.

Danny kiipesi sukellusveneen torniin ja näki useiden japsien lähestyvän Stoneria, joka työskenteli pistorasian kimpussa selin heihin.

Danny ajatteli ensin huutaa varoituksen Stonerille, mutta muutti mielensä. Jos Stonerin huomio kääntyisi muualle, se viivästyttäisi taas vähän johdon kytkemistä — kenties ratkaisevan hetken. Sen sijaan Danny loikkasi tornista kannelle ja yritti itse pysäyttää sotilaat. Hän juoksi pitkin kantta paahtaen taukoamatta aseellaan, kunnes lipas tyhjeni. Juostessaan hän irroitti tyhjän lippaan ja tavoitteli uutta vyöltään. Sillä hetkellä hänen jalkansa luiskahti verilammikossa ja hän kaatui vasten reelinkiä pudottaen aseensa veteen.

Kotvan ajan Danny Dee tuijotti hämmästyneen epäuskoisesti laajenevaa rengasta vedessä sillä kohtaa, mihin konepistooli oli uponnut. Mikä kirotun typerä munaus, hän ajatteli. Ja silloin japanilainen sotilas tuli hänen takaansa ja iski pistimen syvälle hänen lapojensa väliin.

Danny tarttui reelinkiin kaksin käsin ja huusi. Laiturilla Stoner joka juuri oli saanut työnsä valmiiksi, kuuli sen ja kääntyi katsomaan. Hänen kasvonsa valahtivat kalpeiksi, kun hän näki japsin kiskaisevan pistimen ulos Dannyn ruumiista ja väistyvän, kun se kierähti kannelle. Sitten sotilas kumartui ja iski pistimen Dannyn rintaan. Useita muita tuli myös sohimaan pistimineen jo hengetöntä miestä.

Stoner sieppasi konepistoolinsa.

Generaattorihuoneessa Kitts polvistui ovensuuhun ja kuunteli juoksuaskeleita, jotka lähestyivät lähestymistään. Hän näki kulmauksen, missä käytävä teki mutkan ja odotti jännittyneenä ensimmäisen japsin ilmestyvän sen takaa ja ryntäävän häntä päin.

Kittsin takana ensimmäisen ja toisen kaappirivin välissä haavoittunut Hearn hoippui käytävää pitkin, kääntyi ja siirtyi seuraavaan käytävään etsien pääkytkintaulua. Hän kompuroi eteenpäin painaen kaksin käsin vatsaansa pitääkseen pullistuvat sisälmykset sisällään. Veri tihkui ja norui pitkin housunlahkeita ja hän tiesi sen runsaudesta, että hänellä oli vain minuutteja jäljellä elinaikaa.

Minun — on löydettävä — se, takoi hänen aivoissaan hellittämättä. *Tämä — ei — saa — valua tyhjiin —*

Hearn horjahteli kuin humalainen päästessään käytävän päähän ja kääntyessään seuraavaan.

Pääkytkintaulu, hän mietti kuumeisesti, missä se voi olla? Missä pirussa se voi olla?

Ovelta kuului jatkuvaa ammuskelua. Halilla täytyy olla onni mukanaan voidakseen pidätellä niitä edes minuutin vielä, Hearn ajatteli.

Hän tuli viimeisen käytävän päähän löytämättä mitään, mikä olisi edes muistuttanut kytkintaulua. Hän nojautui uupuneena seinään verta vuotavana, tuskien repimänä, kuolevana; kyyneleet nousivat hänen silmiinsä ja juoksivat poskia alas. Herran tähden, hän ajatteli, tämä kaikki ei saa mennä hukkaan. Emme saa kuolla tänne turhan takia . . .

Hän ponnistautui irti seinästä ja hoippui pitkin poikkikäytävää. Sen puolivälissä hän näki lattiaan upotetun jakokeskuksen.

Se oli pääjakokeskus; vajaan metrin levyinen ja noin kaksi metriä pitkä ja upotettu noin kuutisenkymmentä senttiä lattiatason alapuolelle. Tuhannet eriväriset johdot kiemurtelivat eri suuntiin siitä kuljettaen sähkövirtaa kaikkiin kytkintauluihin ja niistä kaapeleita pitkin joka taholle; luolan valaistukseen, puhelinverkkoon, sukellusveneiden huoltolaitteisiin ja — eritoten — sähköistettyyn miinakenttään.

Hearn nojasi kaiteeseen, joka ympäröi jakokeskusta. Ei enää edes puolielävänä, mutta silti periksi antamatta hän tuijotti sumein silmin johtorykelmää. Hänen aivonsta turtuivat, hänen katseensa vuoroin terävöityi, vuoroin sumeni, kun hän epätoivoisesti yritti tajuta siinä olemisensa tarkoitusta. Hän alkoi vajota lattiaa kohti. Sitten hän kuuli Halin konepistoolin sarjan taas räsähtävän ovella ja se ääni palautti hänet takaisin kuoleman kynnykseltä.

Jos hän saisi revityksi kyllin monia johtoja, hän ajatteli, tai kastelluksi ne verellään, siitä täytyisi seurata oikosulku pääkytkintaulussa, missä se sitten olikaan. Jos hän vain jaksaisi . . .

Hän kallistui kaiteen yli ja sai vaivoin vedetyksi toisen jalkansa kaiteelle.

Stoner seisoi sukellusvenelaiturilla puristaen konepistoolia käsissään. Hänen kasvonsa olivat kuin vääristynyt vihan naamio hänen tähdätessään sotilaita, jotka sohivat Danny Deen ruumista pistimineen. Hän painoi liipasinta ja lähetti luotisuihkun, joka repi heidän päitään ja rintojaan ja paiskasi heidät rajusti taaksepäin Dannyn luota. Ampuessaan hän liikkui pitkin laituria kohtaan, josta pääsisi hyppäämään kannelle katsoakseen, oliko jotain tehtävissä Dannyn hyväksi. Päästyään Dannyn kohdalle hän katsoi alas eikä hypännytkään. Yksi silmäys Dannyn hirveästi raadeltuun ruumiiseen riitti vakuuttamaan hänelle, että Danny oli kaiken avun tavoittamattomissa. Ei ollut muuta tehtävissä kuin kostaa Dannyn puolesta niin armottomasti kuin suinkin.

Japseja oli pystyssä kymmenkunta. Useimmat heistä olivat keskimmäisen sukellusveneen kannella ja ryntäsivät kohti kolmatta venettä, jonka yläpuolella Stoner odotti. Yrittämättäkään suojautua hän alkoi tulittaa niitä; lyhyitä sarjoja kaikkiin kohteisiin, jotka liikkumalla vetivät hänen huomionsa puoleensa. Hän tappoi kolme sotilasta siihen, missä nämä seisoivat, ja siirtyi sitten laituria pitkin veneen perää kohti. Jatkuvasti sarjoja lasketellen hän surmasi kaksi, jotka vastasivat hänen tuleensa. Luodit repivät laiturin lankkuja lennättäen sälöjä joka suuntaan ja kimmahdellen luolan seinämistä ilkeästi viheltäen.

Kolmannen veneen kannen alta ryntäsi esiin ryhmä merisotilaita karbiineineen. Mekaanisesti he polvistuivat riviin ja avasivat tulen häntä kohti. Stoner painoi konepistoolin piippua alemmaksi ja ampui lonkalta kellistäen koko rivin. Merisotilaat keikahtelivat kannelle vääristyneisiin asentoihin.

Stoner jatkoi ampumista, kunnes häneltä tyhjeni lipas. Tyynen hillitysti hän oli piittaamatta huonosti tähdätystä tulituksesta, joka kohdistui häneen, pudotti tyhjän lippaan ja ryhtyi vaihtamaan täyttä tilalle. Hän veti ensimmäisen patruunan piippuun ja alkoi taas ampua sukellusveneen kannella olevia sotilaita. Useimmat näistä olivat nyt suojautuneet tornin tai kansirakennelmien taakse ja vastasivat sieltä tuleen. Ja ensi kerran he vaivautuivat jopa tähtäämään.

Stoner oli lasketellut lähes puolet uudesta lippaastaan, kun yksi japseista osui häneen. Kiväärin luoti iskeytyi hänen oikeaan reiteensä, kilpistyi reisiluusta ja tuli sivusta ulos. Iskun voima paiskasi Stonerin taaksepäin laiturin poikki aina kallioseinään saakka. Konepistooli singahti hänen käsistään ja putosi kolmannen sukellusveneen kannelle.

Hän liukui seinää pitkin alas ja kaatui raskaasti toiselle kyljelleen.

— Äpärät . . ., mutisi hän tuntien vihlovan kivun reidessään. Hän kierähti selälleen ja veti revolverin kotelosta. Pidellen sitä kaksin käsin hän alkoi ampua yksittäislaukauksia kohti kannella olevia japseja piittaamatta vertavuotavasta jalastaan.

Nähdessään että heidän vastustajallaan oli enää vain pistooli japanilaiset alkoivat lähestyä häntä kantta pitkin.

Stoner tyhjensi pistoolinsa heihin, ja kun ensimmäinen mies alkoi kivuta laituritikkaita ylös, hän paiskasi raskaan aseen tämän naamaan. Japsi ja pari muuta hänen takanaan romahtivat raskaasti takaisin kannelle.

Kohottautuen toisen kätensä varaan puolustuskyvytön kommandokersantti kääntyi katsomaan vielä kerran Danny Deen ruumista, kun japanilaiset uudelleen lähestyivät tikkaita.

Generaattorihuoneen ovella Hal Kitts näki uuden japsivartijoiden ryhmän syöksyvän kulman takaa ja tulevan kohti. Hän nielaisi tyhjää ja vilkaisi olkansa yli sinne, missä oli viimeksi nähnyt kapteeni Hearnin.

Pian nyt, kapteeni, hänen aivonsa takoivat epätoivoisesti, pian nyt . . .

Hän vilkaisi panosvarastoaan vieressään lattialla. Vain yksi täysi lipas jäljellä. Käytävässä oven toisella puolella oli ainakin kolmekymmentä kuollutta japsia. Ja kolmekymmentä uutta lähestyi hurjassa rynnäkössä itsemurhavaloja kiljuen.

No niin, tätä se sitten on, hän ajatteli alistuvasti asettaessaan viimeisen lippaan paikalleen. Tämä vielä ja sitten loppu . . .

Hal tuki vasemman kätensä polvea vasten ja valmistautui tyhjentämään viimeisen lippaan. Hän aprikoi, kuinka monta hyökkääjistä pääsisi oven sisäpuolelle häntä tappamaan.

Hearn kuuli Kittsin viimeisen tulituksen alun, mutta ei elänyt niin kauan, että olisi kuullut loppua.

Hän oli tuskin saanut jalkansa kaiteelle, kun kaikki sumeni hänen silmissään. Hänen ruumiinsa kierähti kaiteen yli ja putosi keskelle sähköjohtojen ja kytkimien sekamelskaa. Veri kasteli kaiken ja aiheutti oikosulun koko systeemissä. Jakokeskus kipinöi räsähteli kuin pienoiskokoinen sähköinen myrsky.

Juuri ennen kuin Hearn heitti henkensä hän kuuli jylisevän räjähdyksen luolan ulkopuolelta ja tunsi maan järisevän tärinän siihen, missä makasi.

Ranta, hän ajatteli. *Minä pamautin sen ilmaan.*

Hän kuoli hymy huulillaan.

Stoner, joka virui avuttomana laiturilla, kuuli myös jylinän, jonka rannan miinakentän räjähtäminen sai aikaan. Samassa silmänräpäyksessä hänen silmänsä laajenivat hämmästyksestä, kun tuhoutuva sähköjärjestelmä syötti korkeajännitteistä virtaa hänen kytkemäänsä kuparijohtoon. Se muutti kelluvat sukellusveneet tappaviksi johtimiksi ja teloitti sähköllä jokaisen veneissä olijan.

Sukellusveneiden kansilla olevat miehet vääristyivät luonnottomiin asentoihin; sähkökipinät sinkoilivat räiskyen, ja kansilla ollut kosteus haihtui höyrynä ilmaan sähkön aiheuttamasta lämmöstä. Kun generaattorit olivat tyhjentyneet, kipinät lakkasivat sinkoilemasta, höyryhattarat haihtuivat ja kuolleet sotilaat kaatuivat hervottomasti niille jalansijoille, missä olivat kuolleet seisoalleen.

Sitten hiljaisuus valtasi koko luolan. Stoner katsahti vielä kerran Danny Deen ruumiiseen ja ponnistautui sitten vaivalloisesti istumaan selkä seinää vasten. Hän ryhtyi tutkimaan haavaansa. Se ei ole kovin paha, hän ajatteli, pelkkä lihasjuttu vain. Luu lienee ehjä, korkeintaan säröllä. Reikä reiden etupuolella oli pieni ja siisti, ulostuloaukko sivussa oli rosoisempi ja ruma, mutta helposti paikattava silti. Hän irroitti vyönsä ja rupesi kiristämään sitä reiden yläosan ympärille, kun hän äkkiä kuuli askeleita. Hänen katseensa etsi kiihkeästi jonkinlaista asetta.

Hän ei nähnyt mitään; ei konepistoolia, ei kivääriä eikä pistoolia, ei edes putkenpätkää käden ulottuvilla.

Askeleet lähestyivät. Stoner istui kohtaloonsa alistuen paikallaan. Eipä olisi aavistanut, hän tuumi. Ei mitään, millä puolustautua; ei mitään, minne piiloutua.

Hän kaivoi rutistuneen savukkeen taskustaan ja sytytti sen. Kuunnellessaan lähestyviä askeleita hän karkotti mielestään kuoleman, jota uskoi niiden tarkoittavan. Imien kiivaasti savukettaan hän ummisti silmänsä ja ajatteli Morgania.

Askeleet kopisivat puisella laiturilla, mutta Stoner ei avannut silmiään. Morgan olisi viimeinen, minkä hänen aivonsa tallettaisivat; hän ei edes vilkaisisi sen miehen kasvoihin, joka tappaisi hänet.

Vasta, kun askeleet pysähtyivät, ha hän kuuli niihin liittyvän äänen, Stoner avasi silmänsä ja häki Hal Kittsin.

— Sinähän vuodat verta, kessu.

Stoner tuijotti häneen kotvan, sitten hänen huulilleen kohosi hymyntapainen.

— Niin, hän sanoi. — Taidanpa vuotaa. Vähäsen.

— Katsotaan, saako sen pysähtymään, Hal virkkoi. Hän polvistui ja kiristi paikoilleen vyön, jota Stoner oli ruvennut asettelemaan.

Vähän myöhemmin, Kittsin kantaessa konepistoolia toisessa kädessä ja tukiessa toisella nilkuttavaa Stoneria, miehet lähtivät kulkemaan laiturin poikki ja sitten käytävää, joka johti luolan suulle.

— Generaattorihuone on tuolla, Kitts sanoi, kun he ohittivat pienen sivukäytävän. — Minä pidättelin ovella japseja, kun kapteeni etsi kytkintaulua. Minulta olivat panokset juuri loppumassa, ja japsiporukka valmistautui käymään uudestaan päälle, kun ne kuulivat kuinka rannan miinakenttä posahti. Sen tapahduttua ne unohtivat minut kokonaan ja lähtivät juoksemaan vallan pirunmoista vauhtia luolan suulle.

— Olettivat kai, että rantaan oli hyökätty, tuumi Stoner. Hänen toinen käsivartensa oli nuoren sotamiehen harteilla. — Näitkö ketään muita meikäläisiä?

— Joo, kun sitten rupesin etsimään ulospääsytietä, törmäsin yhteen majoitussaliin, jota sukellusveneiden miehistöt käyttivät. Holliday on siellä.

— Kuolleenako?

— Niin, sanoi Kitts vaisusti. — Mutta piru vie, hän oli tappanut niitä varmaankin sata ennen kuin ne saivat hänet. Koko lattia oli ruumiita täynnä.

Stoner hymyili puolittain. — Sillä revolverisankarilla oli varmaan uljas lähtö, luulisin. Näitkö ketään muuta?

— En, Kitts sanoi. — Vain Hollidayn.

— Ruvetaan etsimään heti, kun saari rauhoittuu, Stoner virkkoi päättäväisesti. — Haluan, että joka ainoa löydetään. Kuolleina tai elävinä, mutta me lähdemme täältä yhdessä niin kuin tulimmekin.

He saapuivat luolan suulle ja kävelivät teräsrakenteiselle rampille, joka johti rannalle. Heidän edessään avautui räjäytetty ranta: niin valkea ja sileä ennen, mutta nyt mustaksi kärventynyt ja täynnä räjähdyskuoppia.

— Jeesus, sanoi Hal. — Olipa niillä kova panostus siinä.

Stoner nyökkäsi. Tuhannen miestä olisi kuollut siihen, hän ajatteli. Hän hellitti otteensa Kittsistä ja nojautui rampin kaiteeseen.

— Katso, hän sanoi ja osoitti merelle.

Pienen niemekkeen takaa, kiitäen tasaisena rivistönä, lähestyi maihinnousun ensimmäinen aalto. Maihinnousuveneet näyttivät liukuvan kevyesti veden pinnassa nostattaen keulojensa ympärille valkoisen kuohun.

Runnellulla rannalla asettelivat japanilaiset sotilasryhmät konekivääreitä ja kranaatinheittimiä asemiin. Heidän ollessaan saamaisillaan työnsä valmiiksi muuan korkea-arvoinen upseeri tarkasteli kiikarilla lähestyviä maihinnousuveneitä. Sitten hän laski kiikarin ja lähti kävelemään pitkin rantaa pysähtyen puhuttelemaan sotilaitaan.

— Laskekaa aseet, hän käski japaniksi. — Emme ryhdy vastarintaan. Jättäkää aseenne maahan ja asettukaa riveihin jonkin matkan päähän niistä.

Rampilla Kitts kohotti konepistoolinsa tulittaakseen japseja selustasta. Stoner esti sen.

— Ne eivät aio taistella. Tanjun valloitus on suoritettu loppuun.

Stoner ja Kitts katselivat, kun ensimmäinen aalto tavoitti rannan, ja kenraali Case astui maihin ottamaan vastaan saaren komentajan ja hänen joukkojensa antautumisen.

Stoner ajatteli punapäistä sairaanhoitajatarta, joka odotti häntä . . . □

Vauhti kumi

"Kaikki ovat kiittäneet paitsi ne, jotka ovat pyörtyneet."

Luonnonmallinen
Luonnonvärinen
Ohut kuin iho itse.
Tullilaboratorion testaama.
Täyttää Lääkintöhallituksen
hyväksymät laatuvaatimukset.

Playboy kondomi
– vauhtikumi

indal oy

PAETKAA-AAVETIIKERI ON IRTI!

Se vaani saalistaan liikkumattomana kalliokielekkeen päällä. Se ei ollut mikä tahansa Amerikan vuorten kissaeläin vaan täysikasvuinen Bengalin kuningastiikeri. Vuorilla se oppi metsästämään. Mutta raukkamaiset miehet tekivät siitä julman ihmistappajan... henkipaton!

Intiaanit osoittivat kauhuissaan ilmaan. Siellä, korkealla heidän päittensä yläpuolella leijui jättiläiskokoinen kuningastiikeri, joka täytti koko taivaanrannan kauhistuttavalla olemuksellaan. Kirkuen urheat metsästäjät syöksyivät pakoon. Esi-isien henget olivat ottaneet taivaallisen tiikerin hahmon!

●●● TIIKERI kohotti varovaisesti jykevää päätään ja silmäili harjanteen yli peuroja, jotka väijyvää vaaraa aavistamatta rouskuttelivat rehevää ruohoa laakson läpi virtaavan joen rantamilla. Myöhäisen iltapäivän aurinko paistoi vielä Uuden Meksikon San Juanin vuorten rosoisen muurin takaa; laskeva tulikehrä venytti jo varjoja ja peurat liikkuivat hitaasti yli laitumen pitkien varjojen värähdellessä niitten liikkeitten mukana.

Bengalin tiikeri Rajah Khan tiesi entuudestaan yllätettyjen peurojen nopeuden ja kokemuksesta viisastuneena se ymmärsi että pakeneva peura pyrähtäisi helposti takaa-ajajaltaan karkuun. Mutta viisaalla jättiläiskissalla oli muita keinoja. Rajah Khan päätti asettua väijytykseen.

Hitaasti tiikeri peräntyi harjanteen suojaan. Äänettömästi se lähti liikkeelle. Se liukui sulavan ketterästi kohti laakson suuta. Solan päässä se hypähti kallion kielekkeelle. Se ei vielä ollut varsinaisessa tavoitteessaan. Tiikeri pyrki toiselle korkeammalla sijaitsevalle litteälle ja tasaiselle kielekkeelle, mutta edessä oli kuusi metriä korkea pystysuora vuorenseinämä. Sinne ylös se pyrki, sieltä olisi hyvä väijyä saalista.

Tiikeri olisi voinut valita helpomman tien kielekkeelle. Se olisi voinut kiertää jyrkän seinän, mutta silloin laskeva aurinko heittäisi

Jason Vickersin laukaus osui tiikerin takakoipeen. Karjahtaen se teki juuri päin vastoin kuin oli odotettua: se syöksyi suoraan kohti pelon jähmettämää metsästäjää.

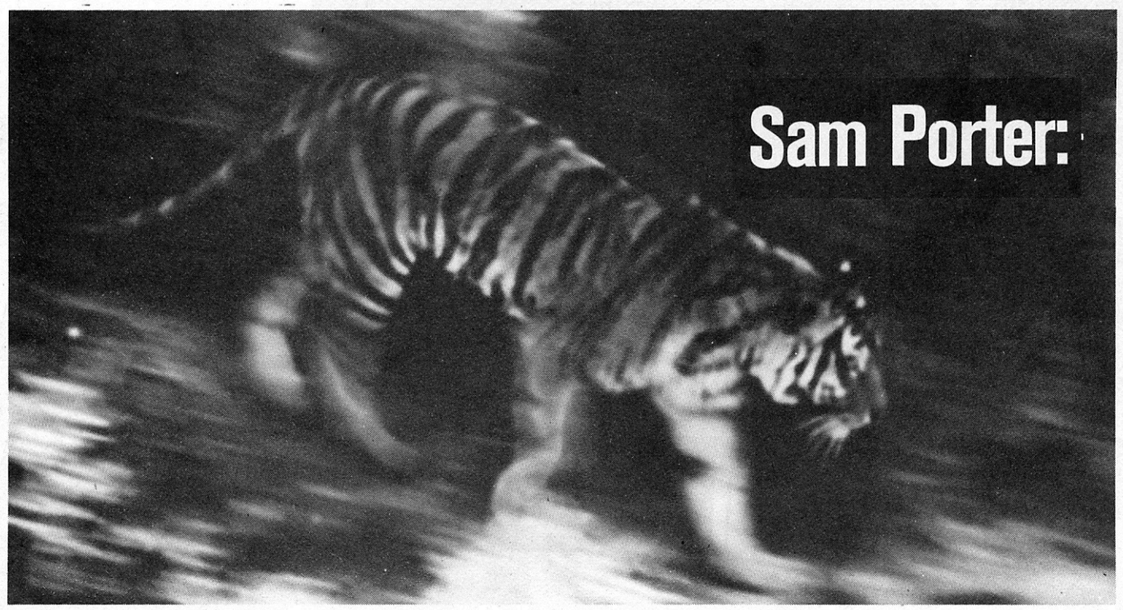

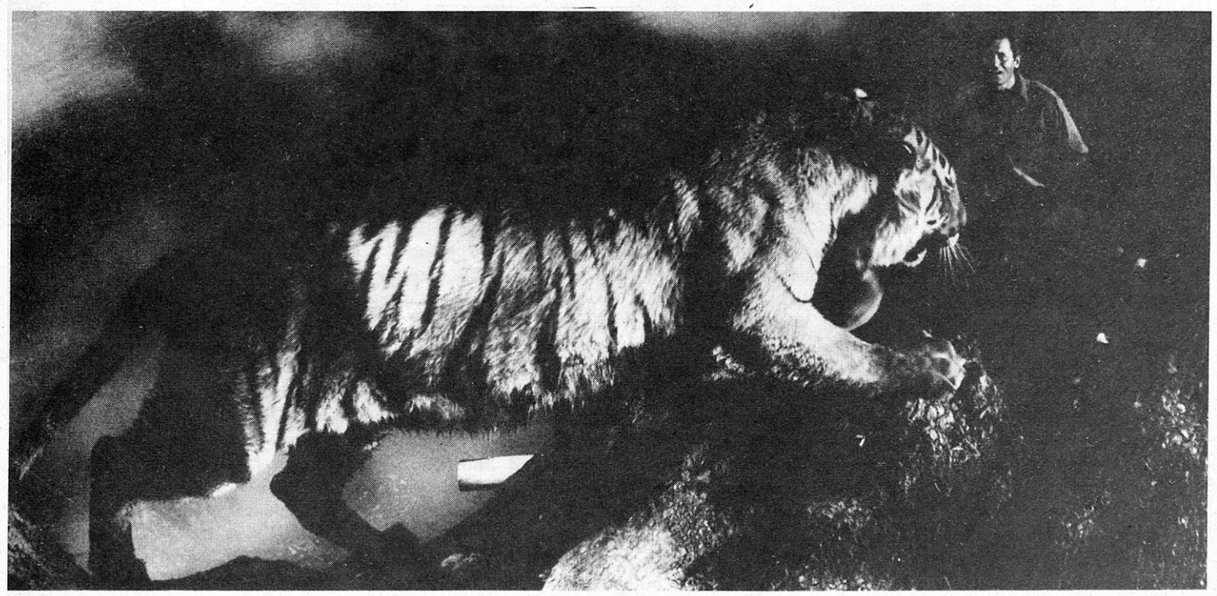

Rajah Khan ponnisti ja syöksyi ilman halki. Seitsemän metrin päästä se hyppäsi ja putosi suoraan Jasonin selkään. Mies kaatui. Jos hän olisi ollut nelijalkainen eläin, hänen selkärankansa olisi katkennut...

sen varjon joelle saakka, ja se riittäisi aroille peuroille. Pitkään iso kissa ei empinyt. Se veti takakäpälänsä koskettamaan etukäpäliä, kyyristyi ja arvioi vielä kerran vihreillä silmillään korkeuden. Sitten se äkkiä ponnisti suoraan ylös. Kahdensadan kilon lihasmassa sinkoutui ilmaan hallitussa kaaressa. Äänettömästi iso kissa selviytyi kielekkeen reunan yli laakealle väijytyspaikalleen. Se ikään kuin vajosi ja levittäytyi pöytämäiselle tasanteelle. Se makasi siinä hetken hiljaa, vain sen lihakset värähtelivät hieman. Korvat luimussa Rajah Khan nosti hitaasti päätään ja kurottautui eteenpäin nähdäkseen saaliinsa. Se arvioi välimatkan lähimpään peuraan, mutta ei vielä hätäillyt. Kohta se suorittaisi ratkaisevan loikan.

Jyrkän laakson toisella puolella, vastakkaisella kallion kielekkeellä vaani peuroja muuan Jason Vickers. Metsästyskauden aikana hän toimi sunnuntaimetsästäjien oppaana, kauden loputtua hän elätti itseään salametsästäjänä.

Jason oli pudottaa metsästysaseensa nähdessään äkkiä oudon eläimen rotkon toisella puolella. Jason oli toki nähnyt tiikereitä eläintarhoissa ja sirkuksessa, muttei luonnossa! Tämä eläin oli siis tuo kuuluisa *El espirito tigre* — Aavetiikeri — kuten meksikolaiset ja intiaanit sanoivat. Karjankasvattajilla oli väkevämpiä ilmaisuja. Eräs lievemmistä oli esimerkiksi »se perkeleen peto». Ja eräät olivat luvanneet jopa tuhannen taalaa tapporahaa.

Jason Vickersille tuo tiikeri merkitsi elävää setelinippua ja Jason oli jatkuvasti PA. Vickers olisi tietenkin seutukunnan muitten asukkaitten tapaan voinut viljellä maata tai kasvattaa lampaita, mutta se ei oikein sopinut hänen luonteelleen. Metsästyskauden aikana hän siis toimi metsästysseurueitten oppaana ja usein hänen onnistui myydä kaatamansa eläimen sarvet tai nahka tai koko ruho kaupunkilaisille, jotka lähtivät metsälle torvet soiden ja hienot aseet välkkyen — eivätkä ylipäänsä osuneet muuhun kuin mahdollisesti toverinsa persuksiin. Salametsästys oli Jason Vickersin toinen luonne.

Niinpä kun Jason nyt tarkkaili tiikeriä metsästysluodikkonsa kiikaritähtäimen läpi, näki hän edessään suuremman rahatukun minkä koskaan oli omistanut.

Jason painoi liipaisinta. Luoti osui tiikerin vasenta kylkeä hipoen sen takakäpälään. Kuten kaikki kissaeläimet Rajah Khan pyörähti ympäri ja yritti purra haavaa. Sadasosa sekuntia siitä kun luoti puraisi ilkeästi takaraajaa, kuului paukahdus. Tiikeri kääntyi salamannopeasti ja teki aivan odottamattoman liikkeen — ainakin Jason Vickersin mielestä.

Rajah Khan kävi hyökkäykseen. Suoraan kohti sojottavaa kivääripiippua. Tämä suuri kissa tiesi hyvin että nuo jylisevät ja salamoivat kepit, joita ihmiset metsässä pitivät kädessään saattoivat tappaa pitkänkin matkan takaa, mutta silti se hyökkäsi. Jason Vickers järkyttyi.

Kyllä kuka tahansa istuu olohuoneessaan tv:n ääressä tai elokuvissa ja seuraa kuinka valtava tiikeri tulee suoraan kohti kameraa. Se sävähdyttää ja kiihottaa hermoja, se on jännittävää, mutta jännitykseen ei liity pelon tunnetta. Meistä kuka hyvänsä voi antaa mielikuvituksensa lentää ja kuvitella itsensä viidakossa kahden villin tiikerin kanssa, jonka sitten kaadamme yhdellä tarkalla laukauksella. Mutta todellisuudessa asiat muuttuvat. Harvat meistä osaavat edes kuvitella millä nopeudella tiikeri syöksyy uhrinsa kimppuun. Täysikasvuinen tiikeri saavuttaa lähes kuudenkymmenen kilometrin tuntivauhdin. Kiikaritähtäimellä varustettu kivääri on hyödytön kun tiikeri on lähellä. Se tulee päälle kuin pikajuna. Ja kaiken lisäksi se hyökätessään näyttää menettäneen järkensä. Sillä on vain yksi ajatus latuskaisessa päässään — tappaa. Se tulee suoraan päin paljastetuin torahampain, kynnet valmiina raatelemaan; muristen ja mylvähtäen se valmistautuu viimeiseen syöksyyn. Kohota sitten aseesi ja tähtää sitä vakain käsin silmien väliin!

Jason Vickersin ansioksi on luettava se että hän ampui vielä toisen laukauksen kohti hyökkäävää tiikeriä. Hän ampui lonkalta hätäisen kudin, joka ujelsi ryntäävän pedon yli. Siihen Jason lopetti sen kertaisen tiikerinmetsästyksen. Hän kääntyi ja lähti juoksemaan toivoen pääsevänsä pakenemaan ärsytettyä tiikeriä. Mutta se oli turha toivo.

Rajah Khan ponnisti ja syöksyi ilman halki. Seitsemän metrin päästä se hyppäsi ja putosi suoraan Jasonin selkään. Mies kaatui. Jos hän olisi ollut nelijalkainen eläin, hänen selkärankansa olisi katkennut. Nyt hän menetti vain hetkeksi tajuntansa parinsadan kilon painon moukaroidessa hänet maahan.

Rajah Khanilla oli kaikki kissaeläinten ominaisuudet. Kun se oli saanut miehen maahan se pyörähti itse salamana viereen, painoi toisen painavan eturaajansa saaliinsa niskaan ja kohotti toisen tassunsa murskatakseen maahan naulitun miehen kallon; sen jälkeen olisi vuorossa näytelmän viimeinen osa: puraisu niskaan.

Vasemman etukäpälän kynnet olivat uponneet syvälle Jasonin selkään ja oikea tassu oli ylhäällä valmiina iskemään. Mutta mitään ei tapahtunut. Rajah Khan ei tappanut saalistaan. Jason Vickers makasi maassa selkä veressä. Kuolemanpelossa hän oli tehnyt housuihinsa. Vielä kerran suoli toimi hänen odottaessaan armoniskua. Miksi haavoittunut eläin ei tappanut häntä?

Rjah Khan teki harvoin mitään ennalta arvioitavaa. Nyt sen olisi kaikkien luonnonlakien mukaan pitänyt tappaa tuo metsästäjä. Mutta eipähän vain tappanut. Rajah Khan ei ollut mikään tavallinen tiikeri. Itse asiassa se oli sangen epätavallinen tiikeri. Äkkiä se kyllästyi maassa lojuvaan mieheen. Ehkä sen kuono ei kestänyt haistella löyhkää, joka lähti miehen housuista. Joka tapauksessa irroitti Khan äkkiä otteensa Jasonin selästä, kääntyi ja lähti vaivalloisesti tiehensä; se jätti jälkeensä verivanan ylittäessään viereisen harjanteen ja häipyessään tiehensä.

Rajah Khan ei ollut miehentappaja eikä liioin ihmissyöjätiikeri. Sen sijaan se ihaili ihmisiä ja kunnioittikin heitä — kaikista huonoista kokemuksistaan huolimatta.

Vuotavasta haavastaan huolimatta Rajah Khan lönkytteli luolalleen, jonne oli matkaa 36 kilometriä.

Aurinko oli ajat sitten laskenut ja oli jo pimeää. Rajah Khan ei sinä iltana metsästänyt vaikka se tavallisesti aina oli liikkeellä pimeän tultua. Rajah Khan ei liikkunut tavanmukaisen ketterästi. Se oli menettänyt paljon verta ja se arasteli astua vasemmalla takaraajallaan. Mutta sisukkaasti se kulki eteenpäin kohti tilapäistä kotiluolaansa. Joskus sen haavoittunut käpälä raahasi maata ja kynnet jättivät jälkensä pehmeään maahan. Hitaasti mutta varmasti Rajah Khan eteni. Kilometri toisensa jälkeen se kulki pimeässä. Eläimet väistyivät sen tieltä, mutta tänä yönä Rajah Khan ei metsästänyt.

Lopulta uupunut tiikeri saapui sen kalliomuodostelman luo, jossa sen luola sijaitsi. Luola oli korkealla ja sinne oli vaikea päästä. Vain ketterä kissaeläin tai kotka pääsi vaivatta tasanteelle, josta johti kapea halkeama luolaan. Pitkään Rajah Khan tarkkaili luolan suuaukkoa ja ympäristöä ennen kuin se livahti sisään ja asettui nuolemaan haavaansa.

★★★

Sillä välin oli Jason Vickers ennättänyt Chacoon. Jason ei onnitellut itseään siitä että oli hengissä eikä hän tuntenut kiitollisuutta tiikeriä kohtaan, joka kuitenkin oli säästänyt hänen henkensä. Jason Vickers ei kuulunut niihin ihmisiin, jotka osaavat näyttää kiitollisuutensa. Ei, Jason oli sen sijaan vihainen. Häntä otti päähän se että hänen kivääränsä oli poikki, että hänen hieno metsästyspuseronsa oli repeytynyt, että hän oli paskantanut housuihinsa ja — että hän oli menettänyt tuhat taalaa.

Jason Vickers kävi kylvyssä ja piilotti lemuavat housunsa tunkiolle. Kylvyssä hän edelleenkin oli vihainen; nyt häntä suututti se että joutuisi jakamaan tuon tuhannen taalan palkkion jonkun toisen kanssa sen sijaan että saisi pitää koko summan itse.

Seuraavana aamuna — samaan aikaan kun Rajah Khan makasi kalliokielekkeellä ja antoi auringon lämmittää turkkiaan — lähti Jason Vickers tapaamaan muuatta Clint Torringtonia. Miehet eivät tavallisesti tulleet hyvin toimeen

toistensa kanssa — suoraan sanoen harvat tulivat toimeen Jasonin kanssa — mutta kun rahasta on kiinni voidaan monet vanhat riidat toki unohtaa. Clint omisti lauman hyvinharjoitettuja, rohkeita ja tarkkavainuisia puuman ajamiseen soveltuvia koiria. Hänellä oli myös auto koiralauman kuljettamiseen.

Jason tiesi tarkalleen paikan mistä koirat pääsisivät jäljille. Clint lainasi kumppanilleen kiväärin ikään kuin kaupan vahvistamiseksi. Jason vannoi että kyseessä oli koko Lounais-Amerikan suurin kissa ja vaikka se olikin haavoittunut tarvittiin mahdollisesti kaksi miestä kaatamaan se. Todistaakseen lopullisesti sanansa näytti Jason repaleisen puseronsa ja sen jälkeen selkensä, jossa oli kahdeksan syvää naarmua. Clint hieman ihmetteli miksi kissa ei ollut lopetellut työtään, mutta tyytyi Jasonin selityksiin. Joka tapauksessa, sanoi Clint, hänen kahdeksan puumakoiraansa tekisi selvän tiikeristä kuin tiikeristä. Tavalliselle puumalle riitti viiden koiran lauma.

Auto miehineen ja ulisevine koirineen lähti matkaan. Rajah Khan makasi pahaa aavistamatta kalliollaan ja antoi auringon terveyttää haavansa.

★★★

Rajah Khan syntyi Kalifornian Junglelandissa — suuressa eläintarhassa jossa vuosittain käy miljoonia vieraita. Rajah oli oikeastaan melkoinen harvinaisuus — tiikerit synnyttävät vain hyvin harvoin vankeudessa. Mutta eläintarhan omistaja Gus Tobias oli varannut laajan alueen eläimille, minne turisteilla ei ollut asiaa. Gus oli paitsi omistaja myös koulutukseltaan eläinlääkäri. Hän rakennutti »yksityiselle puolelle» luonnonmukaisen maiseman kallioineen ja luolineen ja sijoitti sinne kiimaisia naarastiikereitä. Sitten hän hankki Intiasta valtavan urostiikerin, 270 kilon painoisen Mogulin, jonka oli määrä toimia herrana ja hidalgona tässä raidallisessa haaremissa. Mogul oli neljä metriä pitkä voimapesä eikä oikeastaan lainkaan sympaattinen: se oli ruma ja korskea ja ovela ja ilkeä. Se oli vaarallinen peto jota ei sopinut loukata. Heti tulonsa jälkeen se osoitti naaraille olevansa herra talossaan; yhdellä etukäpälän iskulla se tainnutti liian uteliaan naaraan puoleksi tunniksi.

Tiikerit liikkuvat ja elävät yleensä yksin. Vain paritteluaikana ne hakeutuvat toistensa seuraan. Tiikereitten parittelu saa Al Fatahin terrorihyökkäyksen vaikuttamaan vanhojen akkojen ompeluseuralta.

Gus Tobias seurasi tiikereitten lemmenleikkiä kiikarilla. Hän näki kuinka Mogul kiihotti itsensä toimintaan. Parittelu on oikeastaan kaksintaistelu jossa uros ja naaras ottavat mittaa toisistaan. Naaras puolustautuu uroksen lähentelyä vastaan ja mikäli naaraan onnistuu ajaa uros tiehensä, ei tätä enää hyväksytä kosijaksi. Mutta mikäli uros vakuuttavasti osoittaa olevansa voimakkaampi, hyväksyy naaras sen partnerikseen ja niin alkaa lyhyt »esileikki», joka pian johtaa varsinaiseen paritteluun.

Mogul oli kuin keskivertoinen meikäläinen mies; esileikkiin se uhrasi korkeintaan parikymmentä sekuntia ja siirtyi sen jälkeen suoraan asiaan: se huitaisi naaraan puolitajuttomaksi ja nousi sen jälkeen päälle. Kaikki naaraat aitauksessa olivat kiimassa ja koska Mogul oli osoittautunut lujatahtoiseksi herraksi, ne kaikki odottivat kiltisti vuoroaan. Eikä Mogul pettänyt yhdenkään naaraan odotuksia: 10—15 kertaa se päivän mittaan astui ne. Mogul oli varsinainen pukki, jos niin voi kykenevästä tiikeriherrasta sanoa.

Kun naaraitten kiima-aika oli ohi, tyyntyi Mogul ja se siirrettiin omaan häkkiinsä alueelle, joka oli varattu erikoisen vaarallisille eläimille. Mogul oli onnistunut sataprosenttisesti.

Kaikki naaraat olivat tiineinä ja synnyttivät kahdesta viiteen pentua. Rajah Khan syntyi ensimmäisenä kolmen poikasen pentueesta. Sen veli kuoli joko syntyessään tai heti sen jälkeen ja emo, vapaana syntynyt Lalla Rukh kantoi sen vallihautaan ja pudotti sinne.

Tiikeripentujen kasvatus alkoi heti. Emolla oli omat komentonsa jotka tarkoittivat esimerkiksi »paikalla» tai »seuraa». Jos pennut eivät totelleet, rankaisi emo niitä pienellä sipaisulla, joka lennätti pikku tiikerit hyvän matkaa. Sitä mukaa kuin pennut varttuivat, jatkui niitten opettaminen.

– Kiitos, minä tässä vain katselen . . .

Petoeläinten — etenkin suurten kissaeläinten — on valmentauduttava huolella aikuista elämäänsä varten. Lalla Rukh oli syntynyt Chittacongissa nykyisessä Bangladeshissa (Bengalissa) ja oli oppinut tulemaan toimeen viidakossa. Lalla Rukh oli emoltaan oppinut hiipimään äänettömästi saaliinsa kimppuun, sille oli opetettu kuinka riistaa väijytään riistapolun varrella, kuinka eläinten juomapaikkoja kannattaa pitää silmällä iltahämärässä, kuinka puuhun kiivetään ja kuinka sieltä hypätään saaliin selkään, kuinka saalis tapetaan nopeasti ja armottomasti ja paljon paljon muuta. Tietenkään Lalla ei kyennyt opettamaan kaikkea täydellisesti tässä keinotekoisessa ympäristössä, mutta se teki parhaansa.

Tobias paloitteli hevosenlihan 7—10 kilon annospaloihin — vauvanruoka-annoksiin — ja heitti lihakimpaleet emoille, jotka syöttivät itse pentunsa. Emot tunsivat jo hänen hajunsa ja suhtautuivat häneen luottavaisesti, mutta eläinlääkäri halusi että myös pennut oppisivat yhdistämään hänet ruokaan ja hyvänolon tunteeseen.

Lihapalojen avulla opetti Lalla Rukh pentunsa saalistamaan. Rajah Khan ei vielä syönyt raakaa lihaa koska se ei vielä ollut pudottanut maitohampaitaan, mutta se tunsi jo lihan ihanan tuoksun ja usein se nuoli luita ja oli tyytyväinen siihenkin vajavaiseen makuelämykseen.

Se oppi nukkumaan oikean viidakkokissan unta; uni oli kevyttä ja nukkuessaan se pystyi erottamaan vaaralliset äänet vaarattomista. Rajah tiesi että ottaessaan toisen loikan saaliin kimppuun sen piti jo olla täydessä vauhdissa. Reaktiokykyään se kokeili hyönteisiin. Se oppi myös tappelemaan. Lalla-emo ei koskaan tullut sen avuksi vaikka sen kimppuun olisi hyökännyt kaksi tai useampi pentu. Emo antoi poikasensa selviytyä yksin.

Kun Rajah ja muut pennut oli kokonaan vieroitettu, sijoitti Tobias ne näyttelyalueelle missä ne saattoivat vapaasti liikkua — vapaasti vallihautojen ja muurien ympäröiminä. Yleisöllä oli tilaisuus tutustua »Viidakkomaan» asukkaisiin kahdella eri tavalla: suojatuilta muureilta tai ajamalla lukituissa ajoneuvoissa niillä laajoilla alueilla, jotka villieläimille oli varattu tässä harvinaisessa eläintarhassa, joka muistutti afrikkalaista luonnonsuojelupuistoa pienoiskoossa. Monet ihmiset eivät ottaneet vakavasti teitten varsilla olevia lukuisia varoitustauluja, joissa sanottiin että nämä eläimet olivat tosiaan villejä petoja joitten lähelle ei ollut terveellistä mennä. Mutta, ajattelivat monet turistit, voivatko nuo kiltin näköiset kissat tosiaan olla tappajia?

Totuus oli että nuo pienet söpöläiset, tiikerinpennut, olivat nyt pudottaneet maitohampaansa ja muuttuneet lihansyöjiksi. Rajah Khanilla ja muilla pennuilla oli vielä paljon oppimista. Usein Rajah teki loikan suoraan kohti autoa tutkiakseen sen ikkunoitten ta-

kana häämöttäviä ihmisiä. Kerran eräs hölmöläinen väänsi vastoin määräyksiä ikkunan auki ja yritti silittää uteliasta pentua; seurauksena oli runneltu käsi. Rajah Khan ei ollut varsinaisesti villi, mutta ei se kesykään ollut.

Joskus se sairastui kaikista niistä makeisista, leivänpalasista, popcorneista ja sokeripaloista, joita ajattelemattomat vierailijat syöttivät eläintarhan eläimille. Tobias joutui silloin harjoittamaan varsinaista ammattiaan. Mutta hänkään ei koskaan lähestynyt tiikerinpentuja ilman paksuja käsineitä.

Sitten kaikki muuttui.

Joukko naarastiikereitä pentuineen sekä uros Mogul päätettiin lähettää itään New Yorkin eläintarhaan, jonne oli perustettu osasto niitä varten. Siellä oltiin myös kiinnostuneita Tobiaksen kasvatusmenetelmistä ja haluttiin myös kokeilla omia ideoita.

Koska oli kesä ja helleaalto koetteli länsirannikkoa, päätettiin eläimet kuljettaa pohjoista reittiä myöten. Kuljetusautoissa oli myös ilmastointilaitteet, jotta lämpötila saataisiin pysymään siedettävänä. Monet ihmiset luulevat että tiikerit ovat kuuman trooppisen ilmaston asukkaita, mutta totuus on että joskin ne sopeutuvat kuumuuteenkin, ne kuitenkin viihtyvät parhaiten lauhkeassa ilmastossa. Niitten sopeutuvuutta kuvannee parhaiten se, että tiikerit elävät niin Siperian kylmissä metsissä kuin Intian höyryävissä viidakoissa.

Rekkakuskit joitten oli määrä kuljettaa eläimet määränpäähänsä, osoittivat tietämättömyytensä tiikereitten tavoista jo lastaushetkellä. Kuljettajat aikoivat sulloa pennut yhteen ja samaan isoon häkkiin, mutta onneksi Tobias ennätti väliin.

— Jos haluatte menettää vakuutuksen niin tämä on oikea tapa tehdä se, sanoi Tobias. — Panette ne samaan häkkiin ja perillä huomaatte niitten repineen toisensa riekaleiksi! Ei, jokainen pentu sijoitetaan omaan häkkiinsä.

Kuljetusyhtiö hankki jostakin koirien kuljetuskoppeja ja pani pennut niihin. Tällä toimenpiteellä tuli olemaan aikamoiset seuraukset.

Autot lähtivät liikkeelle kohti pohjoista valtatietä 5 pitkin. Tiikerit eivät suinkaan pitäneet matkasta. Kaarteissa ne möyrysivät ja äkkipysähdykset saivat niitten veren kuohumaan. Rajah Khanilla oli sikäli onnea, että sen häkki sijoitettiin lähelle umpiauton takaovea. Näin ollen se sai ensimmäisenä ruokaa ja vettä pysähdyspaikoilla.

Sacramentossa tie kääntyi itään Nevadaan. Rajah Khanin autonkuljettaja vaihtui. Autiomaat ylitettiin onnellisesti ja eläinten olo tuntui kohtalaiselta ilmastoinnin ansiosta. Kun kuljetusvaunu pysähtyi erään huoltoaseman kahvion eteen Salt Lake Cityn ulkopuolella, oli ratissa jo kolmas mies. Tämä oli vastuuntuntoinen mies ja ennen kuin hän meni kahvioon syömään, hän huomasi ettei ilmastointilaite pelannut tyydyttävällä tavalla. Siksi hän avasi kuljetusauton takaoven päästääkseen raitista ilmaa häkeissä oleville matkustajilleen.

Toby kierteli Rajahin ympärillä valmiina käymään päälle. Äkkiä Rajah muisti emonsa opetukset ja teki nopean syöksyn. Toby yritti väistää, mutta liian luottavaisena omaan taitoonsa se oli tullut tiikerin ulottuville. Yhdellä iskulla raivostunut tiikeri iski kissan tainnoksiin...

Suuret kissat innostuivat. Ne näkivät taas päivänvaloa ja saattoivat hengittää luonnollista raitista ilmaa. Autot seisoivat paikallaan ja ainakin hetkeksi ne saivat levätä matkan rasitukselta. Ulkoa kuului ääniä ja kahvion keittiöstä leijui kiihottava paistetun lihan tuoksu niitten sieraimiin. Monet uteliaat kuorma-autokuskit kokoontuivat eläinkuljetusvaunujen luo ja rohkeimmat työnsivät sormensa häkkeihin.

Tiikerinpennut ovat luonnostaan uteliaita eikä Rajah Khan suinkaan ollut mikään poikkeus. Sen koppi oli tehty koiraa, ei tiikeriä varten. Rajahin häkki oli aivan oven vieressä. Se työnsi ensin päänsä harvan ristikon läpi ja sen jälkeen se vaivatta kiemurteli ulos häkistä ja putosi maahan.

Kuppilan levyautomaatti jyskytti viimeistä piisiä, pölyisiä kuljettajia tuli ja meni, tarjoilijattaret huusivat tilauksiaan keittiöön. Pikatiellä syöksyi lakkaamaton autojen virta ohi.

Rajah Khan tarkkaili liikennettä paikaltaan auton takaosan alla. Se tiesi että autoissa istui ihmisiä ja ihmisillähän oli tapana ruokkia pieniä tiikerinpentuja autoistaan käsin. Pentu lähti ylittämään pysäköimispaikkaa, väisti vaivoin sisään tulevaa rekkaa, jonka kuljettaja ei huomannut sitä, ja laittautui tienposkeen odottamaan ruokkijoita.

Rajah ei tietenkään mennyt piiloon. Se makasi siinä penkalla kaikkien nähtävänä. Ei kestänyt kauankaan kun jarrut alkoivat kirskua. Autoilijat eivät olleet uskoa silmiään: ilmielävä tiikeri amerikkalaisen tien varrella. Autoja alkoi pysähtyä ja oli syntymässä pahanlainen liikenneruuhka. Uteliaat ihmiset nousivat autoistaan ja tulivat katsomaan ihmettä. Mutta tämä oli jo liikaa luottavaiselle Rajah Khanillekin. Se pelästyi ja lähti juoksemaan. Muuan mies yritti ajaa sitä takaa ja napata karkulainen päällystakkiinsa, mutta Rajah pinkaisi tien yli ja pääsi pitkäsäärisen vainoojansa kynsistä. Autoja tuli jatkuvasti kovalla vauhdilla, mutta oman ketteryytensä ja hyvän onnensa ansiosta tiikerinpentu pääsi turvallisesti tien yli. Se kääntyi katsomaan taakseen ja näki miehen, joka seisoi tien toisella puolella kädessään lepatteleva päällystakki ja kasvoillaan tyrmistynyt ilme.

Rajah Khan hiipi liikennemerkin taakse lepäämään hetkeksi. Liikenne lähti jälleen käyntiin. Rajah lähti kulkemaan kohti etelää. Se liikkui korkean heinän suojassa eikä kukaan sitä tieltä nähnyt.

Myöhään iltapäivällä karkulainen tuli Midvaleen, erääseen Salt Lake Cityn esikaupungeista. Enää se ei ollut niinkään varma siitä, että karkumatka oli hyvä tuuma ja se alkoi tulla levottomaksi. Lopulta se päätyi erääseen kujaan ja ryömi suojaan portaitten alle. Sinne se jäi odottamaan pimeän tuloa.

Kun ilta lopulta koitti, ryömi Rajah piilopaikastaan. Se tunsi sieraimissaan ruuan tuoksun ja se oli nähnyt kuinka ihmiset kaatoivat ruuanjätteitä roskapönttöihin. Rajah oli hyvin nälkäinen ja se huomasi ettei sen tarvinnut tehdä muuta kuin työntää käpälällään pönttöjen kannet syrjään ja se pääsi sisältöön käsiksi. Vainunsa perusteella se oli juuri hiipimässä erityisen houkuttelevaa pönttöä kohti kun se äkkiä kuuli kissaeläimen taisteluhaasteen.

Rajah Khanin turkki nousi pystyyn ja adrenaliini kohotti sen verenpaineen äärimmilleen. Nyt oli täysin pimeätä, mutta Rajah Khan näki hyvin pedonsilmillään.

Suoraan sen edessä kujalla seisoi Toby, arpinen ja takkuinen seutukunnan kiistaton kuningas. Toby oli ansainnut arpensa lukuisissa tappeluissa ja siinä se nyt seisoi turkki sojottaen ja sähisten valmiina puolustamaan valtakuntaansa tunkeilijoilta. Rajah oli paljon kookkaampi ja raskaampi, mutta silti se oli kuin ylensyötetty kromosomivauva, joka astuu kehään treenattua kärpässarjan nyrkkeilymestaria vastaan. Kärpässarjan mestari valmistautui tekemään selvää poikien sarjan nuorimman ikäluokan edustajasta.

Toby aloitti ottelun steppaamalla kevyesti vastustajansa kuonon edessä saadakseen vähän hikeä pintaan. Rajah, loukkaantuneena siitä että tuollainen takkuinen käppänä aikoi estää sen ruuanhaun, päätti ottaa haasteen vastaan. Toby iski kynnet esillä. Rajah väisti helposti. Toby tanssi taaksepäin tutkien vastustajaansa. Sitten se salamannopeasti tanssahti eteenpäin ja sai osuman Rajahin korvanjuureen.

Rajah ravisteli päätään ja survaisi heilahduslyönnin, jonka Toby ketterästi väisti.

Hetken vastustajat kyttäsivät toisiaan pimeällä kujalla. Kello soi toisen erän alkamisen merkiksi:

Taas Rajah survaisi mutta seurauksena oli vain reikä ilmaan. Hämmästyneenä se tuijotti eteensä. Toby oli kadonnut. Kujan valtias oli aivan muualla kuin missä Rajah luuli. Äkkiä se hyökkäsi Rajahin niskaan sivulta. Nyrkkeilyottelu oli muuttunut amerikkalaiseksi vapaapainiksi. Toby pureutui kiinni Rajahin niskaan ja yritti repiä sen auki. Paksu turkki suojasi tiikeriä pahemmilta seurauksilta. Lopulta sen onnistui ravistautua irti purevasta ja sähisevästä kissasta.

Äkkiä Rajah tajusi että se oli kärsimässä tappion tuolle pienelle paholaiselle. Verta vuotava tiikeri kiersi kehää ja mietti miten se pääsisi voitolle. Nyt eivät nähtävästi auttaneet kikat, joita se käytti telmiessään muitten tiikerinpentujen kanssa. Tämä pieni kissaotus, joka sen kimppuun oli käynyt, vaati toisenlaisia otteita. Mutta Toby, satojen taistelujen arpinen veteraani ja kujien kruunaamaton kuningas ei suinkaan ollut helppo vastustaja.

Toby kierteli Rajahin ympärillä valmiina käymään päälle. Äkkiä Rajah muisti äitinsä opetukset ja teki nopean syöksyn. Toby yritti väistää, mutta liian luottavaisena omaan taitoonsa se oli tullut tiikerin ulottuville. Yhdellä iskulla raivostunut Rajah iski Tobyn tainnoksiin ja repi sen jälkeen kissan kurkun auki. Pari nytkäytystä ja Toby oli siirtynyt autuaammille kujille.

Rajah suoritti vielä viimeisen seremonian. Se virtsasi kuolleen kissan päälle, veti sen syrjään ja kaapi multaa sen ylle. Siihen päättyivät hautajaismenot ja hetken levättyään tiikeri jatkoi ruuan etsiskelyään.

Emme tiedä kauanko Rajah oleskeli näillä kujilla, sillä kukaan ei myönnä olevansa syyllinen siihen, että pentu pakeni sieltä. Joku oli ilmeisesti sattumalta nähnyt sen ja ihmetellyt sen erikoista turkkia ja ulkonäköä ja luullut sitä joksikin harvinaiseksi kissaksi, jonka turkki sopisi hyvin yhteen olohuoneen kalustuksen kanssa — ja päättänyt pamauttaa sen.

Eräänä yönä Rajah Khan lähestyi jäteastiaa, josta lähti erikoisen houkutteleva tuoksu. Vastapäiseen ikkunaan syttyi kirkas valo ja pentu nauliutui ikään kuin majakan valokeilaan. Vain sen äärimmäisen nopea reaktiokyky pelasti sen. Se heittäytyi syrjään ja haulit iskivät paikkaan missä se juuri oli ollut. Se lähti karkuun ja sai peräänsä toisen hauliparven, joka ei sekään osunut. Rajah vaihtoi neloselle ja katosi.

Rajah Khan kulki kohti etelää pysytellen poissa ihmisasutusten välittömästä läheisyydestä. Se taivalsi yli metsäpeitteisten vuorien ja laakeitten tasankojen. Eräällä niityllä lähellä Mantia se ensimmäisen kerran pyydysti kanin. Nyt siitä tuli yhdessä hetkessä metsästäjä, takapihojen jätteet saivat nyt olla rauhassa.

Kani pujahtaa kokoonsa päästäkseen vainoajaan karkuun. Se tietää että kolosta on yhteys toisiin koloihin. Tämän oppi Rajah Khankin yritettyään aikansa turhaan pyydystää kaneja. Mantin niityllä se käytti aivojaan ja muuttui roskisdyykarista metsästäjäksi. Se löysi kaninkolon. Sitten se tutki lähikolot ja vainunsa perusteella päätteli ne kaksi koloa, joita tämä kani käyttäisi suurimmalla varmuudella joutuessaan ahdistetuksi. Varakoloissa oli tietenkin voimakas kaninhaju. Monet ihmiset lähellä Mantia kuulivat varmaankin Rajahin metsästysäänen. Se työnsi päänsä kaninkoloon ja päästi hirmuisen karjahduksen. Kani ponnahti esiin jommasta kummasta varakolostaan ja tarkka Rajah nappasi sen lennosta.

★★★

Näihin aikoihin alkoi Rajah tehdä kiusaa ihmisille. Eräänä yönä tiikeri tassutteli suoraan lammaslaumaan. Ilahtuneena hyvästä onnestaan se valitsi karitsan, taittoi sen niskan yhdellä käpäläniskulla ja lähti raahaamaan sitä piiloonsa. Silloin koirat kävivät kimppuun.

Rajah pudotti oitis karitsan. Sitten se hyökkäsi. Koirat häkeltyivät. Koiria oli kolme. Yhdeltä Rajah puhkaisi silmän, toiselta se viilsi kurkun auki, kolmas pääsi kitisten ja ujeltaen pakoon eikä nälkäinen tiikeri viitsinyt lähteä takaa-ajoon.

Näin pitkälle on voitu seurata Rajah Khanin vaelluksia silminnäkijöiden ja sen jättämien jälkien perusteella. Sitä vastoin ei tiedetä koska ja minne se lähti Utahista. Arvaillaan Virgin Riverin aluetta. Joen varret vilisevät riistaa. Kukaan ei Rajahia nähnyt eikä se jättänyt jälkeensä merkkejä oleskelustaan. Voi vain arvailla sen kulkeneen joen suuntaan Nevadaan päin. Se lienee liikkunut öiseen aikaan kalastellen kalaisessa Virgin-joessa. Eläintieteilijöitten mukaan ovat tiikerit yhtä hyviä kalastajia kuin karhutkin ja ne käyttävät samaa tekniikkaa: nopea käpälänsohaus veteen ja kala lentää kuiville.

Pari viikkoa myöhemmin, syyskuun alussa, ilmestyi Rajah Khan Hooverin padolle. Se lähti ylittämään padon harjannetta seuraten hyvinvalaistua tietä, joka kulkee harjanteella.

Turistit jotka nojailivat kaiteeseen ja katselivat kuinka vesimassat vyöryivät padon avatuista luukuista, eivät olleet uskoa silmiään. Naiset kikattivat hermostuneina. Lapset osoittivat sormillaan. Miehet nauroivat avoimesti. Tiikeri padon harjalla! Helkkarin hyvää showta, totta vie!

Tiikerit eivät pidä siitä että niille nauretaan. Rajah Khan aukaisi kitansa ja mylvähti. Sen isot torahampaat välkkyivät padonharjan kirkkaassa valaistuksessa. Turistit päättivät äkkiä siirtyä toiselle puolelle ihailemaan näkymiä. Rajah ylitti rauhallisesti padon ja seurasi vielä tietä vähän matkaa, jonka jälkeen se poikkesi siltä ja lähti kulkemaan kohti Colorado-jokea. Se seurasi jokea noin 115 km ja ilmestyi eräänä päivänä The Lodge -hotellin pihamaalle. Muuan vanhempi pariskunta istui siellä odottamassa aamiaisaikaa. He pitivät tiikeriä kesynä ja hotelliin kuuluvana, mutta eivät omaksi onnekseen menneet taputtelemaan sitä.

Navajo-intiaanit eivät ilahtuneet kun Rajah Khan ylitti heidän asuma-alueensa rajan. Navajo-maa ei ole vieraanvaraista seutua, siellä ei ole riistaa nimeksikään eikä Rajah Khan aikaillut kulkiessaan tämän erämaan halki. Se liikkui nopeasti ja tappoi jonkin harvan lampaan sellaisen sattuessa sen eteen.

Mutta kumma kyllä juuri tällä epäystävällisellä seudulla se kohtasi ensimmäisen saksanhirvensä. Siellä ei pitänyt olla saksanhirviä, mutta joka tapauksessa Rjah jätti jälkeensä eräälle lähteelle raadellun saksanhirvenruhon, josta parhaat palat se oli syönyt.

Talvi teki tuloaan ja välttääkseen Chuska-vuorten lumenpeitossa olevia harjanteita kulki Rajah nyt etelään ja nousi Uuden Meksikon zuni-intiaanien reservaation rajan ja täällä se huomasi hevosia laitumella. Haju toi mieleen sen lapsuuden hevosenliha-ateriat. Se hajoitti lauman, tappoi varsan ja raahasi sen vuorille.

Karjankasvattaja kärsii jonkun lampaan tai vuohen katoamisen, mutta kun varsa, josta on hyvää vauhtia kehittymässä kallis ratsuhevonen, napataan röyhkeästi aitauksesta, alkaa hevosmiehen veri kiehua. Zuni-intiaanit seurasivat Rajahin jälkiä vuorille. He päättelivät olevansa tekemisissä harvinaisen suuren puuman kanssa, mutta he jättivät sen jäljittämisen siihen koska peto kaikesta päättäen jo oli kadonnut heidän mailtaan. Mikäli se ei palaisi uudelle ryöstöretkelle, antaisivat zunit sen olla rauhassa.

Rajah Khan oli alkanut etsiä itselleen pesäluolaa. Sen turkki oli muuttunut paksuksi ja takkuiseksi, mutta vaisto sanoi ettei se riittänyt vuorten pakkasöitä vastaan. Oli siis löydettävä suojaisa luola. Rajah kierteli tienoolla muutaman vuorokauden ja sitten se tuli Chaco Canyonin alueelle. Pian se tutustui erääseen puumaan, jolla oli oikein viihtyisä ja mukava koti.

Rajah Khan käveli koputtamatta sisään. Puuma olisi halunnut verrytellä hieman ennen ottelua, mutta Rajahilla oli kiire ja se kävi suoraan asiaan. Puuma oli isokokoinen ja tiesi olevansa sen alueen yksinvaltias. Rajah oli vastustajaansa painavampi, mutta kömpelömpi ja hitaampi. Vain lähiottelussa Rajahilla olisi mahdollisuus. Ehkä se tiesi sen sillä se kävi suoraan puuman kimppuun ja seljätti tämän yhdellä kovalla huitaisulla. Puuma nousi ja taas Rajahin raskas käpälä iski siihen. Rajah Khan oli tosissaan sillä se muisti taistelunsa elämästä ja kuolemasta Toby-kujakatin kanssa.

Puuma puolestaan luuli että kyseessä oli valtataistelu alueen herruudesta, ei kuolettavan lopullisesta taistosta, ja kun se huomasi että Rajah hyökkäsi tappaakseen, se suksi kiroillen tiehensä. Ja kiitti onneaan että oli päässyt hengissä tuon barbaarin otteesta.

Rajah muutti luolaan, viskasi tiehensä puuma-paran tavarat ja asettui taloksi.

Rajah hallitsi nyt aluetta, joka oli noin 160 km² laajuinen. Siihen sisältyi kolme vuorijonoa, niitten keskellä sijaitseva ylänkö ja joukko intiaani-reservaatioitten alueita. Näitten intiaaniheimojen pelkän nimen mainitseminen sai valkoiset uudisasukkaat sata vuotta sitten vapisemaan.

Pääasiallisesti Rajah eli riistalla, mutta olihan tämä sen maata ja niin ollen nuori tiikeri metsästi mitä se itse halusi. Kun se retkillään törmäsi karja- tai hevoslaumoihin, se poimi sieltä helpon päivällisen. Erikoisesti Rajah oli mieltynyt hevosenlihan makuun, olihan hevonen sen lapsuuden suurta herkkua.

Zunit ja jicarillat kärsivät melkoista rahallista tappiota. Intiaanit kutsuivat kokoon neuvoston, johon kaikki naapuriheimot lähettivät edustajansa. Päätettiin panna toimeen suurmetsästys tämän jättiläispuuman pään menoksi. Näin intiaanit olivat menetelleet entisinä suuruudenaikoinaan, jolloin he vielä vapaasti metsästivät puhveleita lännen laajoilla ajoilla.

Valkoiset karjamiehet eivät tulleet mukaan. He eivät vielä tienneet että Rajah Khan kantoi kovaa veroa heidän laumojensa vasikoiden joukosta.

Keväällä lehmät ja tammat ja uuhet synnyttivät, ja Rajah mässäili kuin mikäkin herkkusuu. Mutta alhaalla ihmisten laaksoissa hiottiin suunnitelmia. *El espirito tigren* tihutöitä ei enää suvaittu.

Tiedustelijat ilmoittivat tuoreista jäljistä Carsonin kansallispuiston alueella. Carsonin alue rajoittui lännessä Jicarilla-reservaatioon ja sieltä hevosmiehet lähtivät ajamaan tiikeriä takaa. Navajot kulkivat länteen ja zunit lähestyivät etelästä ja pohjoisesta, vielä lumisten vuorten yli, tulivat San Felipe- ja Santa Clara -heimojen metsästäjät. Aavetiikeri oli nyt lujassa motissa, ajattelivat intiaanit.

Kukaan ei tietenkään tiedä, vaistosiko Rajah Khan jotakin. Se oli sillä hetkellä matkalla etelään, kohti kotiluolaansa Chacossa. Jicarillat ja navajot kulkivat sen perässä. Kahden muun heimon metsästäjät olivat rinnalla ja vastassa yksinäisellä pedolla oli zuni-intiaanien kokeneet metsämiehet. Vain yksi pakoreitti oli jätetty auki: se johti suoraan navajo-heimon alueelle ja olisi merkinnyt itsemurhaa. Siellä oltiin valmiina ottamaan puuma kuin puuma vastaan.

Rengas sulkeutui lähellä Pueblo Benitoa. Noin 15 kilometrin alue oli saarrettu. Metsästäjät olivat valmiit. Jokainen odotti sormi liipaisimella koska eläin syöksyisi esiin ja yrittäisi saartorenkaan läpi.

Sitten äkkiä kuului joka puolelta pelokkaita huutoja, kädet ja sormet osoittivat taivaalle.

Ylhäällä metsästäjien päitten päällä venytteli valtavan iso tiikeri itseään. Sillä oli pituutta useita kilometrejä. Se oli yliluonnollinen näky. Se oli pelottava näky, tuo kilometrien suuruinen tiikeri, joka kaikessa rauhassa lekotteli taivaanrannalla ja katseli laiskasi ympärilleen.

Kukaan intiaaneista ei myönnä lähteneensä ensimmäisenä pakoon — sehän tuottaisi heimolle häpeää — mutta totuus on että he kaikki pötkivät tiehensä sen kuin ennättivät, *El espirito tigre* — Aavetiikeri — katseli rauhallisesti taivaalta heidän menoaan.

Säätieteilijät tuntevat hyvin tämän ilmiön. Se ei ole tavallinen, muttei erikoisen harvinainenkaan. Sitä kutsutaan Benningtonin ilmiöksi koska se ensimmäiseksi havaittiin tämännimisellä paikkakunnalla Vermontissa Yhdysvalloissa. Ilmiö perustuu samaan periaatteeseen kuin sateenkaari. Kun ilmassa on tietty määrä tietyn suuruisia vesipisaroita, joita aurinko valaisee oikeasta kulmasta, saattaa jokin maassa oleva esine heijastua ilmasta vesipisaroitten kautta kuin elokuva valkokankaalla. Näin siis sai alkunsa tarina Aavetiikeristä.

Valkoiset karjankasvattajat eivät ajatelleet ihan tällä tavoin. He tiesivät vain että kahden vuoden aikana he olivat menettäneet koko joukon erilaista karjaa jollekin pedolle — ei aaveelle. Ja niin tästä Aavetiikeristä luvattiin tuhannen dollarin tapporaha.

Jutut aavemaisesta vuorten raatelijapedosta eivät kantautuneet piirikunnan ulkopuolelle ja kesti kaksi vuotta ennen kuin Gus Tobias sai kuulla niistä. Tobias oli

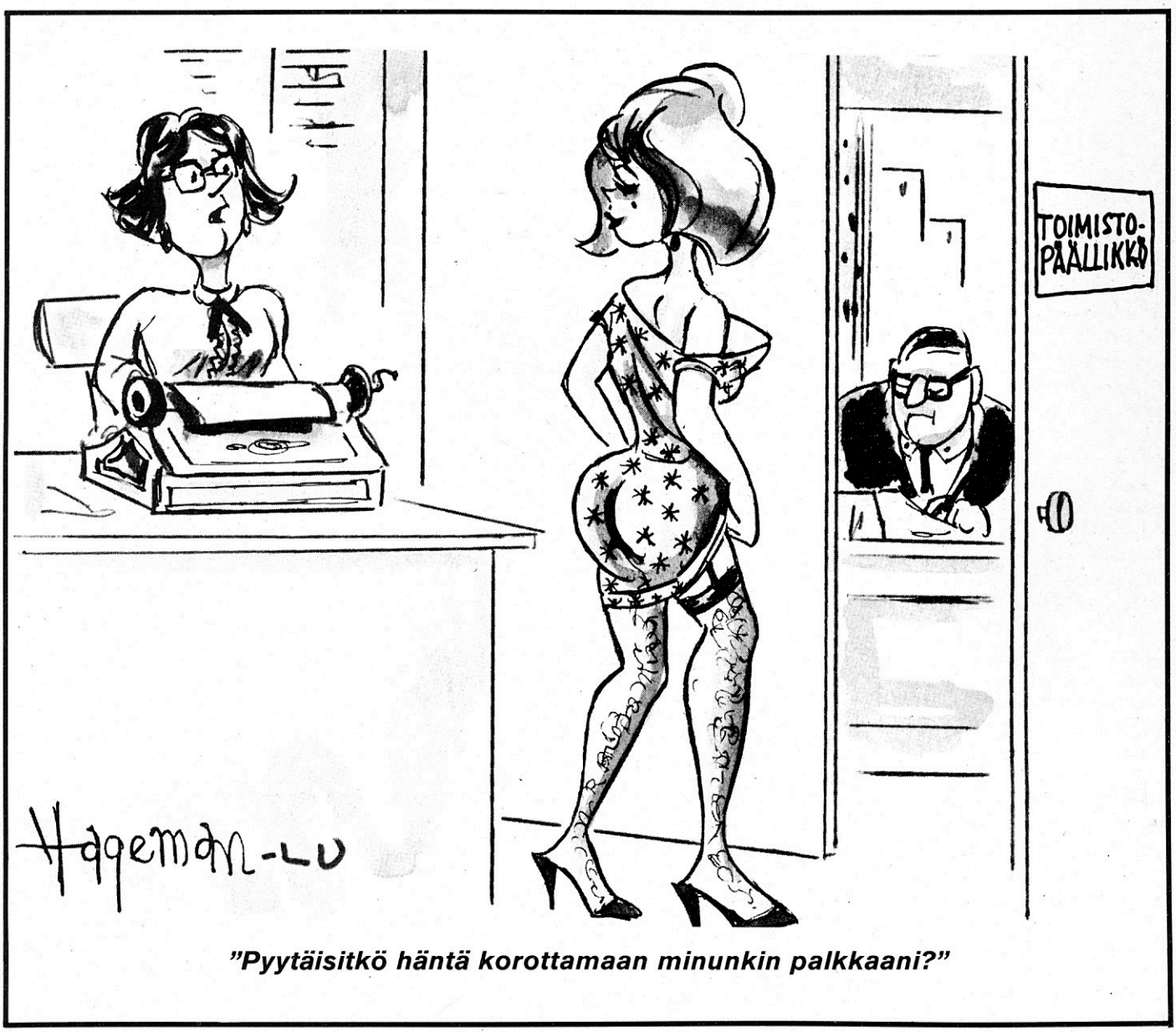

"Pyytäisitkö häntä korottamaan minunkin palkkaani?"

ottanut joka puolelta selvää karanneesta tiikerinpennusta, mutta sitä ei ollut nähty missään. Niinpä hän päätteli että se tavalla tai toisella oli kuollut. Mutta kummia alkoi kuulua Uudesta Meksikosta ja Tobias lähti matkaan. Tuo vuorten eläjä *saattoi* olla hänen karannut Rajah Khaninsa.

Näihin aikoihin aloittivat Jason Vickers ja Clint Gorrington tiikerin takaa-ajon. He päästivät koirat irti ja näitten oli helppo seurata jälkiä, sillä kissaeläimet hikoilevat polkuanturoittensa läpi.

Rajah oli vielä heikko ampumahaavan takia. Se kuuli koirien kaukaisen haukunnan. Se nousi vähän kankeasti ja lähti ottamaan vieraansa vastaan. Koirat tulivat innokkaasti nuuskien ja haukkuen luolaan johtavaan kapeikkoon, kiersivät kallion ja olivat äkkiä silmätysten tiikerin kanssa. Koirat löivät hämmästyneinä jarrut päälle, mutta toipuivat samassa ja rauhoittuivat sillä tiesiväthän ne toki mitä kissa seuraavaksi tekisi: iso kissa sylkäisisi ja sähisisi, sitten se huitaisisi tassullaan ja kalppisi pakoon. Ja koirat lähtisivät perään ja koettaisivat tarttua kissan takajänteisiin. Tavalla tai toisella he nappaisivat saaliinsa.

Mutta tämä kissa tekikin toisin. Se varoitti kerran ja kävi sitten päälle. Ensimmäinen isku lennätti yhden koiran vuorenseinämään. Se valui maahan selkäranka katkenneena. Seuraava koira inahti surkeasti kun sen pääkallo rutistui kuin paperipussi. Loput koirista yrittivät päästä Rajah Khanin taakse. Ne yrittivät susien laumataktiikkaa: kimppuun joka suunnalta.

Rajah piti puolensa. Sillä näytti olevan silmät joka puolella päätään. Tassun sivallus ja yksi koirista vetäytyi taistelusta rintakehän murskattuna. Taas rusahti koiran selkäranka katki. Nyt viilsivät terävät kynnet auki vatsalaukun. Yksi koirista joutui suoraan tiikerin suuhun. Sen niska oli hetkessä poikki ja raato lensi kaaressa viiden metrin päähän.

Kauempaa katselivat Clint Torrington ja Jason Vickers kuinka Rajah Khan lopetti viimeisen ahdistelijansa.

— En päässyt kertaakaan ampumaan, mutisi Jason.

— Noilla koirilla ei ollut mahdollisuuttakaan, sanoi Clint. — Mistä ne olisivat tienneet että vastassa oli täysikasvuinen tiikeri; piru vie!

— Yritetään vielä, sanoi Jason. Hän näki vilaukselta tiikerin erään kiven vieressä ja ampui. Pahasti ohi. Samassa eläin lähti tulemaan miehiä kohti. He olivat kaukana mutta eläin tuli hurjaa vauhtia. Miehet lähtivät juoksemaan. Hetkessä tiikeri saavutti heidät.

Nyt sekä Clint että Jason käsittivät miksi tätä petoa kutsuttiin Aavetiikeriksi. He juoksivat ja juoksivat, mutta tiikeri ei käynyt heihin kiinni. Se vaan seuraili heitä; välillä se oli heidän takanaan, välillä edessä, välillä sivulla. Se saattoi heidät auton luo ja katosi samassa.

Kun he palasivat Clint Torringtonin taloon, istui Gus Tobias siellä odottamassa. Jason Vickers koetti kertoa Tobiakselle liioitellun version Aavetiikeristä ja heidän epäonnistuneesta metsästysmatkastaan, mutta eläinlääkäri näytti mieluummin kuuntelevan Clintiä.

— Viettekö minut sinne? kysyi Tobias Clintiltä.

— Miksi? Se otus on hullu!

— Enpä oikein usko, sanoi Tobias. Mutta sen sijaan se alkaa käydä vaaralliseksi. Kiinni sitä on mahdotonta saada, siihen se on aivan liian ovela. Sitä ei myöskään voi jättää vapaaksi, sillä se raatelee liikaa kallista karjaa. Ja sitä paitsi se on nyt saavuttanut pisteen, jonka jälkeen se tappaa ihmisen. Ensimmäisen joka sitä enää häiritsee.

— Miksi juuri te aiotte olla tuo ensimmäinen?

Gus Tobias hymyili surullisesti. Hän myönsi että tuolla hetkellä hän tosiaan tunsi itsensä kumman surulliseksi.

— No, sanoi Tobias, olen niin itserakas että luulen selviytyväni tuosta otuksesta. Lainatkaa minulle kivääri.

Clint antoi hänelle saman aseen, jonka aikaisemmin oli lainannut Jasonille.

Rajah Khan nuuski ilmaa. Se tunsi tutun hajun, sen ihmisen hajun, joka aikoja sitten oli ollut sille ystävällinen. Tuo haju merkitsi muutakin: se palautti Rajahin mieleen lapsuuden — ruuan ja silittelyt ja rajut temmellykset. Tuo haju muistutti sitä ystävyydestä ja turvallisuudesta.

Rajah Khan nousi ja lähti vanhaa ystäväänsä vastaan.

Gus Tobias kuuli tiikerin lähestyvän. Sitten eläin näki hänet ja lähti tulemaan nopeammin kohti. Huokaisten Tobias kohotti aseensa. Iloisesti möyryen Rajah lähestyi vanhaa ystäväänsä.

— Olen pahoillani, sanoi Tobias ja painoi liipaisinta. Mutta tämä on kaikkien parhaaksi. □

AMBRA

ELÄMÄNNE PARHAINA HETKINÄ

UUTUUS, kiihottava **AMBRA**-deodorantti **9:50, AMBRA**-partavesi .... **10:—**
Dorub Erecta, 100 %:n tehostepakkaus miehille ..... **16:—**
Ero-protein, energiatabletti, viikon voimalataus 36 tablettia ..... vain **5:—**
Erecta total, voimakas tehostetabletti miehille 100 tablettia ..... **24:—**
Erovital, voimakas ruotsalainen siitepölytabletti, 30 tablettia **11:50**
Erovital forte, erittäin voimakas siitepölytabletti, 30 tablettia **19:50**
Amiprotein, voimatabletti miehille. Pakkaus 100 tablettia **11:40**
Hieromasauva, iso pituus n. 18 cm **19:—, Minisauva** ..... **15:—**
Black Dream, uusi **musta** jatkokondomi »lyhyydestä kärsiville» ..... **11:—**
Erikoisjatko 5 cm pidentävä **9:—,** Erikoisjatko kiinnityshihnoilla ..... **18:—**
Vahvennus, uusi malli+voide **22:— Erikoistuki vyöllä** ..... **25:—**
Geisha-pallo, »esilämmitin naisille ..... **29:—**
Kaksois-geishapallo, edellistä tehokkaampi »hieromalaite» ..... **38:—**
Rin-Tin-Tin, tehokas väline naisille intiimiin hierontaan ..... **49:—**
Miesten seksibikinit vetoketjulla, koot: L=iso, M=keskik., S=pieni .... **23:—**
Naisten seksibikinit pitsikoristein, merkitkää koko: L, M tai S ..... **19:—**
Hector-seksibikinit mustaa keinonahkaa vetoketjulla ja sivurenkailla .. **34:—**
SEX-sukkanauhaliivit .....**25:—, SEX-sukkanauhat** .....pari **19:—**
Trixi-Garnitur, kaksiosainen, musta pitsinen seksiasu naisille ..... **39:—**
Goldfinger, edestä »makeasti» muotoillut seksihousut miehille ..... **19:—**
Roy, maskuliiniset pikkupöksyt, erikoishinta ..... **15:—**
Special cream, liukuvoide suuri tuubi **3:90, Bio special cream -voide** .. **5:50**
Tyttöpelikortit, 54 eril. tyttöä **10:—, Riisuuntuvat tytöt -kynä** ..... **3:—**

GEISHA-NUKKE
hinta vain **39:—**

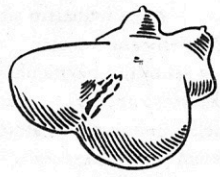

UUTUUS, BLACK DIANA
musta Geisha **49:—**

VARMUUSKUMEJA:	**10 kpl**	**30 kpl**	**70 kpl**
WELL-FORM kostea jurmukondomi, aaltomuotoiltu, ...	**9:—**	**24:—**	**49:—**
Sultan C ribbed, kostea kiihotuspintainen	**9:—**	**26:—**	**58:—**
Sultan Conture, erikoiskäsitelty ja muotoiltu	**5:—**	**13:—**	**29:—**
Sultan Color, erikoiskäsitelty viisi eri väriä	**5:—**	**12:—**	**28:—**
Sultan Super, erikoiskosteuskäsitelty	**5:—**	**12:—**	**28:—**
Sultan Thin, kuiva liukupuuteroitu	**4:—**	**11:—**	**23:—**
Black cat, musta, kostea, muotoiltu	**7:—**	**20:—**	**36:—**
UUTUUS, LITTLE MAN, kostea' »yhden koon kondomi»	**5:—**	**14:—**	**30:—**
Black little man, musta kostea pienehkö	**6:—**	**16:—**	**32:—**
Excelled Red, kostea luxuskondomi	**10:—**	**26:—**	**59:—**
Long-act,erikoiskosteuskäsitelty,ohut	**9:—**	**24:—**	**56:—**

ERIKOISKUMIT 3:50/kpl 10 eril. 28:— 20 eril. 49:—

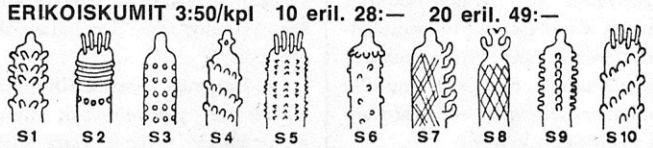

S1 S2 S3 S4 S5 S6 S7 S8 S9 S10

KIIHOTUS- JA TUKIRENKAAT

Happy End, pehmeitä kumipiikkejä suorakulmaisesti kahdessa tasossa **34:—**
UUTUUS, 3 in 30 (3 orgasmia 30:ssä minuutissa). Suurtehorengas **32:—**
Top-life, tehokas, korkea kiihotin ja leveä tukirengas ..... **38:—**
Happy Eros, pitkä holkki, missä kolme tukirengasta ja pehmeät sakarat **14:50**
Pubis-rengas, säädettävä patenttirengas, säilyttää erektion pitkään **29:—**
Pubis de Luxe, tehokkaalla välilihan kiihottimella varustettu malli **36:—**
Clitomatic (Super-Pubis) täydellisin tuki- ja kiihotuslaite **56:—**
Condensor, tehokas kiihotusnystyröillä varustettu **32:—**

KIRJOJA:

111 asentoa värikuvin, suuret selkeät kuvat ..... **22:—**
Ruotsalaiset seksilehdet, lajitelmassa kolme erilaista lehteä .. **20:—**
Rakkauden ilo, arkailematon tanskalainen kuvateos. Suomal. **teksti** .. **20:—**
Sukupuolielämän tietokuvasto, 150 yhdyntävalokuvaa, myös värillisiä .. **15:—**
Missä me voisimme rakastaa, tosi raisu värikuvateos aikuisille .... **25:—**
Enemmän iloa toisistamme, tanskalainen seksikirja, runsas kuvitus .. **9:50**
Kahden kesken, ruotsalainen seksisensaatio, myös värikuvia ..... **15:—**
UUTUUS. Seksiä ilman sensuuria, ennennäkemättömän rohkea, loistelias kuvitus. Ei alaikäisille **18:65**

Lähetykset toimitetaan postiennakolla eri lähettäjänimellä ja laatikkopakkauksissa. Yli 30 mk:n tilaukset postivapaasti. Yli 40 mk:n tilauksiin **KAUPANTEKIJÄISEN**A Capots-kondomi □ 3 kondomia □ tai seksilehti □ Yli 60 mk:n tilauksiin 2 lahjaa.

SEKSIPARAATI -74
yli 100 kuvaa ja **150 tuotetta**
3 mk:n postimerkkejä vastaan tai tavaratilauksen mukana ilmaiseksi.

Suomen Supermo, BOX 611, 00101 HELSINKI 10

PUHELINTILAUKSET YÖTÄ PÄIVÄÄ (H:KI 90-) 762 952

Nimi .....

Osoite .....

EIHÄN SE TAVARA KÄYTÖSTÄ KULU?

Jatkoa sivulta 23

— Christina, minun on saatava jutella kanssasi, Paul Dutton ilmoitti varovasti huoneeseeni saavuttuaan. Lapset olivat jo nukkumassa ja talossa eivät valvoneet kuin me kaksi.

— Mistä on kysymys, Paul? kysyin niin kiinnostuneesti kuin pystyin.

— Minä . . . minä haluaisin sittenkin pitää perheeni koossa . . . , hän aloitti ja sai minut näyttämään elävältä kysymysmerkiltä. Hän omaksui melko oudon tyylin aloittaa jos hänen aikomuksensa oli päästä kurkistamaan pöksyjeni sisäpuolelle.

— Minä . . . tahtoisin myös saada vaimoni takaisin. En vain tiedä miten . . .

En käsittänyt enää mitään. Amelia Dutton oli häipynyt tiehensä koska oli valittanut miestään hyppyheikiksi, joka viihtyi kaikissa muissa vuoteissa paitsi aviosellaisessa. Ja nyt Paul Dutton, huhuttu naisenkaataja tunnustaa auliille potentiaaliselle uhrilleen tahtovansa eukkonsa takaisin.

— Mutta en halua puhua siitä nyt . . . enkä halua käydä selittelemään vaikuttimiani. Mutta tiedän nyt myös sen, että haluan tällä hetkellä sinua enemmän kuin mitään, Christina. Ja jos en saa sinua, halkean tähän paikkaan . . .

— Paul, kiitoksia ainakin siitä, että olet rehellinen . . . Et siis halua minun elättelevän turhan suuria kuvitelmia mahdollisuuksista kehittää jotakin kestävää välillemme . . .

— N . . . niin. Juuri sitä minä tarkoitan, Christina. Kuinka ihmeessä ymmärsit niin täysin vaikka minä en . . . ? Joka tapauksessa haluan sinut ja tahdon Amelian takaisin kotiin . . . eri syistä tosin, jonka kai voit kuvitella ilman selityksiäkin . . .

— Ei mitään selityksiä, Paul . . . Olisi sääli nähdä sinun räjähtävän, joten sammutahan tuo lamppu . . .

Valo sammui ja kuulin kuinka hän ensin ryntäsi päin kirjoituspöytää, kolhi polvilumpionsa, kirosi ja hukkasi lasinsa lattialle.

— Anna lasien olla, Paul . . . Ehdit poimia ne sieltä myöhemminkin, huomautin kun hän yritti polvillaan hamuilla näkimiään takaisin matolta.

Kun hän ehti viereeni sohvalle hänen sormensa vapisivat innosta siinä määrin, että luulin jo joutuvani vapauttamaan hänen miehuutensakin sepaluksen takaa. Se kuitenkin löytyi ilman hakua. Ja tie reisieni väliin aukesi kuin ajatus, sillä hän ei todellakaan aikaillut repiessään pitsinimettömäni kahdeksi kappaleeksi. Intoa oli enemmän kuin taitoa myös se kun hän hamuili suuhunsa toisen nännini ja melkein puri sen poikki.

Olen pahoillani pöksyistäsi, hän virkkoi tukkaansa haroen kun kaikki vihdoin oli ohi.

— Mitä turhia . . . mies joka repii pöksyt tytön jalasta on aina uusien arvoinen . . .

Paul sytytti valon ja silmiäni häikäisi. Makasin yhä selälläni sohvassa vaatteeni siroteltuina hujan hajan lattialle.

— Hitto kuinka kaunis sinä olet, Christina. Meidän olisi pitänyt tehdä se valoisassa . . .

— Tehdään niin seuraavalla kerralla, ehdotin aurinkoisesti.

— Christina . . . mitä ajattelet minusta?

— Olet melko taitava ja ennen kaikkea innokas . . . Oletko koskaan yrittänyt repiä Amelialta pöksyjä pois?

— En, enkä keneltäkään muultakaan sen puoleen. Sait minut menettämään järkeni kerta kaikkiaan, Christina . . . Amelia on tuominnut minut väärin, sillä ei takuulla johdu muista naisista, etten pysty esittämään hänen kanssaan sängyssä yhtään mitään. Se johtuu hänestä itsestään. Minulla on ollut hänen lisäkseen kokemus vain kolmen muun naisen kanssa . . . sinä olet neljäs. Ja ne kaksi muuta olivat jo ennenkuin menin naimisiin Amelian kanssa. Sillä, että isäukko on mitä on, ei ole mitään tekemistä minun kanssani . . .

— Mutta vaimosi syyttää sinua kuitenkin?

— Hän yllätti minut sen sisäkön kanssa, joka oli ensimmäinen hairahdukseni koko avioliittoaikanani. Jos haluan Amelian takaisin niin se ei toki johdu seksistä, sillä ei hän ole koskaan saanut minua menettämään malttiani kuten sinä, Christina.

— Jospa koettaisit houkutella hänet kotiin ja olisit hänen kanssaan sängyssä yhtä villi kuin minun kanssani, ehdotin humaanisti.

— Ja hän luulee, että olen harjoitellut taas joidenkin rakkauden papittarien kanssa . . .

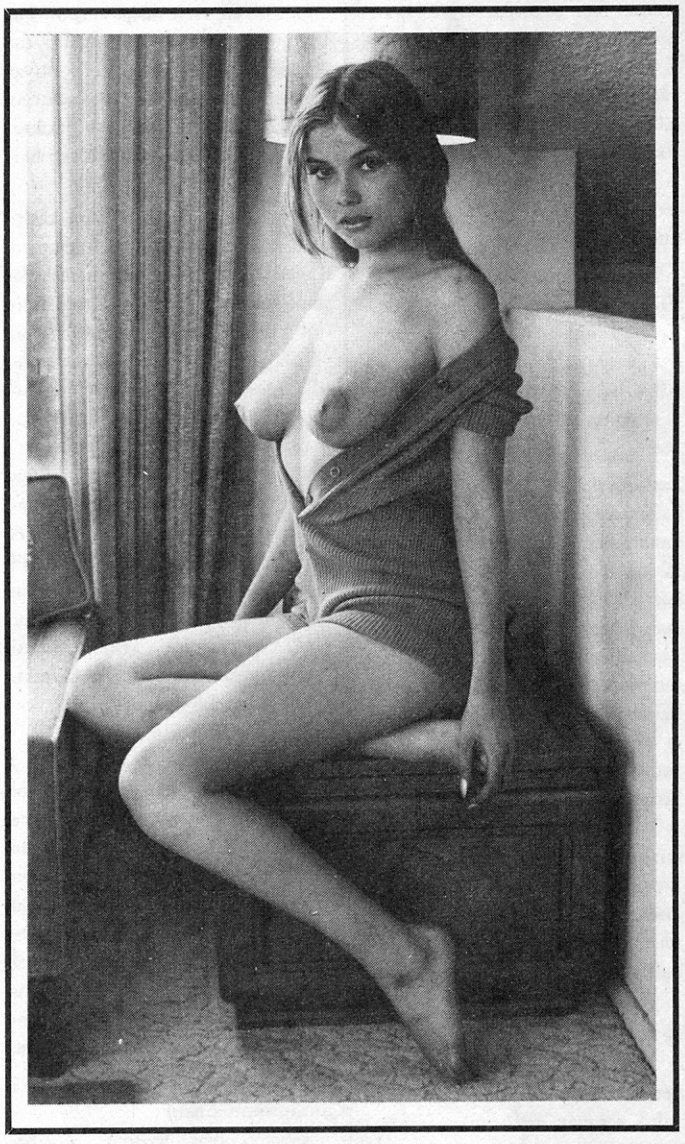

— Tai alkaa pitää sinusta sängyssä niin paljon, että yrittää voittaa sinut takaisin . . .

Aaron Dutton istuskeli korituolissa patiolla ja ryyppäsi vuorotellen viskiä ja konjakkia suoraan pullon suusta. Kaikki lasista juotavat aineet olivat hänen mielestään kuin yrittäisi imeskellä nänniä puseron läpi, kuten hän kursailemattomaan tapaansa totesi.

— Teissä olisi ainesta modernikseni runoilijaksi, Mr Dutton, ehdotin vertauksen kuultuani. Hän tuijotti minua sen lausuessaan niin härskisti, ettei minulle jäänyt epäilystä siitä kenen nänneistä oli kyse.

— Olisin voinut sanoa suoraankin, että mansikanmakeaa ruotsalaisnänniä, ukko ehdotti nauraa hekotellen. Tiesin, ettei hänelle ollut ruotsalaista nänniä tarjolla ainakaan minun taholtani, mutta päätin jättää salaisuuden kertomisen myöhemmäksi.

— Meidän olisi pitänyt päästä juttelemaan jo paljon aikaisemmin, tyttöseni, hän virkkoi pulloaan kallistaen. — Se on varsin antoisa ja miellyttävä kokemus . . .

— Kenelle on, kenelle ei, varmistin myrkyllisesti. — Mutta te halusitte tavata minut ja siksi olen tässä. Vitsailu sikseen ja asiaan, Mr Dutton . . .

— Kertokaahan mitä ajattelette minusta . . .

— Olette hyökkäävä, määräävä, itsetietoinen, itseriittoinen . . . ja teillä on melkoinen maine naisten taklaajana. Minulla ei kuitenkaan ole kiinnostusta liittyä uhrienne joukkoon.

— On teillä ruotsittarilla otsaa, hän virkkoi virnistellen.

— Olen kyllä ruotsalainen, mutta sillä ei ole mitään tekemistä itse asian kanssa. Teidän kaltaistenne suoraan maaliin vaikka pokat kaulassa ajavien miesten kanssa on parasta olla lujana. Sen opetti minulle jo äitini . . .

— Tyttöseni, tuollaisella puheella voit ennen pitkää hankkia itsellesi potkut . . .

— Maailmasta ei työ lopu . . . ei ainakaan minulta!

— Suorasukaisuutesi on ihailtavaa eikä minulla ole aikomustakaan potkia sinua täältä pellolle.

Tekisi suorastaan mieli päästä itse lohkaisemaan palanen oravannahkaa kanssasi, sillä sinulla on niin makean näköinen peppu, että . . . Mutta varsinaisesti minun piti sanoa, että olen kiintynyt poikaani, lapsenlapsiini ja heidän menestyksensä ja tulevaisuutensa huolestuttaa minua kovasti. Varsinkin nyt kun se pöhkö nainen lähti lätkimään ilman syytä . . .

— Ilman syytäkö? Ameliahan sanoi, että Paul kaataa naista alleen kuin luokoa, latelin silmä kirkkaana.

— Ei pidä paikkaansa . . . Jos minä satun olemaan helmojen perään niin se ei todista Paulista vielä mitään. Jos hänellä on kolme tai neljä kaatoa elämässään Amelian lisäksi niin ei ainakaan sen enempää. Sen verranhan normaali ukkomies kaataa vieraita keiloja vuodessa, parhaat kuukaudessa . . .

— Minusta hän on varsin nopea liikkeissään, sillä minut hän kaatoi jo aikaa sitten . . .

— Oh hoh, olenkohan aliarvioinut pojan perin pohjin? Hänessä taitaa sittenkin olla ainesta isänsä pojaksi . . . Miten hän selviytyi?

— Toinen kerta oli ensimmäistä parempi eikä sekään ollut mikään huono kaato . . . Mutta ei hän mikään huipputekijä ole ainakaan minun mittapuuni mukaan!

— Kelpaako lasillinen Southern Comfortia, Ruotsin kukkanen?

— Kiitos, mutta raaka aine vie minulta jalat alta . . .

— Mielenkiintoinen tieto . . . Mutta tee olosi mukavaksi jollakin miedommalla vedellä tuolta baarikaapista sillä aikaa kun soitan yhden puhelun. Tilaan tänne shekkivihkoni, jonka avulla aion tehdä sinulle ehdotuksen . . .

— Sellaisia ehdotuksia minäkin ymmärrän, huomautin hymyillen ja vannoin mielessäni, ettei minua pikkurahalla ostettaisi.

Kun hän palasi, käteeni sujahti shekki, jonka viisinumeroinen luku sai minut viheltämään hämmästyksestä.

— Siinä on sinulle pieni pesämuna, tyttöseni. Jos olet viisas niin sijoitat sen hyväluokkaiseen bordelliin. Niitä ei pystytä korvaamaan tietokoneilla . . .

— Jos jättäisitte nuo likaiset vitsit vähemmälle, Mr Dutton, voisitte olla enemmän suosiossani . . .

— En minä nyt imageani rupea turmelemaan sen vuoksi, että jää mahdollisesti ruotsalaispyrstö saamatta. Mutta shekin lisäksi minulla on varallesi ehdotus. Minulla on tuolla Mississippin puolessa yksi tuttu kartanonomistaja, joka tarvitsee sattumalta hoitajaa pikkutytölle. Hän meni äsken uudelleen naimisiin ja uudella vaimolla oli nelivuotias jälkeläinen jo valmiina. Olen suositellut sinua siihen virkaan ja saat sen automaattisesti jos haluat . . . Ei sinun sitä tietenkään tarvitse ottaa, mutta sellainen mahdollisuus on olemassa . . .

— Te siis tahdotte minut ulos talosta auttaaksenne Paulia vikittelemään Amelian takaisin kotiin? Olette kiero mies, Mr Dutton . . .

— Jos Mississippi kiinnostaa niin voin lahjoittaa vielä yhden yhtiön autoista matkavälineeksi. Silloin voit säilöä koko shekin pankkiin sen hetken varalle, jolloin peppusi ei ole enää yhtä kuumaa tavaraa kuin nyt . . .

— Ja sopimukseen tietysti kuuluu, että etsin Amelian käsiini ja kerron hänelle, ettei Paul olekaan niin paha mies kuin hän luulee . . .?

— Noin terävää tyttöä en ole ennen tavannutkaan . . . Kerro hänelle samalla, että lähdet siksi kun vanha Dutton heittäytyi hankalaksi . . .

— Siinä saattaisi piillä jopa osa totuutta . . .

— Toivottavasti. Et siis halua ottaa omakohtaisesti selvää siitä onko Aaron Dutton se miksi häntä huhutaan vai vain pelkkä legenda?

— En halua . . . Osanottoni!

Willistonien plantaasi oli seuraava osoitteeni ja jo ensivaikutelma siitä toi mieleeni elokuvan Tuulen Viemää. Willistonissa ei sen sijaan ollut tippaakaan Clark Gablea ja Vivien Leighiä. Perheen päämies oli punatukkainen ja pisamainen Arthur Williston, joka oli kuin suoraan pystymetsästä kaadettu, ehkä noin neljänkymmenenviiden vanha köriläs.

Arthurin pojalla Tonylla oli musta tukka ja yhtä mustat viikset. Toinen poika, Mark oli hänkin tummahiuksinen mutta kalvakka ja melkein naismainen. Arthurin uusin vaimo, Loraine oli kookas blondiini, jolla oli tiukka ja käskevä ääni. Sitä hän myös kursailematta käytti.

— Kuinka kummassa kaikki te Willistonit olette niin kovin eri näköisiä? kysyin myöhemmin Tonylta, joka oli lyöttäytynyt seuraani hyvin tiiviisti heti saapumisestani lähtien.

— Vanha punapää on nyt kolmatta kertaa naimisissa . . . Minun äitini kuoli, Markin äiti otti eron ja Loraine ilmestyi tänne vasta hiljakkoin. Siinä syyt . . .

Arthur Williston ei ollut vanha mies myöskään fyysisesti. Ei olisi ollut mahdoton ajatus, että hän olisi ollut poikiensa vanhempi veli. Ainoastaan hänen punainen tukkansa erotti hänet niin selvästi muista, ettei moinen mahdollisuus tullut mieleen ensi katsomalta.

Tony oli yliopistossa ja vietti lomaa kotonaan. Mark oli 18 täyttänyt ja juuri koulunsa päättänyt. Koko perhe osoittautui mielenkiintoiseksi tuttavuudeksi ja jokainen sen jäsen yhtä arvaamattomaksi.

Mark lyöttäytyi seuraani eräänä iltapäivänä ja tarjoutui näyttämään minulle Willistonien tilukset koko laajuudessaan.

— Meidän on kuitenkin liikuttava varovasti kun olemme yhdessä, sillä Loraine ei halua kenenkään talonväkeen kuuluvan olevan vapaa-aikanaan missään tekemisissä työntekijöiden kanssa. Ja sinua hän valitettavasti pitää sellaisena, Christina . . .

— Eikö isälläsi ole mitään sanomista asiassa? Onko hän Lorainen tohvelin alla?

— Ei ole. Loraine pitää itseään kaikkien niiden esimiehenä, jotka tähän taloon tavalla tai toisella kuuluvat. Hän komentaa sinua yhtä hyvin kuin vanhaa punapäätäkin ja siitä asemasta hän ei ilman taistelua luovu . . .

Kun minulle sattui vapaa iltapäivä, ajoin kaupunkiin ja tapasin siellä Markin, joka oli hankkiutunut sinne edeltäkäsin. Ajoimme joen rantaan ja pistimme pystyyn vanhan kunnon picnicin voileipien ja oluen kera.

— Kaikki maa joen tuolla puolen niin pitkälle kuin silmä kantaa kuuluu Willistoneille, Mark virkkoi sormellaan yli virran osoittaen ja hiven omistajan ylpeyttä äänessään. Samalla tunsin hänen toisen kätensä laskeutuvan reidelleni. Loikoilimme rinnakkain ruohoon levitetyllä viltillä. Nautin täysin siemauksin auringosta, oluesta ja maisemasta, mutta olin koko ajan tietoinen minne päin pojan sormet olivat liikkumassa.

— Etköhän ole hieman liian nuori tuollaiseen? ehdotin raukeana kun hänen sormensa olivat saavuttaneet nimettömieni pitsireunuksen.

— Hah, sinä et ole monta vuotta minua vanhempi ja et takuulla ole liian nuori! poika puuskahti loukkaantuneena. Minun oli pakko naurahtaa. Jos poika olisi tiennyt kuinka paljon taivalta olin jo ehtinyt sillä tiellä taittaa, hän oli-

HEATHKIT®

Heathkit tuotevalikoima käsittää yli 350 erilaista laitetta joita toimitamme myös täydellisinä RAKENNUSSARJOINA.
Lähettämällä meille 3 mk edestä postimerkkejä, toimitamme Teille uusimman Heathkit yleisluettelon ja hinnaston.

Maailma on täynnä tapahtumia ja tiedon niistä välittävät maapallomme tuhannet radioasemat. Oletko tullut ajatelleeksi, että voit tehdä mielenkiintoisen matkan maapallomme ympäri omassa kodissasi. Voit kuunnella eri maiden tuoreimmat uutis-, musiikki-, radioamatööri yms. suorina ja ajankohtaisina lähetyksinä.
Heathkit tarjoaa Sinulle tämänkin nykyaikaisen, verrattoman harrastuksen jonka parissa viihdyt. Ohessa esittely vastaanottimesta jolla voit aloittaa DX (kaukokuuntelu) tai radioamatööritoiminnan.

Liikennevastaanotin Heathkit SW-717
Vastaanotin täystransistoroitu. Aaltopituudet 550 kHz—30 mHz (keskipitkä ja lyhytaaltoalueet). BFO sähkötyksen ja SSB lähetysten kuunteluun. Aluelevitys. S-mittari. Kuulokeliitäntä. Sisäänrakennettu kaiutin. Tyylikäs ulkomuoto. Käyttöjännite 220 V. Hinta rakennussarjana 530,—, koottuna 740,—.

NIMI .....
OSOITE .....
POSTITOIMIPAIKKA .....

OY FINNKIT AB

KAISANIEMENKATU 4 A
00100 HELSINKI 10
PUH. 661760

WP 12/73

si ottanut hatun kouraan pelkästä kunnioituksesta.

— Mutta jos rupean heilumaan teidän Willistonien kanssa niin työpaikkani voi olla vaarassa, vastustelin edelleen. Poika antoi sormiensa jäädä hetkeksi paikalleen ja tuntui miettivän mitä sanoisi.

— Sinulla on hiton komeat tissit... Ihme, ettei Loraine lähettänyt sinua takaisin vanhalle Duttonille saman tien kuin tulit...

— Miksi hän sellaista olisi tehnyt? Paikkahan oli jo sovittu ennakkoon...

— Loraine ei pidä kilpailijoista. Hän on tottunut olemaan ainoa nainen siinä talossa ja sinussa on ainesta vetämään miesten huomio puoleesi niin, että hän jää toiseksi...

— Vaikea uskoa, että hän pelkää kilpailua, sillä onhan hänellä näköä ja kokoa itselläänkin vaikka toivomisen varaa jossakin tis...

— Loraine on häijyin akka koko Mississipissä. Viime vuonna hän ampui lasin viskiä Arthurin sormista kun katsoi tämän naukanneen jo tarpeeksi monta...

— Eipä uskoisi!

— Pakko uskoa. Se mimmi ratsastaa kuin mies, ampuu kuin mies ja käsittelee miehiä kuin mies... Siinä hänen vikansa onkin!

— Pelkäänpä, että tipahdin kärryiltä...

— Tahtoo sanoa, että parasta kun lukitset ovesi öisin. Loraine on frigidi kuin maho emakko ja siitä kärsii koko talo. Jopa punapää vaikka ei kovin nuori enää olekaan...

Mark poistui hetkeksi heittelemään kiviä jokeen ja minä nukahdin auringon lämpöön. Havahduin siihen, että Mark oli jälleen luonani, pusero oli riisuttu päältäni ja hän ihaili silmät kiiluen rintojani.

— Hitto kuinka ne ovatkaan komeat, hän mutisi ja poimi toisen esiin D-kupista. Nänni siirtyi saman tien hänen huultensa väliin ja värähdin kuin salaman iskemänä.

— Mark, älä, olet niin nuori...

— Willistoneilla ei ikä merkitse mitään! Meillä mitataan miehuus kykyjen mukaan ja saat nähdä, etten ole muita huonompi!

Ja sen hän totta vieköön osoitti. Sain kokea sellaisen operetin siinä nurmikolla, että paikka ja aika unohtuivat. Olihan sentään kulunut toista viikkoa edellisestä kerrasta, joten vastarintani vähäisyys oli hyvin ymmärrettävissä.

Seuraavana päivänä jouduin Lorainen puhutteluun, jolloin ilmasta ei puuttunut tulikiven katkua.

— Olit eilen joella Markin kanssa! Älä yritä kiistää, sillä tiedän sen aivan hyvin... Katsokin, että se oli viimeinen kerta tai...

— Me olimme vain piknikillä, yritin puolustella ja ihmettelin itsekseni mistä hän tiesi ja kuinka paljon.

— Vai piknikillä? Orgiat ne olivat mikäli minä Willistonin miehet tunnen ja kyllä minä tunnen! Pystyssä käveleviä keppejä joka jätkä!

Siinä Lorainen tiedot pitivät paikkansa, sillä montakaan päivää saamastani moraalisaarnasta ei ehtinyt kulua ennenkuin toisen kerroksen ikkunani takana rapisi. Tony kiipesi esiin suuren tammen runkoa pitkin ja alkoi raapia kärpäsverkkoa.

— Mene hittoon sieltä, Tony! kuiskasin kuuluvasti kun erotin hänen piirteensä verkon läpi. Viesti ei mennyt perille, sillä kaveri kaivoi taskustaan linkkuveitsen ja leikkasi kylmästi kärpäsverkkoon nyrkin mentävän reiän. Sen kautta ikkunan avaaminen oli lastenleikkiä. Äänettömästi hän hiipi huoneeseen ja kävi kuuntelemassa ovella oliko käytävässä epäilyttävää liikettä. Jokin sai hänet virnistämään.

— Loraine pitää taas helvetillistä meteliä Arthurille... Vanha punapää on juovuspäissään yrittänyt kopeloida...

— Jos Loraine on sitä mitä sanotte hänen olevan, miksi hitossa Arthur ei ota hänestä eroa? kyselin kummissani. — Ja miten hitossa hän on saanut lapsen aikaiseksi?

— Tuo akka on ollut miehen alla takuulla vain kerran eläessään ja silloin on osunut napakymppiin. Arthur ei ole häneltä saanut edes lämmintä kättä ja se surettaa ukkoparkaa, sillä onhan Loraine sentään melkoinen kinkku vain katseltavaksi... Ja eroa Arthur ei voi ajatellakaan, sillä hän erehtyi naimisiin mennessään pistämään nimensä niin lujaan avioehtoon, että Lorainesta tuli kerralla kuningatar tähän taloon...

Tony oli jutellessaan riisunut kenkänsä, tiputtanut jameksensa ja napitti parhaillaan paitaansa auki.

— Vaatekappalekin vielä ja huudan Lorainen apuun! uhkasin.

— Saisit vain potkut, sillä muuta se mimmi ei pystyisi keksimään. Minua on vaikea potkia täältä pellolle...

Tonyn sanat antoivat minulle hieman ajattelemisen aihetta. Shekkini oli pankissa ja siihen en halunnut koskea. Käteistä minulla ei juuri ollut jos nyt joutuisin lähtemään Willistonien luota, joten päätin harkita asiaa tarkkaan.

— Tony, annan sinulle luvan jäädä jos kerrot minulle miten hitossa Loraine tiesi siitä jutusta minun ja Markin välillä, ehdotin sovittelevasti.

— Okei, kerron sinulle jos annat minulle ensin pienet ruotsalaiset hieronnat!

Kaveri ei takuulla tiennyt mitä ruotsalainen hieronta olikaan, mutta hän tiesi kyllä paljon muuta ja osasi soveltaa tietojaan myös käytäntöön. Hänen viiksensä kutittivat ihanasti napani alustaa enkä enää ollenkaan katunut, että olin antanut hänelle luvan jäädä.

— Loraine tiesi sinusta ja Markista koska kerroin hänelle, Tony ilmoitti kun olimme vihdoin molemmat ylittäneet maalilinjan. Jäin makaamaan vuoteelleni suu hämmästyksestä auki kun hän livahti takaisin pimeyteen ikkunan kautta.

Tuon yön jälkeen päätökseni oli tehty. Urani Willistonien palveluksessa oli ohi ja seuraavana palkkapäivänä päätin pakata laukkuni. Asiat tuolla Mississipin rannalla eivät minun kannaltani voineet ainakaan parantua, joten oli parasta palata jonnekin New Orleansiin ja ryhtyä kokeilemaan rahan ansaitsemista Beverlyn, vanhan ystävättäreni neuvojen mukaan. Mutta ennenkuin pääsin pakkaamaan laukkujani talossa pidettiin Lorainen syntymäpäiväkekkerit. Ne päättivät kaiken.

Menin nukkumaan jo aikaisin, sillä minua ei heidän metelöintinsä kiinnostanut. Kiipesin huoneeseeni ja siirsin vaatekaapin ikkunan eteen siltä varalta, että Tonylle tulisi halu yrittää jälleen yöjalkaan. En ollut vastaanottavaisella tuulella. Tonyn sijasta ensimmäinen yrittäjä oli kuitenkin itse vanha punapää Arthur.

Kuulin ensin pauketta ovelta ja sitten ovi lennähti saranoiltaan. Hän oli potkinut sen sisään kun oli huomannut sen olevan lukossa. Etelässä oltiin suoraviivaisia. Siltä seisomalta hän rynni kimppuuni, repi yöpaitani edestä auki polviini saakka ja upotti sormensa jalkoväliini kuin keilapalloon.

— Saatana, olen ollut niin kauan ilman naista, että nyt saa riittää! hän mölysi humalaisen äänellään. Samalla hän heitti minut alleen vuoteelle, runnoi reiteni levälleen ja kiipesi satulaan viitsimättä edes kiskoa housujaan nilkkoihin. Karhunkämmenet leipoivat rintojani niin että kipeää teki.

Samassa Lorainen pää ilmestyi oviaukkoon ja naisen ilme oli näkemisen arvoinen.

— Arthur, jätä se tyttö rauhaan ja heti paikalla! nainen kiljui hysteerisenä.

— Suksi helvettiin akka ja anna minun naida häntä rauhassa! oli Arthurin ponnekas vastaus.

— Ulos huoneesta ja äkkiä, Arthur, tai pamautan sinuun nyrkinmentävän reiän! Loraine komensi ja näin kuinka hänen käsiinsä ilmestyi revolveri.

Arthur purkautui samalla kuin vesitykki ja saattoi kiivetä päältäni työnsä tehneenä. Arvattavakseni jäi olisiko hän jäänyt odottamaan nikkelin lentoa jos matka olisi ollut vielä pahasti kesken. Ehkä hän olisi jäänyt, sillä vuosia ilman ollut mies ei hevin naisesta luovu kun saa sellaisen alleen kaadetuksi.

Jos oli Arthurin temppu lännen nopein niin sitä oli myös minun lähtöni talosta. Loraine piti huolen siitä, että pakkasin kapsäkkini vielä samana yönä ja sonnustauduin tielle. Arthur onnistui muiluttamaan matkakassaani muutaman suuren setelin eukkonsa huomaamatta. Mark näki sen kuitenkin ja iski silmää minulle kun ohitin hänet portaissa.

— Kurjaa kun joudut lähtemään, Christina. Olet parasta mitä tässä talossa on tapahtunut sen jälkeen kun Arthur yritti raiskata mustan keittäjättären pari vuotta sitten. Eukko oli sentään lähes seitsemänkymmenen...

En vaivautunut vastaamaan vaan paiskasin tavarani autoon ja kaasutin tieheni melkein osan pensasaitaa mukaani kaapien. Jo seuraavana aamuna ylitin valtion rajan ja olin Louisianassa.

Mitä sen jälkeen tapahtui on melkoinen tarina kerrottavaksi sekin. Mutta ettette kyllästyisi juttuihini niin todettakoon, että asetuin pieneen valtateiden risteyskaupunkiin Alabamassa, jossa omistan jo nyt pienen ja sievän velattoman talon ja kohtuullisen pankkitilin. Aloitin melkein tyhjästä, mutta tein lujasti työtä mottonani Ensiluokkaista tavaraa säästöhinnoin. Naula veti ja nyt voin pitää hintojakin jo kohtuullisella tasolla kun asiakkaita riittää.

Alkuun minut auttoi urallani — kukapa muu kuin vanha kunnon Aaron Dutton. Hän lainasi minulle korotta rahat taloon ja muihin perustusmenoihin. Korvaukseksi hän ei vaatinut muuta kuin vapaakierroksen näyttävää ruotsalaispyrstöä silloin tällöin, kuinkas muuten! Se vanha kelmi... Mutta ei se loppujen lopuksi ole paljon vaadittu, eihän? □

JERMU

AIKAMIESTEN
AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja
ART VIRMOLA

Toimitussihteeri
JAAKKO KERKKONEN

Graafinen asu
RISTO PIKKARAINEN

Toimituksen sihteeri
ARJA PALMU

Toimitus
Postiosoite PL 10645,
00101 Helsinki 10
Puhelin vaihde 622471

JERMU ilmestyy kerran kuukaudessa
Kuudes vuosikerta

Julkaisija
Kustannus Oy Williams

Toimitusjohtaja
KAI BRUNILA

Levikkipäällikkö
AULIS MYLLYPERKIÖ

Asiamiesasiat
RAILI LINNONMAA

Ilmoituspäällikkö
OUTI CARITA NIEMI

Markkinointipäällikkö
PAAVO HAATAJA

Pankki
HOP-KAUPPAPANKKI

Postisiirto 915 02-7

IRTONUMERO 2,70
Ilmoitushinnat pyydettäessä

Kirjoituksia ja kuvia voi lähettää sitoumuksetta. Vain palautuspostimerkein varustetut palautetaan. Pyydetään ottamaan ensin neuvottelukosketus toimitukseen.

Paino UUSI KIVIPAINO OY

MIES. MUISTA.

mies

VARTEENOTETTAVA MIESTENLEHTI
Lehtipisteistä. 100-sivuinen, 4:80.

COPAL® sähköisen ajan kello

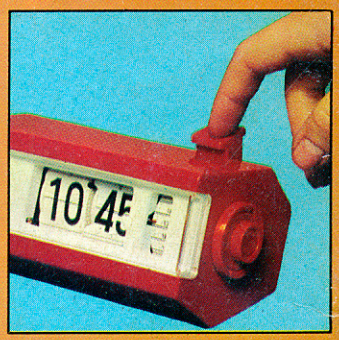

Copal-kello herättää Teidät täsmällisesti miellyttävällä summeriäänellään. Eikä se lakkaa soimasta ennen kuin painatte näppäintä. Sopiva kello aamu-unisillekin.

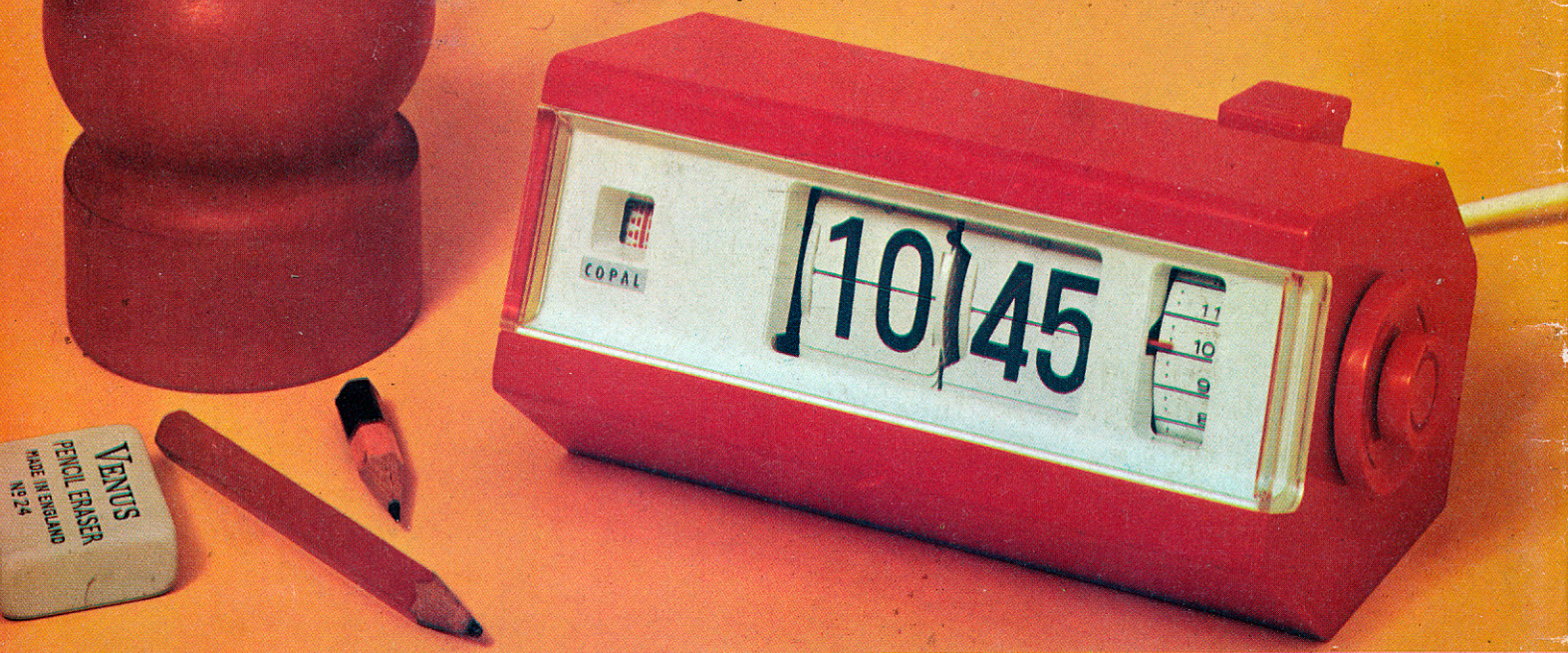

Tässä todellakin kello, joka mittaa aikaa nykyihmiselle. Se edustaa maailmankuulua japanilaista hienomekaniikkaa. Vain koskketin seinään ja Copal osoittaa Teille tarkkaa aikaa vuodesta toiseen.

ÄÄNETÖN • TARKKA • VARMA

Ei enää häiritsevää tikitystä ja vaivalloista vetämistä. Copal-kello toimii äänettömästi ja varmasti sähköllä. Ei osoittimia eikä kellotaulua vaan minuutintarkka aika selvin, valaistuin numeroin.

Ja katsokaa kuvaa. Huomaatte, että raikkaan punainen Copal-kello on mukavasti muotoiltu, kerta kaikkiaan kivan näköinen. Tyylikäs missä tahansa, yöpöydällä yhtä hyvin kuin työpöydälläkin.

KOKEILKAA COPALIA ILMAISEKSI

Nyt voitte kokeilla Copal-kelloa kotonanne ilmaiseksi 10 päivän ajan. Toteatte itse sen täsmällisyyden ja heräätte sen miellyttävään summeriääneen. Jos kello ei jostain syystä miellytäkään Teitä, voitte palauttaa sen ilman muuta meille. Jos sen sijaan päätätte pitää Copal-kellon, saatte sen omaksenne edullisin tilausehdoin. Ja muistakaa, Copal-kellolla on 1 vuoden täystakuu.

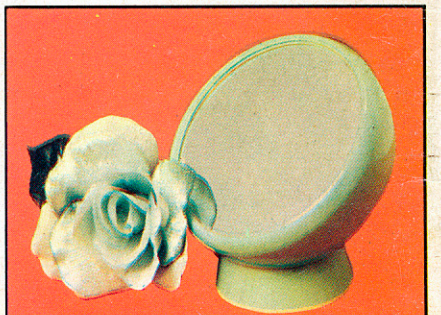

ILMAINEN LAHJA

Jos postitatte tilauksenne 5 päivän kuluessa ja päätätte pitää Copal-kellon itsellänne, saatte kiitoksena nopeasta toiminnasta ILMAISEKSI kätevän peilin, jonka halkaisija on 10 cm.

Hobby Hall maksaa postimaksun

Hobby Hall
PL 18
00003 HELSINKI 300

Vastauslähetys
HKI 10/56 Lupa 1700

TILAUSKUPONKI

Lähettäkää minulle ilmaiseksi ja ilman velvoitteita Copal-kello kotiini kokeiltavaksi 10 päivän ajaksi. Ellei kello täysin vastaa odotuksiani, voin palauttaa sen ja asia on sillä selvä. Mikäli pidän kellon itselläni, maksan mk 34:— (+ postituskulut mk 6:—) 10 päivän kuluessa lähetyksen vastaanottamisesta ja sen jälkeen mk 34:—/kk 3 kuukauden ajan tai käteisellä mk 128:— (+ postituskulut mk 6:—) 10 päivän kuluessa lähetyksen vastaanottamisesta.

Sukunimi ..... Etunimi .....

Ammatti ..... Synt.aika .....

Lähiosoite .....

Postinumero ..... Postitoimipaikka .....

Leikataan tästä

WMP 12/73

HOBBY HALL · HÄMEENTIE 157 · 00560 HELSINKI 56 · PUH. 790022